

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ. Θ' ΑΡ. 418

2316-24
1934

15

OREODONT

ἡ Ὀδοντόκρεμα
πού δίδει ἄσπρα
ώραῖα δόντια
εὐχάριστο
στόμα
ἀκόμη καὶ εἰς
τοὺς καπνιστὰς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐργασίας, ἐκ-
ποιῶνται ἅπαντα τὰ κάτωθι φο-
ρέματα καὶ ὑφάσματα ΣΤΟ ΚΟ-
ΣΤΟΣ, ἦτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ . . . ἀπὸ Δρ.	95
Φορέματα πρωῒνᾳ » »	150
Παλτὰ μάλλινα σπὸρ » »	450
Ἐπανωφόρια μετα- ξωτὰ κρέπ-ντέ-σιν » »	550
Φορέματα κρέπ ζορ- ζέτ » » » »	650
Παλτὰ μεταξωτὰ μαροκαῖν » » » »	950
Φορέματα λινὰ » » » »	250
Ἐπανωφόρια μὲ γοῦ- νες » » » » » »	850
Παλτὰ δερμάτινα λουτρ » » » » » »	1.500
Κορσέδες » » » » » »	250
Ὑφάσματα μάλλινα » » » »	45
Βελούδα, Μεταξωτὰ » » » »	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξω- τὰ » » » » » » » »	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ
Ὁδὸς Περικλέους 58 καὶ
Εὐαγγελιστρίας
Ζητοῦνται πεπειραμένοι μολδιστρίαι

Οἰκονόμειο

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Πῶς ἦσαν οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι. Σκίτσο καμωμένο ἀπὸ τὸν διάσημο σοφὸ καὶ καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γένης Χέρ-
φερ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Ἐνα τεράστιο σπῆλαιο, στὸ Κόμπολντ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, μὲ πολυχρόμους σταλακτίτας, ποὺ τὸ κάνουν νὰ μοιάζῃ μὲ
παρυσθενίον παλάτι. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ὁ περίφημος Ἀγγλὸς βασιλεὺς Φρέντς ἐπιδεικνύει ὑπερὰ ἀπὸ τὰ ἀλλοτρίων ἑαυτὸν τὸν ἑα-
μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τὸ κρατᾷ ἀπὸ τὴν οὐρὰ, ἀπὸ τὸ στόμα, ἐνῶ τὸ κεφάλι τοῦ ἔχει τρυπῶσι στὸ στήθος του ! — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ : Ἐνας Βέλγος ἱερα-
πόστολος στὸ Κόγκο, φωτογραφούμενος ἀνάμεσα στοὺς πρὸ μικροὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου, ποὺ ἔδωκε ἐκεῖ.

ΜΑΤΙΤΕ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

Τὸ ἐκλεκτὸν ἄρωμα
τῆς πούδρας ΜΑΤΙ-
ΤΕ συνδυάζεται τε-
λείως μὲ ὅλα γενι-
κῶς τὰ καλῆς ποι-
ότητος ἀρώματα.

L.T. RIVER PARIS

μὴ κοκκινίσετε πλέον διὰ τὰ χεῖλη σας.

Μεταχειρίζεσθε εἰς τὸ ἔξῃς τὸ
Rouge Violet (Biolé)

Θὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν κομψότητά
σας καὶ θ' ἀναδείξῃ τὴν ὡμορ-
φιά σας. Δύνασθε ἀφόβως νὰ
ἐκτεθῇτε εἰς τὴν πλέον αὐ-
στηρὰν κριτικὴν. Δὲν θ' ἀ-
κούσετε παρὰ τὰ κολα-
κευτικώτερα λόγια.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Παθολογικῆ καὶ Ἀφροδισι-
κοποιοῦ
Μαγὰρ 23 α — Τηλ. 25332
Ἱδρυτικὸν διαγνώσκει
δι' ἑκείνου ἀσθενή

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἱατρός Μαιευτὴ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρη 8α
(Λυσοιατρείον), 3 1) 2-6

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 3, πα-
ραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ λαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, ΑἰΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ λαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδι-
πλασίασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ. κ. πελάται νὰ
μὴ ἀναμένουσι.

Ἱατρικὰ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 π. μ.

ΣΤΗΝ εποχή που κυβερνούσε το χαλίφατο της Βαγδάτης ο ξακουστός Αρουν-άλ-Ρασίδ, ζούσε στη Βαλσόρα ένας ευπόρος Μωαμεθανός κτηματίας, ο Μπενεζάρ.

Ούτε εμπόριο έκανε, ούτε ενδιαφερόταν καθόλου για τα κτήματά του.

— «Οσα έχω, έλεγε συχνά, μου φτάνουν και μου παραφτάνουν να ραχατεύω ήσυχος εγώ, και να γνέθω μαλλί στον όντο της ή γυναίκα μου!...

Κι' όταν ή γυναίκα του γέννησε ένα παχουλό και ώμορφο αγόρι, πάλι ο Μπενεζάρ δεν άποφάσισε ν' αλλάξει τη μακαρίνη ζωή του:

— Μπα;... «Όποτε μούστειλε και γιού ο Άλλάχ, μεγάλο τ'ονομά Του... είπε στη μαμή που του φέρε την είδηση. «Ε, καθώς δεχόμουν λοιπόν κι' ο μικρούλης μουσαφίρης... Έκει που χορταίνουν δυο στόματα, κάτι θα βρεθί να χορτάσει και το τρίτο!...

Και με άταραξία σηκώθηκε και πήγε στην κρεββατοκάμαρα της γυναίκας του, για να την δει πώς ήταν.

Φαίνεται όμως, πως κάτι συνέβη και μέσα, γιατί όταν βγήκε ο Μπενεζάρ, ήταν άλλα γιμένος. Φαινόταν σκεπτικός τώρα, και φρόδια του ήταν ζαρωμένα, και στο μέτωπό του είχαν στριμωχτεί σύννεφα από έννοιες κρυφές.

Πέρασαν έτσι πολλά χρόνια. Έντωματάς ή γυναίκα του είχε πεθάνει, ο μοναχογιός του Σαΐδ μεγάλωνε και γινόταν ένα λαμπρό παλληκάρι, κι' ο Μπενεζάρ... είχε αφοσιωθεί πια στο μεγάλωμα της περιουσίας του!... Ναί, απ' την ημέρα της γεννήσεως του γιού του, έπηρεασμένος απ' τα μυστηριώδη γεγονότα της κρεββατοκάμαρας, είχε αλλάξει πια μυαλό. Κι' άποφάσισε να γίνει πλουσιώτατος για το μέλλον του παιδιού του.

Όταν ο Σαΐδ έγινε 20 χρόνων, ο πατέρας του τον έφωδισε με άφθονα χρήματα, τον έστειλε στο προσκύνημα της Μέκκας για να αποκτήσει τον ιερό τίτλο του «Χατζή», και πριν το καραβάνι ξεκινήσει για το μακρινό ταξίδι, του είπε εμπιστευτικά:

— Τώρα πρέπει, παιδί μου Σαΐδ, να σου εκμυστηρωτώ και κάτι... Δεν ήμουν άλλοτε άνθρωπος που πίστευε σε νεράιδες και σε μαγικά. Κι' ότι μπορούσαν αυτά τα πράγματα να επηρεάζουν τη ζωή μας... Κι' όταν ή μακαρίτισσα ή Ζελίμα, ή μητέρα σου, μούβλεπε, πριν γεννηθείς, ότι την προστάτευε μια νεράιδα, εγώ χα σκεφτόμουν και κροδίδευα... Την ημέρα όμως της γεννήσεώς σου, κι' ενώ βοισκόμουν στην κρεββατοκάμαρα της μητέρας σου, είδα την πόρτα να κλείνει απότομα αφήνοντας έξω στη διάδρομο δύο το προσωπικό... Ένινε τότε σκοτάδι, το νταβάνι έσπασε και βρόντισε, και μία νλκεία μωροβιά από ροδόσταμο και μοσκολιθάνο σκορπίστηκε παντού... Τότε φάνηκε μία πεντάμορφη

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΑΪΔ

νεράιδα, ζύγωσε κοντά στην κούνια σου, και κάνοντας πώς δεν μάς βλέπει, μου είπε:

— «Εσύ, μικρό μου, θα γίνης άντρας μου, σαν μεγαλώσης... Στα 20 χρόνια σου να ξεκινήσης για τη Μέκκα, και στο ταξίδι σου θα με ανταμώσης για να παντρευτούμε... Κίνδυνοι θα σε απειλήσουν, γιατί όλοι θα σε φθονήσουν για την όμορφη και την παλληκαριά σου... Μά ή χρυσή σφυρίχτρα μου, που θα σου δώσω στο λαϊμό, θα σε φυλάξει απ' όλα... Κι' όσοι με βλέπουν και μ' ακούνε τώρα, να κρατήσουν βουβό το στόμα τους, γιατί αλλιώς θα δυστυχίσουν... Και τώρα, καλή αντίμωσι!... Μονάχα στα 20 χρόνια σου, θα μάθης για τα σημερινά συμβάντα απ' το στόμα του πατέρα σου!...

.....Λοιπόν, παιδί μου Σαΐδ, έσκυψε επάνω σου ή πεντάμορφη νεράιδα, σούδωσε στο λαϊμό αυτή τη σφυρίχτρα πουχώς διαρκώς κρεμασμένη, ακολουθώντας ένα άστραπόδρομο, κι' όλα χάθηκαν απ' τα μάτια μας.

Γοητευμένος απ' τη θαυμαστή του μοίρα ο Σαΐδ, άκουγε με κατάνυξι τις εκμυστηρεύσεις του πατέρα του. Τον αποχαίρετρε ύστερα με σεβασμό και στοργή, κι' ενώθηκε με το καραβάνι των άλλων προσκυνητών, οι όποιοι τραβούσαν κι' αυτοί για τη Μέκκα.

Ένώ όμως είχαν άπομακρυνθεί, η Ζελίμα, ή μητέρα σου, μούβλεπε, πριν γεννηθείς, ότι την προστάτευε μια νεράιδα, εγώ χα σκεφτόμουν και κροδίδευα... Την ημέρα όμως της γεννήσεώς σου, κι' ενώ βοισκόμουν στην κρεββατοκάμαρα της μητέρας σου, είδα την πόρτα να κλείνει απότομα αφήνοντας έξω στη διάδρομο δύο το προσωπικό... Ένινε τότε σκοτάδι, το νταβάνι έσπασε και βρόντισε, και μία νλκεία μωροβιά από ροδόσταμο και μοσκολιθάνο σκορπίστηκε παντού... Τότε φάνηκε μία πεντάμορφη

αίμος καθώς είσαι — να πληγής δώ κι' εκεί, και να χάσης τον ίσιο δρόμο της σωτηρίας σου!...

Ένας γέρος προσκυνητής, ο πραγματευτής Καλούμ-Μπέκ, βρήκε την επομένη το πρωί τον Σαΐδ, δεμένον, ξαπλωμένον στην άμμο της έρημου, κι' ακριβώς στον σίγουρο δρόμο των καραβανιών. Συμπαντώντας παρευθύς κι' ανεξήγητα, το πανώρι αυτό παλληκάρι, το έλευθερώσε απ' τα δεσμά του; το ανέβασε στη μονακρίθη γκαμήλα του, και το έλεγε:

— Παιδί μου, δέξου τη βοήθειά μου... Άνέβα εσύ στο ζώο μου, κι' επέτρεψέ μου έμένα να περπατώ πεζός κοντά σου... Έσύ είσαι τυρανισμένος και κουρασμένος, καθώς βλέπω, απ' την αϋνία... Μά εγώ, ένας εύσεθς προσκυνητής του Άλλάχ, έχω τη θεία χάρι να μην κουράζωμαι ποτέ μου!...

Ο Σαΐδ θέλησε να διαμαρτυρή από εὐλάβεια, μά ο προσκυνητής δεν άκουγε τίποτε. Έτσι, έφτασαν σε λίγες ημέρες στη Βαγδάτη, και πήγαν, όπως ήταν το έθιμο, να προσκυνήσουν τον πολυχρονεμένο χαλίφη Αρουν-άλ-Ρασίδ. Ένώ όμως περιμεναν μαζί με άλλους προσκυνητές στον αντιθάλαμο, να τους δεχτεί ο χαλίφης, έτυχε να περάσει από κοντά τους ο μέγας βεζύρης του χαλιφάτου, ο αὐστηρός και αὐταρχικός άρχοντας Μεσούρ, ο όποιος θαμπώθηκε απ' το λεβέντικο παράστημα του Σαΐδ.

Θέλεις να γίνης, παλληκάρι μου, καπετάνιος της σωματοφυλακής μου; τόν ρώτησε, πλησιάζοντας. Είπαι ο μέγας βεζύρης του Κράτους!...

— Σ' ευχαριστώ, άρχοντά μου, άποκρίθηκε περήφανα ο Σαΐδ, μά γεννήθηκα για να γίνω κι' εγώ άρχοντας... Έτσι, δεν μπορώ ναχα άσεντικό και να δέχωμαι διαταγές, αφού είμαι προσορισμένος να νά δίνω! Κατάπληκτος νά την αὐθάδεια ο μέγας βεζύρης, διάταξε παρευθύς να συλλάβουν τον Σαΐδ. Άμέσως ύστερα τον παρουσίασε πὸ χαλίφη, έκει στον ιδιαιτερο όντα, κι' έλεγε με φωνή τρεμουλιαστή απ' την άγανακτίαν του:

— Αὐθέντα μου, ζητώ το κεφάλι αυτού του νέου... Αὐθαξία δεν μπορώ ν' άνεγτώ την ποσοβλή, σύμφωνα με το Κοράνιο που μου δίνει τη δεύτερη εξουσία ύστερα απ' τη Μεγαλειότηά σου. διόλεξε... Άν του τοῦμαι!...

Μπερδεμένος ο χαλίφης, μη θέλοντας να νάση τον ίκανότατο και πιστό συνεργάτη του, μά και διατάσσοντας να θυσίαση ένα τόσο έκλεκτό παλληκάρι, σαν τον νεό που έστρεφε άτρομα μπροστά του, γάτρεψε τα σέ λιγνά, άναγκάστηκε έπιτέλους με θλίψη να διατάξη τον άποκεφαλισμό του απ' τον δήμο.

Μά πριν προλάβουν οι στρατιώτες ν' άσπάσουν τον Σαΐδ, εκείνος σφύριξε με τη χρυσή σφυρίχτρα του, και κάτι το ά-

ματρή. Στα τελευταία όμως, ξετρελλαμένοι οι Άραβες για το φόντο του άρχηγού των πρίγκηπος Άλμανσάρ απ' τον ίδιο τον άπαράμιλλο Σαΐδ, ρίχτηκαν με λύσσα, έσφαξαν το καραβάνι, κι' ώδήγησαν αιχμάλωτον τον Σαΐδ στον καταυλισμό τους και στη σκηνή του σείχη τους Σελίμ.

Πολυχρονεμένη άρχοντά μας, του είπαν, αυτό το έλεεινό τσακάλι σκότωσε τον γιού σου, τον άξέχαστο Άλμανσάρ, με το ίδιο του το μαχαίρι!...

Έξέαλλος, παραμορφωμένος απ' τον πατρικό του πόνο ο Σελίμ, τινάχτηκε άφρίζοντας. Έκει όμως που ήταν έτοιμος να διατάξη τον θάνατο του Σαΐδ με τα πόδι φριχτά βασανιστήρια, ο νεαρός αιχμάλωτός μας σφύριξε μία φορά με τη χρυσή σφυρίχτρα του, και τόνι ανέκφραστα άρμονικοί, τόνι ούράνας μελωδίας άπλώθηκαν παντού.

— Δέστε αυτόν τον άνθρωπο, κι' οδηγήστε τον στο δρόμο των καραβανιών για να τον βρούν άμέσως... Έτσι, ούτε το καταφύγιό μας θα μπορέ να προδώση άργότερα, ούτε κι' αυτόν θα προλάβουν να τον φαν τ' θηρία!...

Η φράσεις αυτές, ή τόσο κι' άπροσδόκητες, είχαν βγή απ' το ίδιο το στόμα του σείχη!... Και τώρα, με άπειρη κάλωσύνη στο πρόσωπό του ο χαροκαμμένος ος αυτός πατέρας, είπε στο φονιά του γιού του:

— Η σφυρίχτρα σου μου φανερώνει, παλληκάρι μου, ότι είσαι ευνοούμενος της νεράιδας Ζουλφικάρ... Πήγαινε στο καλό και στην άντάμωσί της... Γι' αυτό σε δένω, για να μην μπορέσης — θερμά-

Στο άνοιγμα φάνηκε μία πεντάμορφη πριγκίπισσα...

αίμος καθώς είσαι — να πληγής δώ κι' εκεί, και να χάσης τον ίσιο δρόμο της σωτηρίας σου!...

Ένας γέρος προσκυνητής, ο πραγματευτής Καλούμ-Μπέκ, βρήκε την επομένη το πρωί τον Σαΐδ, δεμένον, ξαπλωμένον στην άμμο της έρημου, κι' ακριβώς στον σίγουρο δρόμο των καραβανιών. Συμπαντώντας παρευθύς κι' ανεξήγητα, το πανώρι αυτό παλληκάρι, το έλευθερώσε απ' τα δεσμά του; το ανέβασε στη μονακρίθη γκαμήλα του, και το έλεγε:

— Παιδί μου, δέξου τη βοήθειά μου... Άνέβα εσύ στο ζώο μου, κι' επέτρεψέ μου έμένα να περπατώ πεζός κοντά σου... Έσύ είσαι τυρανισμένος και κουρασμένος, καθώς βλέπω, απ' την αϋνία... Μά εγώ, ένας εύσεθς προσκυνητής του Άλλάχ, έχω τη θεία χάρι να μην κουράζωμαι ποτέ μου!...

Ο Σαΐδ θέλησε να διαμαρτυρή από εὐλάβεια, μά ο προσκυνητής δεν άκουγε τίποτε. Έτσι, έφτασαν σε λίγες ημέρες στη Βαγδάτη, και πήγαν, όπως ήταν το έθιμο, να προσκυνήσουν τον πολυχρονεμένο χαλίφη Αρουν-άλ-Ρασίδ. Ένώ όμως περιμεναν μαζί με άλλους προσκυνητές στον αντιθάλαμο, να τους δεχτεί ο χαλίφης, έτυχε να περάσει από κοντά τους ο μέγας βεζύρης του χαλιφάτου, ο αὐστηρός και αὐταρχικός άρχοντας Μεσούρ, ο όποιος θαμπώθηκε απ' το λεβέντικο παράστημα του Σαΐδ.

Θέλεις να γίνης, παλληκάρι μου, καπετάνιος της σωματοφυλακής μου; τόν ρώτησε, πλησιάζοντας. Είπαι ο μέγας βεζύρης του Κράτους!...

— Σ' ευχαριστώ, άρχοντά μου, άποκρίθηκε περήφανα ο Σαΐδ, μά γεννήθηκα για να γίνω κι' εγώ άρχοντας... Έτσι, δεν μπορώ ναχα άσεντικό και να δέχωμαι διαταγές, αφού είμαι προσορισμένος να νά δίνω! Κατάπληκτος νά την αὐθάδεια ο μέγας βεζύρης, διάταξε παρευθύς να συλλάβουν τον Σαΐδ. Άμέσως ύστερα τον παρουσίασε πὸ χαλίφη, έκει στον ιδιαιτερο όντα, κι' έλεγε με φωνή τρεμουλιαστή απ' την άγανακτίαν του:

— Αὐθέντα μου, ζητώ το κεφάλι αυτού του νέου... Αὐθαξία δεν μπορώ ν' άνεγτώ την ποσοβλή, σύμφωνα με το Κοράνιο που μου δίνει τη δεύτερη εξουσία ύστερα απ' τη Μεγαλειότηά σου. διόλεξε... Άν του τοῦμαι!...

Μπερδεμένος ο χαλίφης, μη θέλοντας να νάση τον ίκανότατο και πιστό συνεργάτη του, μά και διατάσσοντας να θυσίαση ένα τόσο έκλεκτό παλληκάρι, σαν τον νεό που έστρεφε άτρομα μπροστά του, γάτρεψε τα σέ λιγνά, άναγκάστηκε έπιτέλους με θλίψη να διατάξη τον άποκεφαλισμό του απ' τον δήμο.

Μά πριν προλάβουν οι στρατιώτες ν' άσπάσουν τον Σαΐδ, εκείνος σφύριξε με τη χρυσή σφυρίχτρα του, και κάτι το ά-

ματρή. Στα τελευταία όμως, ξετρελλαμένοι οι Άραβες για το φόντο του άρχηγού των πρίγκηπος Άλμανσάρ απ' τον ίδιο τον άπαράμιλλο Σαΐδ, ρίχτηκαν με λύσσα, έσφαξαν το καραβάνι, κι' ώδήγησαν αιχμάλωτον τον Σαΐδ στον καταυλισμό τους και στη σκηνή του σείχη τους Σελίμ.

Πολυχρονεμένη άρχοντά μας, του είπαν, αυτό το έλεεινό τσακάλι σκότωσε τον γιού σου, τον άξέχαστο Άλμανσάρ, με το ίδιο του το μαχαίρι!...

Έξέαλλος, παραμορφωμένος απ' τον πατρικό του πόνο ο Σελίμ, τινάχτηκε άφρίζοντας. Έκει όμως που ήταν έτοιμος να διατάξη τον θάνατο του Σαΐδ με τα πόδι φριχτά βασανιστήρια, ο νεαρός αιχμάλωτός μας σφύριξε μία φορά με τη χρυσή σφυρίχτρα του, και τόνι ανέκφραστα άρμονικοί, τόνι ούράνας μελωδίας άπλώθηκαν παντού.

— Δέστε αυτόν τον άνθρωπο, κι' οδηγήστε τον στο δρόμο των καραβανιών για να τον βρούν άμέσως... Έτσι, ούτε το καταφύγιό μας θα μπορέ να προδώση άργότερα, ούτε κι' αυτόν θα προλάβουν να τον φαν τ' θηρία!...

Η φράσεις αυτές, ή τόσο κι' άπροσδόκητες, είχαν βγή απ' το ίδιο το στόμα του σείχη!... Και τώρα, με άπειρη κάλωσύνη στο πρόσωπό του ο χαροκαμμένος ος αυτός πατέρας, είπε στο φονιά του γιού του:

— Η σφυρίχτρα σου μου φανερώνει, παλληκάρι μου, ότι είσαι ευνοούμενος της νεράιδας Ζουλφικάρ... Πήγαινε στο καλό και στην άντάμωσί της... Γι' αυτό σε δένω, για να μην μπορέσης — θερμά-

αίμος καθώς είσαι — να πληγής δώ κι' εκεί, και να χάσης τον ίσιο δρόμο της σωτηρίας σου!...

προσδόκητο συνέβη: Ο γέρος τοίχος σκίστηκε στα δυό, μία θραύση κουρτίνα παραμέρισε και στο άνοιγμα της φάνηκε μία πεντάμορφη πριγκίπισσα.

Άφησε τις δδάλισκες της πού την τριγύριζαν, προχώρησε στο άνοιγμα της κουρτίνας και προσηλώνοντας μάτι υπερήφανο στο χαλίφη που την θαρούσε έκθαμβος, είπε:

— Από πότε οι άρχοντες του κόσμου τολμούν ν' άπλώνουν χέρι, σε κείνους που προστατεύει ή νεράιδα Ζουλφικάρ!...

Ταπεινός σου δοῦλος, θείκη νεοάδία μου!... τραύλισε ο χαλίφης, όρθος στο θρόνο του, τώρα από σεβασμό. Έλπιζω να μην προκαλέσω την όργη σου, γιατί έπειδή τα ξέρεις όλα, θα ξέρης άσφαλώς κι' ότι άγνοούσα και το ένδιαφέρον σου γι' αυτόν τον νεό... Σου τον παραχωρώ εύλαδικά, κι' είθε το Κοράνιο κι' ή εὐνοιά σου να μου είνε βοηθός!...

Όλόκληρο χαμόγελο έθιψε στα γέλη της νεράιδας. Προσήλωσε με λατρεία το βλέμμα της στον άναδω και κατανοητευμένον Σαΐδ, και φαινόταν σαν να τον προσκαλούσε άφωνα κοντά της.

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Κι' έκείνος, σαν να τον έσπρωχνε στην άγκαλιά της κουρτίνας υλίστρησης έκθαμβος σιγά-σιγά—μόδες στα κατάπληκτα μάτια των παρόντων—κι' έβλεπε κοντά της. Κι' ενώ ή κουρτίνα έκλεινε κι' ο ασκισμένος τοίχος ξανάπαιρνε πάλι την ποστή του μορφή, οι δυο άνασπιμένοι τοινοριστοί κι' απ' την ξωτική συνοδεία τους, νανόντουσαν απ' τα μάτια δλων και πετούσαν ευτυχισμένοι στα δόλοαιπρα κι' υπερφυσικά βασίλεια των παραμυθιών και των θρύλων...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Λόγω βλάβης του αριθμητήρος, κατενθήμερο Λαχείου μας, ή όποια ή 39η κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογένειας», της όποιας τα δελτία έκκλιφορήσαν άνευ αριθμού, δεν θα γίνη.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ.κ. Δημ. Δροσουλάνης Χανιά, Β. Μιχαήλιδου Κοζάνη, Άναστ. Μουδάπουλος Ένταυθα, Γεώργ. Χ. Δροσινός Πόρος, Άγγ. Σιμαρά Παπίνου 65 Ένταυθα, Ρίτσα Δανιήλ Άγία Παρασκευή, Γεώργ. Δελίδης Βουλής 13 Ένταυθα, Δ. Λεονταράκης Ζάκυνθος, έκέρδισαν άνά έν Ήμερολόγιον του περιοδικού «Μπουκέτο».

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜ. ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Τα Λαχεία μας είχαν τόσο μεγάλη επιτυχία, τόσο ευχαριστήμενοι και ικανοποιημένοι ήμουν οι άναγνώσταί μας από αυτά, ώστε ή «Οικογένεια», έν τη επιθυμία της να φανή άνταξία των προσδοκίων των και να τους ευχαριστήσει άόμιμη περισσότερον, άνακαινίζει από της 23ης τρέχοντος μηνός Αυγούστου το Έβδομαδιαίον Λαχείον της.

Έτσι το Λαχείον αυτό γίγνεται 15θήμερον, με τακτικές κληρώσεις και πλούσια δώρα, για κυρίες, κυρίας και δεσποινίδας, για μικρούς και μεγάλους.

Το δελτίον του 15θήμερου Λαχείου θα δημοσιευέται στο ίδιο μέρος του φύλλου, πὸν δημοσιευέτο έως σήμερον, άπ'αυ τοῦ 15θήμερου, έβδομάδα παρ' έβδομάδα δηλαδή.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ 1ης ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Κατά την 1ην κλήρωσιν του Δελτίου

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι).

Όροι συνδρομών «Οικογένειας» :

Έσοτερικού δι' έν έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικού Δολλάρια 6

Έξωθεν Δρχ. 100 11 Αμερικής 7

και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνα 30

ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβόλαια δέον ν' άπευθύνονται πὸς τὸν

Ιδιοκτήτην της «Οικογένειας» Κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λέκα 7.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Έν Άμερική διά τήν έγγραφην συνδρομήν και διά τήν κατά φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497 New York City, εκπροσωπούμενη παρὰ του κ. Κ.

Καλφοπούλου, και έν Βελγικῷ Κογκό κ. Γεώργιος Άντωνιάδης,

B. P. 445, Elisabethville, Congo-Belge. όπου δέον ν' άπευθύνωνται οι ένδιαφερόμενοι

ΚΑΙ Τ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΠΛΑΣΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΣΟΙ τὸν γνωρίζουν, ὁμολογοῦν πὼς ὁ πλοίαρχος Ντρέϊκ εἶνε ἕνας τίμιος καὶ εὐσυνείδητος ἄνδρας. Σὲ ἡλικία πενήντα - πέντε χρόνων ἀποτραβήχτηκε καὶ πήρε τὴ σύνταξί του ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατική Ἑταιρεία, στὴν ὁποία ὑπηρετήσε, διευθύνοντας εὐδοκίμως καὶ πλοῖα τῆς. Σήμερα ὁ Ντρέϊκ εἶνε ταμίας μιᾶς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας. Καὶ διὰς κάποτε ὁ πλοίαρχος Ντρέϊκ ἔγραψε ἕνα ψεύτικο γράμμα καὶ ἀνάγκασε—πράγμα πολὺ σοβαρὸ—δολοφονεῖ τὸν πληρώματά του νὰ ψευδομαρτυρήσῃ!

Ἰδοὺ πὼς συνέβη τὸ περιστατικὸ αὐτό:

Ὁ Ντρέϊκ ἦταν τότε κυβερνήτης στὸ «Μπονίτος» ἕνα φορητὸν 2,500 τόννων. Τὸ πλοῖο βρισκόταν ἀγκυροβολημένον στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας καὶ τὴν ἐπομένη ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, ὁ λοστρόμος παρουσιάστηκε στὸν καπετάνιο, καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι κάποιος νέος, γυιὸς ἑνὸς τῶν μετόχων τῆς Ἑταιρείας, ἐπιθυμοῦσε νὰ ταξιδεύῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Ντρέϊκ ἀποκρίθηκε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα καὶ τὸ δίνει τοῦ ἦταν νὰ γίνῃ μὲ μὲρα πλοίαρχος. Ἀλλὰ, προτοῦ τὸν ἐγγράψῃ σὲ μὴ ναυτικὴ σχολή, ὁ καπετάνιος τοῦ ἐπιθυμοῦσε νὰ γνωρίσῃ ὁ γυιὸς του, ἀπὸ κοντὰ τὴς ταλαιπωρίας τῆς ναυτικῆς ζωῆς. Ὁ Ντρέϊκ γινώσκωνε λιγνὰ στὴν ἀρχή. Δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ σκέψις νὰ ἔχῃ ἄπάνω τὸ πλοῖο του, τέτοιον εἶδους ἐπαυλῆτες. Ὁ Ντρέϊκ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνήσῃ τὸν νεὸν ὡς μαθητευόμενον καὶ τὸ μόνον ποὺ εἶπε στὸν λοστρόμο ἦταν ὅτι παρακαλοῦσε νὰ μὴ βρισκεται ὁ νέος αὐτός, διὰ τὴν ὥρα μιστοῦ τῶν, ὅταν μάλιστα ἦθελε νὰ κάθεται μόνος του ἐπάνω στὴ γέφυρά του. Ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν!

Τὴν ἐπομένη, λίγη ὥρα προτοῦ σαλπίζει τὸ πλοῖο, ὁ νέος παρουσιάστηκε. Ἦταν ἕνας ὑψηλός, μελαχροινὸς νέος, φοροῦσε μὴ κομψὴ φορεσιὰ ταξιδιῶν, καὶ κρατοῦσε διὰ χεῖρας τὰ χεῖρά του. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλας τοῦ πλοίου καὶ παρουσιάστηκε στὸν Ντρέϊκ.

—Κύριε πλοίαρχε—εἶπε ὁ νέος—εἰμαι ὁ Πιέρ Ζιρό. Ἔχετε εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸν ἔρχομό μου. Εἶμαι σὲ διαταγὰς σας!

—Γιὰ τὴν ὥρα θὰ σὰς δείξῃ ὁ λοστρόμος τὴν καμπίνα σας, ὅπου θὰ τοποθετήσῃτε τὴς ἀποσκευῆς σας. Ἀργότερα θ' ἀσχοληθῶ μαζί σας!

Ὁ Ντρέϊκ ἔριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸν νέον, καθὼς ἀπομακρύνονταν καὶ κατόπιν γύρισε καὶ εἶπε στὸν ὑποπλοίαρχο:

—Τὴ διάβολο θὰ τὸν κἄνω αὐτὸν τὸν «κουρμακί»;

—Μὴ σκοτίζεσαι, καπετάνιε, ἀπάντησε ὁ Σάβερ. Ἡ θάλασσα θὰ

ἀναλάβῃ νὰ τὸν ἐνήση!

Οἱ γονεῖς του καὶ ἡ δύο ἀδελφές του, πῆγαν σὲ λίγο στὴν προκυμαία γιὰ νὰ ἀποχωρήσουν τὸν Πιέρ. Ἐκεῖνος ἀποχωρήσας τὴν οικογένειά του μὲ φανερὴ συγκίνησι καὶ ἐνὸς τοῦ πλοῖο ἀπομακρύνονταν ἀπομακρυνόμενος στὴν κονταστή, ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰ χαιρετᾷ μὲ τὸ μαντήλι του, ὡς ὅπου ἡ παραλία δὲν διακρινόταν παρὰ σὰν μιὰ συγκυμνὴ γοαμὴ...

Τὰ κοροϊδευτικὰ βλέμματα τῶν ναυτῶν, καὶ τῶν θερμομαστῶν γιὰ τὴν ἀμεμπτη περιβολή του, δὲν ἀνοήσαν νὰ κινήσουν τὴν προσοχή τοῦ Πιέρ. Ὁ Ντρέϊκ προσποιήθηκε πὼς δὲν ἀντελήφθη τίποτε καὶ περιεργάζετο τὴν παρακολούθησιν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ἄρχισεν νὰ περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Φυσικὰ ὁ Πιέρ εἶχε ταξιδεύσει, ἀλλὰ ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχε μὴ σὲ πλοῖο φορητὸν. Μόλις τὸ πλοῖο ἀρχισεν ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἡ φουσκοθαλασσιά ἀρχισεν νὰ τὸ κἄνῃ νὰ γέμῃ πότε στὴ μιὰ πλευρᾷ, πότε στὴν ἄλλῃ. Αὐτὸ, στὴν ἀρχὴ διασκεδάζε τὸν Πιέρ, ὅσο ὅσο ἀμύθητος ὅπως ἦταν, γλυστοῖσε ἐπὶ αὐτοῦ καὶ μὲ ἐξέπαινε πότε ἐπάνω στὰ παλαμῶντα, πότε ἐπάνω στὰ γλυστερά, ὕγρον κατὰ σταγμὰ, τὸ ὁποῖο ῥαντίζονταν κάθε τόσο ἀπὸ τοὺς ἀρούς τῶν κινεμένων. Σὲ λίγο τὸ ὥραϊο κοστούμι τοῦ Πιέρ εἶχε χάσει ὅλη τὴν φρεσκάδα του λερώθηκε καὶ τσαλακώθηκε.

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο ἡ θάλασσα ἀγρίωνε καὶ ὁ Πιέρ ἄρχισε

μπορῶ ἀπὸψε νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἐπιβάτη μας. Ἐλπίζω αὐτοῦ νὰ εἶνε καλύτερα. Ὁ Ντρέϊκ πῆγαινε, Πασκάλ, εἶπε ὁ πλοίαρχος στὸν καμαρότο, νὰ ἰδῇς μὴπως ὁ νέος αὐτός θαλασσοπόρος χρειάζεται τιποτε.

Σὲ λίγο ὁ καμαρότος ἐπέστρεψε, εἶπε πὼς ὁ Πιέρ καθόταν ἑτοιμὸς στὴν κοντά του, καὶ ὅτι τοῦ εἶχε δείξῃ πὼς νὰ τοποθετήσῃ τὴν σάνδα τῆς ἀσφαλείας γιὰ νὰ μὴ γκρεμιστῇ ἀπὸ τὴν θέσι του.

Ἡ θάλασσα, πρόσθεσε γελώντας, τοῦ εἶχε κάνει σκληρὴ ὑπόδοχιν.

Πολὺ γρήγορα ὁ Πιέρ κατάλαβε πὼς τὰ κομψὰ κοστούμια του ἦσαν ἀχρηστά καὶ γελώντας εὐθυμα, δανείστηκε ἀπὸ ἕναν ναυτὴ ἕνα ναυτικὸ πανταλόνι καὶ μὴ μιλῶντα καὶ μὴ αὐτὰ παρουσιάστηκε τὴν ἐπομένη.

—Ἀκουσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Ντρέϊκ, ἂν θέλεις νὰ γνωρίσῃς πραγματικὰ τὴ θάλασσα, ἄρπαιε τὰ διαφόρα βιβλία ποὺ κονδάλισες μαζί σου, κλείσ' τα στὴ βαλίτσα σου καὶ γιὰ τὴν ὥρα, πῆγαινε μὲ τοὺς ναυτεῖς, κατέβα στὴς μηχανὲς μὲ τοὺς θερμομαστῆς, μὴ φοβηθῇς νὰ χουφτιάσῃς τὸ φτυάρι καὶ νὰ ρίξῃς κάρβουνα στὴ φωτιά, πῆγαινε ἐπειτα κοντὰ στὸν τιμονιέρη νὰ σοῦ δείξῃ τὸν χειρισμὸ τοῦ τιμονιῶν, ἂνέβα στὰ κατάρτια καὶ βοήθησε σὲ πλῆθος τοῦ καταστρώματος!... Μόνο ἔτσι, παλληκάρι μου, θὰ μπορέσῃς μὲ μὲρα ν' ἀποκτήσῃς τὴν πεῖρα ποὺ χρειάζεται σ' ἕναν πλοίαρχο. Τὰ θεωρητικὰ μαθήματα θὰ ἔρθουν κατόπιν!

Ὁ Πιέρ ποὺ ἦταν ἕνα ἀνοιχτόκαρδο, ἔξυπνο καὶ ἀφελὲς παλληκάρι, ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὴ συμβουλὴ τοῦ πλοίαρχου καὶ μετὰ λίγες μέρες ἔγραψε ἕνα ἐνθουσιαστικὸ γράμμα στὴν οικογένειά του.

—Μητέρα, ἔγραφε ὁ νέος, τὰ χεῖρά μου ξεπεταίστηκαν ἀπὸ τὴ δουλειά καὶ μετὰ δυσκολία κρατῶ τὴν πέννα γιὰ νὰ σοῦ γράψω. Ἄν καὶ ἔβλεπα ἡ ἀδελφές μου, δὲν θ' ἀναγνώριζαν τὸν κομψόμορνον ἀδελφότητά μου! Ὁ Ντρέϊκ, κοιμοῦμαι περὶ φημα, τρώω σὰν λύκος καὶ εἰμαι ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου!...

Καὶ πράγματι δύσκολα θ' ἀνεγνώριζε κανεὶς τὸν Πιέρ ἂν τὸν εἶδετε τώρα. Εἶχε κἄναι σὺρριζα τὰ μαλλιά του, τὸ πρόσωπό του ἦταν ψημμένο ἀπὸ τὴν ἄλμη, τὰ νεύρα του εἶχαν σκληρυνθῇ καὶ ἀπὸ κελ ποὺ τὸν κοροϊδεύαν οἱ ναῦται, ὁ Πιέρ, μὲ τὸν εὐθυμὸ καὶ καλὸ βολο χαρακτήρα του εἶχε γίνῃ τὸ χαϊδεμένο παιδί τοῦ πλοίου. Χρειάστηκαν ὀχτὼς μέρες στὸν Πιέρ γιὰ νὰ μάθῃ νὰ χειρίζεται τὸ τιμόνι. Στὴν ἀρχὴ δυσκολευτόταν νὰ ξυπνήσῃ, ὅταν ἔρχονταν ἡ σειρά του, καὶ ἔμαθε τὴ θάλασσά νὰ ἐκμεταλλεύεται καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται. Μὴ βραδεία μάλιστα δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ καὶ κἄναι ὅπως μπόρεσε πρὸ ἀναπαυτικὰ μέσα σὲ στενὸ διαιρέσιμα τοῦ τιμονιέρη. Κοιμώταν κάμποση ὥρα ὡς ὅπου μὴ θρονετοῖ φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ πεταχθῇ ὀρθός. Ὁ τιμονιέρης μὲ μιὰ βλαστήνια τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ.

—Βλῆκα! τοῦ εἶπε, Ἀκούει δὲν κατάλαβε ὅτι φέρεις εὐθύνη, ὅταν σοῦ ἐμπιστευοῦνται μὴ δουλειά! Ἄ! κακομοῖρη! Περίμενε καὶ τότε θὰ ἰδῇς τὴ θάλασσά σου, καὶ τότε θὰ ἰδῇς τὴ θάλασσά σου! Στάσου νὰ φθάσουμε στὴ Βόρειο Θάλασσα! Τότε θὰ καταλάβῃς!...

Τὸ «Μπονίτος» ἀφ' οὗ περιέπλεε τις ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, βρισκόταν στὸ Ντακά, ὅταν ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ πᾶν στὸ Ρίο Ἰαντίρο.

Ὁ Πιέρ ὁ ὁποῖος νόμιζε πὼς θὰ ἐπέστρεφαν, φάνηκε ἀπογοητευμένος. Εἶχε ἐπιθυμήσει τὴν οικογένειά του. Ἀρχισεν νὰ νοσταλγῇ!

—Παῖδί μου, εἶπε ὁ πλοίαρχος, ποτὲ μὴ κάνεις σχέδια ὅταν βρισκεσαι στὴ θάλασσα. Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἡ καθημερινὴ τῶν τριῶν ἡμερῶν ποὺ βρισκεσαι, μαζί μας, εἶνε ἡ ζωὴ μας τριάντα χρόνια τώρα! Ἡ ἀπογοήτευσίς εἶνε πρᾶγμα συνήθειον σὲ μᾶς τοὺς ναυτικούς. Τὴ ὥρα ποὺ διδάχθηκες ἀρετὰ θὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν διεύθυνση κομψὰ φορὰ καὶ θὰ μὴν ἔχῃς μόνος ἐπάνω στὴ γέφυρα μὲ τὸν τιμονιέρη.

Μὲ συγκίνησι ὁ νέος ἐξηκολούθησε τὸν Πιέρ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἰδείχνε, καὶ τελεφρῶν ἐκτελοῦσε πιστὰ τὴς ὁδηγίας ποὺ λάβαινε. Ὁ Πιέρ ἔγραψε στὴν μητέρα του:

—Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψω ὅπως λογαρίαζα, ἀπομακρυνόμεθα περὶ σὸς τοῦ Πιέρ ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε σὲ κατάρτιον, κἀνδρὸς, μὲ τὰ μαλλιά καλλημένα σὲ τοὺς κροτάφους του, ἄλλος σὰν νεκρός, σαστισμένος, πλησίασε στὴν κομψοτάτη, καὶ, προ-

σεῖς αὐτὲς ἔχουν τὸ ἀντίκρουμά μου. Φαντάσου, τὸ ἀντίκρουμά μου, ὅτι μὲ διώρισαν ὑποναύκληρο!...

Μὴ εὐκρινῆς ἀγάθι ἔβανε τώρα πᾶν τὸν Πιέρ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ὁ Ντρέϊκ ὁλόκληρος τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴν οικογένειά του, καὶ οἱ τραχεῖς αὐτοὶ ναυτεῖς οὐτε σκεφτόντουσαν νὰ νὰ γελᾶσαν μὲ τὴς ἀφελεῖς διηγήσεις τοῦ νέου! Εἶχαν καὶ αὐτοὶ οικογένειες στὴν πατρίδα τους καὶ ἐνοιῶνταν τὸν πόνο του, τὴν ἀγάπην του. Καμιά φορὰ μάλιστα τοὺς διάβαζε περικοπὲς τῶν ἐπιστολῶν, ποὺ λάβαιναν. Ὁ Ντρέϊκ, τελευταῖα, ὁ Πιέρ δὲν ἐνοιῶνθε τόσο καλὰ τὸν αὐτὸ του. Ἦταν ὁκτὼς μέρες τώρα ποὺ αἰσθάνονταν ἕνα βαθὺ πόνο στὸ κεφάλι, πᾶν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ τὸ φῶς τοῦ ἡλιόλουστο ἦταν ἀνυπόφορο. Φόρεσε σκοτεινὰ ματωμένα. Μὰ ὁ πόνος ξαναγύριζε δυνατός, ἀφόρητος, ἐπιμονος. Κάθε βράδυ, σὰν πλάγιαζε νὰ κοιμηθῇ, ἔπιζε πὼς μὲ τὸν ὕπνον θὰ τοῦ περνοῦσε. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένη, ὁ πόμος ἔρχονταν δορυμνός. Τὸ «Μπονίτος» εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ Ρίο. Μὰ μὲρα, ὁ Ντρέϊκ εἶχε στείλει τὸν Πιέρ στὴν γέφυρα. Τὴν πρώτη ὥρα τῆς ἐβδόμης ὁ νέος δὲν ὑπέφερε πολὺ, μὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἡ κατάστασίς του χειροτέρευε. Μ' ὅλους τοὺς φρικτοὺς πόνοους, ὁ νέος ὑπέμεινε σμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

τοῦ προλάβει κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ δρασκελῇσέ τὰ κάγκελα καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα! Ἀμέως τὸ πλοῖο ἀναστατώθηκε καὶ ὁ πλοίαρχος ἔδωσε σύντομες γρήγορες διαταγές. Ἀλλὰ ὡς ποὺ νὰ κατεβασθῇ μὴ βάρκα στὴ θάλασσα, τὸ πλοῖο εἶχε κινεῖται ἀπομακρυνθῇ ἀρετὰ. Καὶ τὸ σωσίδιον ποὺ τοῦ ἔρριξαν ἐπέπλεε κοντὰ στὸν Πιέρ, χωρὶς ἐκείνος νὰ τὸ βλέπῃ, ἢ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἀπὸ τὸ πλοῖο ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναυτεῖς παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία. Καὶ ξαφνικὰ προτοῦ προφθάσει ἡ βάρκα νὰ πλησιάσῃ φάνηκαν κοντὰ στὸν κακοτυχὸν νέον, δύο περὶ ὅσον δύο σωσίδια, τὰ ὁποῖα χύμηναν ἀπάνω στὴν ἀνέλπιστη λεῖα τοῦς. Ἡ θάλασσα βάφτηκε κόκκινα, τὸ σῶμα τοῦ νέου σπαρτάρισε μὴ στιγμῇ, κατόπιν χάθηκε παντοεινὰ!...

Τρεῖς δολοφονίες μέρες πέρασαν, χωρὶς νὰ τοιμήσῃ κανεὶς ν' ἀναφέρει τὸ γεγονός. Δὲ καὶ εἶχαν δουδαθῇ οἱ τραχεῖς αὐτοὶ θαλασσοῦλοι! Τέλος ὁ Ντρέϊκ συνάλεσε σὲ συμβούλιον τοὺς ἀξιωματικούς του. Ἐκἄντων κατὰλογο τῶν ἀποσκευῶν τοῦ νέου. Κατόπιν ὁ πλοίαρχος εἶπε:

—Ὁρεῖται ν' ἀναφερθῇ στὴν διεύθυνσιν καὶ νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Πιέρ Ζιρό. Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἀλήθειαν;...

Σεῖς μπορεῖτε;... Ἰδοὺ τί προτείνω, κύριοι. Ἀντὶ νὰ πᾶν τὴν φρικτὴ ἀλήθειαν στὴν δυστυχισμένην οικογένειά του, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶν ὅτι πέθανε ὁμολογῶν, στὰ χεῖρά μας, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁχι πὼς φέρον εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατό τοῦ νέου. Εἴθε μάρτυρες διὰ κἄναι μὲ διὰ μορσάματα, γιὰ νὰ τὸν σώσωμε. Ἀλλὰ λυποῖμαι τὴν δυστυχισμένη μάννα τοῦ!... Πῶς θὰ τᾶν νὰ τῆς διηγηθῶ τὴν τραγ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὰ μάτια του, με κατακόπεναν, κι' αγωνιούσαν στὴν κάθε προσπάθειά μου γιὰ νὰ ξεφύγω καὶ τὰ μπράτσα μὰς ἐσφιγγαν ἀμείλιχα τὰ κορμιά μας, ζητώντας νὰ τὰ συντρίψουν στὸ ἀπγνωσμένο ἀγκάλιασμά των.

Ἀχ, αὐτὰ τὰ μάτια !... Τί ἀπαίσια πού ἦσαν !... Ἦσαν μάτια ἀγρία, ἀμείλιχα, μάτια δολοφόνου κατὰ τὴ στιγμή πού μῆγαι τὸ σιλήττο στὴν ῥάχη τοῦ θύματός του !... Μὰ πού ἀρά γε τὰ εἶχα ἀντιφέρει ;... Γιατί ἀσφαλῶς μοῦ ἦσαν γνώριμα αὐτὰ τὰ μάτια, πού ἀστραποδούσαν τώρα ἀπὸ θηριωδία !... Ναι, τὸ βλέμμα των αὐτὸ θυθίζταν τώρα στὸ μυαλό μου ἐπὶ ἀκριβῶς, ὅπως εἶχε καὶ κάποτε ἄλλοτε ἐπὶ στήν ἐκείνη. Ἦταν βλέμμα, πού κάποτε εἶχε ἀντικοινοῦν με τὸ δικό μου.

Μὰ πότε ;... Τίνοις μάτια, ποιά μάτια, εἶχαν ἀσπιδίσει αὐτὸ τὸ βλέμμα ;... Καὶ σὲ ποιά στιγμή ;... Μήπως... μήπως ἦσαν τὰ μάτια τῆς σατανικῆς ὀπτασίας τοῦ τοῦχου ;...

—Ναι !... Ναι !... Ναι !... Ὁμοίαι μ' ἐκεῖνα ἦσαν !... Νάτα, τὰ ξανθόριστα τώρα !... Εἶχαν λάμψει στὸ ἄσπερο, στὸ ἀσπύλλιο φόντο πού σχηματίζονταν ἐπάνω στὸν μαγικό τοῦχο !... Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκόμη, εἶχαν ξαναλάμψει στὸν μισοσκιεμένο τοῦχο τοῦ παρελθόντος, ἐκεῖ στὸ κομνητῆριο !... Ἦσαν τὰ ἴδια μάτια, τὰ σκληρά καὶ θηριώδη, τὰ ὅποια με εἶχαν ἀναστατώσει πρὸ ὀλίγου, ἀπαράλλαχτα ὅπως με ἀναστατώναν καὶ τώρα, καὶ τὰ ὅποια μοῦ προξενούσαν πάντα κάτι σὰν λιγοψυχία, καὶ χαλάρωσι ἀναταραχῆς τὸν δυνάμεόν μου...

Καί... νὰ !... Χαλάρωσα τὴν προσπάθειά των ἀντισταῶν μου, παρ' ὅτι τὸν ἀντίπαλό μου σὰν ὑποταγμένο, κι' ἐκείνος τινάχτηκε ζωηρὰ ὀρθός. Με χτύπησε δυνατὰ με τὴν λαβὴ τοῦ ποταλίου τοῦ τοῦχο, καὶ ὅσοις ἀρχισαν νὰ τρέχουν μακριὰ μου, κάτοχος πάλι τῆς πολυτιμῆς ἀσπιδένιας πλάκας.

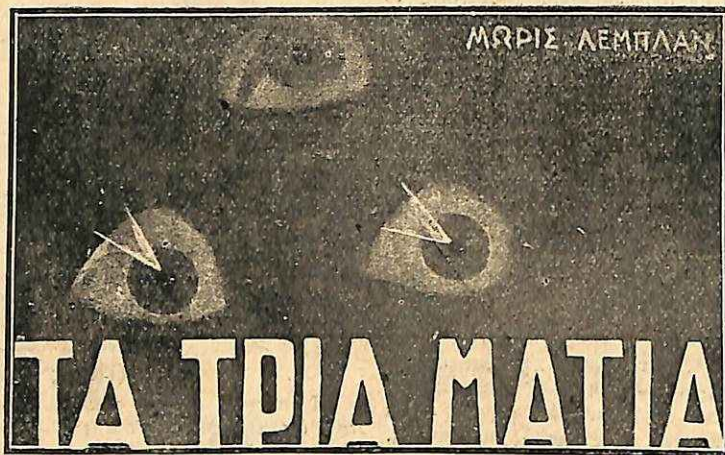
Αὐτὴ τὴ φορά δὲν σκέφτηκα νὰ τὸν κινήσω. Χωρὶς νὰ με πληγώσῃ σοβαρὰ τὸ χτύπημα πού δέχτηκα κατακέφαλα, με εἶχε ἀρκετὰ ῥαλίσει. Καὶ κλονιζόμενον ἀκόμη ὀρθὸς τώρα στὰ πόδια μου, ὅταν ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δάσος θρόνους αὐτοκινήτων πού ξεσπᾶν ἀπαράλλακτος με τὸν ἄλλον, πού ἄκουσα πρὸ ὀλίγου στὸ νεκροταφεῖο.

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ, ὀδηγούμενο τώρα ἀπ' τὸν ἄνθρωπο με τὰ ματογυῖα, εἶχε ἔρδει ν' ἀναζητήσει τὸν ἄγνωστο πού με χτύπησε. Κι' οἱ δύο συνένοχοι, ἀπὸ πιθανῶς ξεπερσέναν τὴν Βερανζέρα κι' ἀπὸ ἀσφαλῶς σκοτώσαν τὸν Νοέλ Ντορξερὸ ἀπομακρυνόμενοι τώρα με ὅλη τὴν ταχύτητα...

Με τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία ἀρχισα νὰ τρέχω σὲν μακρινά. Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι τοῦ θείου μου σκαρφάλωσα στὸ παλιὸ φανάρι κι' ἀπὸ καὶ στὸν καγκελωτὸ φράχτη, κι' εἶπετα πῆδησα μέσα στὸ περίπτερο.

Ὁ μυστηριώδης τοῦχος με τὸ γρήγορο ἐπιστρώμα ἦταν μπροστά μου, ἀλλὰ δὲν φαινόταν ὀρεγμένος με τὴν γριζέσκουση οὐσία. Ἐκεῖ σὲ ῥίξα τὸν ἦσαν σωριασμένα πληθὺς ἀπὸ διάφορα ὕλινι οἰκοδομῆς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

—τοῦβλα, σανίδα, γύψος κλπ. — καὶ ἐγὼ τὰ κύτταξα με τρόμον. Ὡ, ἦμουν τόσο βέβαιος, ὅτι θ' ἀντίκρουσα κάτι τὸ φοβερὸ πλησιάζοντάς τα !...

Τὰ γονάτα μου λύγισαν, καὶ τὰ πόδια μου τρεμούλιασαν. Τί προσηλάδια, Θεέ μου, γιὰ νὰ κάνω λίγα βήματα !...

Ἀπομακρυνόμενος στὸν τοῦχο, με γύρω τὸ κεφάλι, κι' ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ περιπτέρου, ὁ Νοέλ Ντορξερὸ ἦταν σωριασμένος. Τὰ μπράτσα του ἦσαν συσπασμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὸ αἰμοσταγὲς πρῶτο πού μου σπασαίνονταν στὰ χῶμα κάτω !...

Λίγες ματιές φρίκης, καὶ ἐρευνήτικες, πρὸς τὰς ἀντιμέτωπες ἀγρία με χτυπήματα ἀξίνισαν...

VIII
«ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΒΓΗ ΑΠ' ΤΗ ΣΚΙΑ»

Παρ' ὅλη τὴν μεγάλαν ἡλικία τοῦ Ντορξερὸ, ἡ πάλι εἶχε διεξαχθῇ με λύσσα.

Ὁ δολοφόνος, τοῦ ὁποῦν ξεχώριζε τὰ ἔγνη μεταξὺ τοῦ τοῦχου καὶ τοῦ καγκελωτοῦ φράχτου, εἶχε ῥιχτῇ στὸ θῦμα του, καὶ δυσκολετήκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ στραγγαλίσει. Βλέποντας ὅμως, ὅσοις ἀπὸ τὴν ἀντίστασι τοῦ θύματος, ὅτι δὲν θὰ κατάρκετο τὸ σκοπὸ του, ἄρπαξε τότε τὴν ἀξίνα καὶ τὸν ἀποτελεῖσσε με ἀμείλιχα χτυπήματα.

Καμιά κλοπὴ δὲν ἀκολούθησε τὸν φόνο. Βρήκα καὶ τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ρολόγι τοῦ θείου μου. Τὸ

γίλεκο τοῦ ὅμως ἦταν ξυλωμένο, καὶ ἡ μέσα τσέπη του — ἡ τσέπη τῆς ἀσφαλείας — ἦταν ὀλότελα ἄδεια.

Ἀποφάσισα νὰ μὴ χασομερήσω οὔτε στιγμή, ἐκεῖ στὸ Περίπτερο. Διαβιάζοντας τὸν κῆπο, ἔφτασα γοργὰ στὴν κατοικία, εἰδοποίησα τὴ γονὰ - Βαλεντίνη καὶ τοὺς δύο κοντινοὺς γείτονες, ἔστειλα κι' εἰδοποίησα τὸν δήμαρχο μ' ἓνα χαμῖν, κι' ὅσοις τράβηξα γιὰ τὸ παλιὸ κομνητῆριο. Με συνώδευαν μερικὸι χωρικοί, πού κρατοῦσαν μαζὺ τους, σύμφωνα με τὴς ὁδηγίες μου, σκοινιά, μὰ σκάλα, κι' ἓνα φανάρι.

Φτάσαμε ἐκεῖ κατὰ τὸ σουρούπων. Θέλησα νὰ γατεβῶ ὁ ἴδιος κάτω στὴ στήνα, καὶ — παρ' ὅτι — ἐπαίρησα αὐτὸ τὸ πρῶτο χωρὶς καμιά ἐξαιρετικὴ συγκίνησι.

Ἐρρω κι' ἐγώ ;... Ἄν' αὖ ὅλα τὰ φαινόμενα εἰδείναι, πῶς ἀσφαλῶς ἡ Βερανζέρα εἶχε ῥιχθῇ καὶ μέσα, ὅσοις ἡ ἰδέα ἐνός τέτοιου ἐγκλήματος μοῦ φαινόταν ἀπᾶναι !

Ἡ λεπτομερὴς ἐρευνῆς μου ἀπέδειξαν σὲ λίγα, ὅτι εἶχα δίκιο, γιατί κανένα πτώμα δὲν βρέθη στὸ βυθό. Παρ' ὅλα αὐτὰ, τὸ ἀκόλουθο εἶδημά μου μοῦ φάνηκε ἀλλόκοτο. Στὰ σάπια νερά τῆς στεφάνης, τὰ μαῦρα καὶ πηχτὰ σὰν βοτρυχοῦς, κι' ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ χαλίκια, σὲ παλιοκατασάρβεις καὶ σὲ σπασμένα κεραμίδια, κατώφθωσα νὰ φερῶμεν ἓνα ἄδικο μπουκαλάκι με σπασμένο λαμπό.

Τὸ μπλε χρώμα τοῦ τράβηξε ἀ-

μέσως τὴν προσοχή μου. Ἀσφαλῶς ἦταν τὸ μπουκαλάκι, τὸ ὁποῖο εἶχε κλαπῇ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου μου. Ἀλλ' ὅσοις, μόλις ἀργότερα τὴ μετέφερα ἐκεῖ καὶ τῶδεξά στὴ Βαλεντίνη, ἔκρινε τὸ γινώρισε ἀδίσταχτα.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ πού εἶχαν συμβῇ, καὶ καθὼς τὰ ἀνάδενε ταραγμένος στὸ μυαλό μου, ἐβγαζα τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: Ὅτι ὁ ἄνθρωπος με τὰ ματογυῖα, ἀπὸ ἐκλεψε τὸ μπουκαλάκι — τράβηξε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο. Σκόπευε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητο πού τὸν περιμένε. Πρὶν ἐπιβιβάσῃ ὅμως σ' αὐτό, σταμάτησε προηγουμένως μπροστά στὸ παρελκῆλιο, ὅπου βρισκόντουσαν καρφωμένα τὰ κομμάτια τοῦ παλινοῦ τοῦχου τοῦ Περιπτέρου. Τὰ κομμάτια αὐτὰ, τὰ ἔλειψε με τὸ ὕψος πού περιεῖχε τὸ μπουκαλάκι. Νοιώθοντας ὅμως τὴν προσέγγισί μου, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ διηγήσῃ τὴν ὁπτασία — τὴν ὁποία εἶδα ἐγώ, δέκα λεπτά ἀργότερα, — ὅπως εἶπα πρὸ πάντων — διάστησε νὰ ἐξαφανισθῇ. Προηγουμένως ὅμως ἔρριξε στὴ στεφάνη τὸ ἄδικο μπουκαλάκι, ὅσοις ἐπιβιβάστηκε στὸ αὐτοκίνητό του, κι' ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ στὸ Περίπτερο, γιὰ νὰ πάρῃ τὸν δολοφόνου τοῦ Νοέλ Ντορξερὸ !...

Τὰ γεγονότα πού ἀνέφερα πρὸ πάντων, ἐπιβεβαιώσαν, ὡς ἓνα σημεῖο τοῦλάχιστον, τὰ συμπεράσματά μου αὐτά. Ἡ Βερανζέρα, ὅμως, τί εἶχε ἀπογίνει ;... Τὴν ὁλοῦ ἐπαίξε σὲ ὅλα αὐτὰ !... Καὶ πού, ἐπὶ τέλους, βρισκόταν τώρα ;...

Τὴς πρώτες ἀνακρίσεις τῆς Ἀστυνομίας, στὸ Περίπτερο, τὴς ἐξακολούθησε τὴν ἐπομένη πρὸς συστηματικὰ ἑνὰς ἀνακρίσεως. Συγχρόνως ἐγὼ καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀσφαλείας, ἀρχίσσαμε μὲ ἐπίμονον ἐρευνᾶ κι' ἐξέλιξη, σχετικὴ με τὰ γεγονότα. Πρῶτα-πρῶτα, ἐξακολούσαμε ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του, δύο συνενοχοὶν εἶχε ἔρδει ἀπὸ τὸ Παρίσι κατὰ τὸ πρῶτο τῆς χθεσινῆς ἡμέρας, κι' ὅτι ξαναγύρισε ἐκεῖ πάλι αὐθημερόν, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ βραδεύσῃ. Καὶ κατὰ τὴν ἀρτίξί του, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστορήν του ὅσοις, εἶχε δὴ μόνον ἐπιβιβάσει ἓνα ἐντελὸς σύμφωνο με ἐκεῖνα τὸν δύο συνενοχοὶν.

Τότε, καὶ κατὰ τὴν διάκρισι τῶν ἐρευνῶν, ἡ τύχη μὰς βοήθησε σκανδαλιστικὰ ὡς ἐξῆς: Ἐνας ὁδοκαρτιστὴς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν σ' ἓνα χαντάκι τοῦ ἀμαξιοῦ δρόμου, μὰς ἔκανε μὴ σπουδαία ἀποκάλυψι σχετικὰ με τὸ αὐτοκίνητο καὶ με τοὺς δύο συνενοχοὺς. Μόλις τὸν ρωτήσαμε, δηλαδὴ, ἂν ἤξερε τίποτε τὸ διαφωτιστικὸ με αὐτοὺς, κι' ἂν τυχὸν τοὺς ἄρπαξε τὸ μάτι του νὰ διαβαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμο, σὲν ὁποῖο δοῦλε, ἀποκρίθηκε ὅσοις αὐτὸ λίγη σκέψι:

—Μάλιστα... Ὀμοῖα καλὰ... Πλάγι στὸ σπίτι μου ὑπάρχει ἓνα γκαράζ, στὸ ὁποῖο ἔχει τοποθετηθῇ ἀρκετὲς φορές τὸ αὐτοκίνητο αὐτό. Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος με τὰ ματογυῖα ἔτσι ὅπως μοῦ τὸν περιγράφετε, μένει στὴν ἰδια πολυκατοικία, στὴν ὁποία μένω κι' ἐγώ !... Σκέφτησα ἀπὸ ἀνεκάλυπτη λαχάρα. Μὰς ἔδωσε τὴν διεύθυνσι,

καὶ τραβήξαμε ὀλοταχῶς γιὰ κεῖ. Ἦταν μὰ παλὴν πελώρια πολυκατοικία, ἀπαράλλαχτη σὰν στρατόναυς, μέσα στὴν ὁποία κατοικοῦσαν ἀσφυκτικὰ ἀναριθμητοὶ νοκάρηδες. Ἀποταθήκαμε στὴ θυροφύλα, καὶ μόλις τῆς δώσαμε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀτόμου πού ἀναζητούσαμε, ἐκείνη ξεφώνισε με πεποίθησι:

—Μὰ βέβαια... Εἶνε ἀπ' τοὺς νοκάρηδες μου... Λέγεται κύριος Βελμό... Ἐνὰς μεγαλόσωμος ὁμορφος ἄντρας... Μένει ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἔξι μῆνες. Δὲν κοιμᾶται ὅμως τακτικὰ στὸ δωμάτιό του... Ἀραῖα ἀραῖα ἔρχεται, γιατί ταξιδεύει διαρκῶς σχεδόν !...

—Χτὲς τὴν νύχτα κοιμήθηκε ἐδῶ ; ρωτήσα.

—Ναι... Ἦρθε χτὲς βράδυ, μετ' αὐτοκίνητό του... Τὸν συνώδευε κι' ἓνας κύριος, τὸν ὁποῖο ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά... Κοιμήθηκαν ἐδῶ, καὶ σήμερα τὸ πρῶτο ξύπνησαν μαζὺ !...

—Μὲ αὐτοκίνητο ;...

—Ὁχι... Αὐτὸ εἶνε ἀκόμη στὸ γκαράζ !...

—Ἔχετε τὸ κλειδί τοῦ ἀπαρτεμάν του ;...

—Καὶ βέβαια... Ἐγὼ τοῦ τὸ ταχτοποῖ !...

—Ὀδηγήστε μας λοιπὸν ἐκεῖ !...

Τὸ διαμνηστικὸν τοῦ κ. Βελμό εἶχε ὅλα-ὅλα τρία δωμάτια μικρά. Οὔτε ὅμως ἐνδύματα βρήκαμε πούθεν, οὔτε ἐγγράφια ἢ χαρτιά διαφωτιστικά. Ὁ κ. Βελμό τὰ εἶχε πάρει ὅλα σὲ μὴν μεγάλη δαλτία, ὅπως ἄλλοτε ἔκανε — σύμφωνα με τὴ διαβεβαίωσι τῆς θυροφύλας — κάθε φορά πού ταξίδευε.

Στὸν τοῦχο ὅμως ἐνός δωματίου, ξεχώρισα παρηνθὺς καρφωμένο ἓνα σκίτσο σὲ χαρτί, τὸ ὁποῖο παρίστανε τὴν ὀπτασία τῶν «Τριῶν Ματιῶν» !... Τὸ σκίτσο αὐτὸ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὀπτασίας αὐτῆς, εἶχε γινεῖ με τόση ἀκριβεία, με τόση πιστότητα, ὥστε μόνον αὐτόπτης μάρτυς θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ καταφύρῃ !...

—Πᾶμε τώρα στὸ γκαράζ !...

Εἶπε ἔνθετος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τῆς Ἀσφαλείας.

Γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξουμε ὅμως, χρειάστηκε ἡ ἐπέμβασις σιδηροφύρου. Τὰ ἐνδύματά μας ἐκεῖ ἦσαν ἓνα σωμάτιο με κηλίδες αἵματος ἐπάνω του, καὶ γιὰ τὴν ἐπιστορήν του ὅσοις, εἶχε δὴ μόνον ἐπιβιβάσει ἓνα ἐντελὸς σύμφωνο με ἐκεῖνα τὸν δύο συνενοχοὶν.

Τότε, καὶ κατὰ τὴν διάκρισι τῶν ἐρευνῶν, ἡ τύχη μὰς βοήθησε σκανδαλιστικὰ ὡς ἐξῆς: Ἐνας ὁδοκαρτιστὴς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν σ' ἓνα χαντάκι τοῦ ἀμαξιοῦ δρόμου, μὰς ἔκανε μὴ σπουδαία ἀποκάλυψι σχετικὰ με τὸ αὐτοκίνητο καὶ με τοὺς δύο συνενοχοὺς. Μόλις τὸν ρωτήσαμε, δηλαδὴ, ἂν ἤξερε τίποτε τὸ διαφωτιστικὸ με αὐτοὺς, κι' ἂν τυχὸν τοὺς ἄρπαξε τὸ μάτι του νὰ διαβαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμο, σὲν ὁποῖο δοῦλε, ἀποκρίθηκε ὅσοις αὐτὸ λίγη σκέψι:

—Μάλιστα... Ὀμοῖα καλὰ... Πλάγι στὸ σπίτι μου ὑπάρχει ἓνα γκαράζ, στὸ ὁποῖο ἔχει τοποθετηθῇ ἀρκετὲς φορές τὸ αὐτοκίνητο αὐτό. Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος με τὰ ματογυῖα ἔτσι ὅπως μοῦ τὸν περιγράφετε, μένει στὴν ἰδια πολυκατοικία, στὴν ὁποία μένω κι' ἐγώ !... Σκέφτησα ἀπὸ ἀνεκάλυπτη λαχάρα. Μὰς ἔδωσε τὴν διεύθυνσι,

καὶ τραβήξαμε ὀλοταχῶς γιὰ κεῖ. Ἦταν μὰ παλὴν πελώρια πολυκατοικία, ἀπαράλλαχτη σὰν στρατόναυς, μέσα στὴν ὁποία κατοικοῦσαν ἀσφυκτικὰ ἀναριθμητοὶ νοκάρηδες. Ἀποταθήκαμε στὴ θυροφύλα, καὶ μόλις τῆς δώσαμε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀτόμου πού ἀναζητούσαμε, ἐκείνη ξεφώνισε με πεποίθησι:

—Μὰ βέβαια... Εἶνε ἀπ' τοὺς νοκάρηδες μου... Λέγεται κύριος Βελμό... Ἐνὰς μεγαλόσωμος ὁμορφος ἄντρας... Μένει ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἔξι μῆνες. Δὲν κοιμᾶται ὅμως τακτικὰ στὸ δωμάτιό του... Ἀραῖα ἀραῖα ἔρχεται, γιατί ταξιδεύει διαρκῶς σχεδόν !...

—Χτὲς τὴν νύχτα κοιμήθηκε ἐδῶ ; ρωτήσα.

—Ναι... Ἦρθε χτὲς βράδυ, μετ' αὐτοκίνητό του... Τὸν συνώδευε κι' ἓνας κύριος, τὸν ὁποῖο ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά... Κοιμήθηκαν ἐδῶ, καὶ σήμερα τὸ πρῶτο ξύπνησαν μαζὺ !...

—Μὲ αὐτοκίνητο ;...

—Ὁχι... Αὐτὸ εἶνε ἀκόμη στὸ γκαράζ !...

—Ἔχετε τὸ κλειδί τοῦ ἀπαρτεμάν του ;...

—Καὶ βέβαια... Ἐγὼ τοῦ τὸ ταχτοποῖ !...

—Ὀδηγήστε μας λοιπὸν ἐκεῖ !...

Τὸ διαμνηστικὸν τοῦ κ. Βελμό εἶχε ὅλα-ὅλα τρία δωμάτια μικρά. Οὔτε ὅμως ἐνδύματα βρήκαμε πούθεν, οὔτε ἐγγράφια ἢ χαρτιά διαφωτιστικά. Ὁ κ. Βελμό τὰ εἶχε πάρει ὅλα σὲ μὴν μεγάλη δαλτία, ὅπως ἄλλοτε ἔκανε — σύμφωνα με τὴ διαβεβαίωσι τῆς θυροφύλας — κάθε φορά πού ταξίδευε.

Στὸν τοῦχο ὅμως ἐνός δωματίου, ξεχώρισα παρηνθὺς καρφωμένο ἓνα σκίτσο σὲ χαρτί, τὸ ὁποῖο παρίστανε τὴν ὀπτασία τῶν «Τριῶν Ματιῶν» !... Τὸ σκίτσο αὐτὸ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὀπτασίας αὐτῆς, εἶχε γινεῖ με τόση ἀκριβεία, με τόση πιστότητα, ὥστε μόνον αὐτόπτης μάρτυς θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ καταφύρῃ !...

—Πᾶμε τώρα στὸ γκαράζ !...

Εἶπε ἔνθετος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τῆς Ἀσφαλείας.

Γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξουμε ὅμως, χρειάστηκε ἡ ἐπέμβασις σιδηροφύρου. Τὰ ἐνδύματά μας ἐκεῖ ἦσαν ἓνα σωμάτιο με κηλίδες αἵματος ἐπάνω του, καὶ γιὰ τὴν ἐπιστορήν του ὅσοις, εἶχε δὴ μόνον ἐπιβιβάσει ἓνα ἐντελὸς σύμφωνο με ἐκεῖνα τὸν δύο συνενοχοὶν.

Τότε, καὶ κατὰ τὴν διάκρισι τῶν ἐρευνῶν, ἡ τύχη μὰς βοήθησε σκανδαλιστικὰ ὡς ἐξῆς: Ἐνας ὁδοκαρτιστὴς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν σ' ἓνα χαντάκι τοῦ ἀμαξιοῦ δρόμου, μὰς ἔκανε μὴ σπουδαία ἀποκάλυψι σχετικὰ με τὸ αὐτοκίνητο καὶ με τοὺς δύο συνενοχοὺς. Μόλις τὸν ρωτήσαμε, δηλαδὴ, ἂν ἤξερε τίποτε τὸ διαφωτιστικὸ με αὐτοὺς, κι' ἂν τυχὸν τοὺς ἄρπαξε τὸ μάτι του νὰ διαβαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμο, σὲν ὁποῖο δοῦλε, ἀποκρίθηκε ὅσοις αὐτὸ λίγη σκέψι:

—Μάλιστα... Ὀμοῖα καλὰ... Πλάγι στὸ σπίτι μου ὑπάρχει ἓνα γκαράζ, στὸ ὁποῖο ἔχει τοποθετηθῇ ἀρκετὲς φορές τὸ αὐτοκίνητο αὐτό. Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος με τὰ ματογυῖα ἔτσι ὅπως μοῦ τὸν περιγράφετε, μένει στὴν ἰδια πολυκατοικία, στὴν ὁποία μένω κι' ἐγώ !... Σκέφτησα ἀπὸ ἀνεκάλυπτη λαχάρα. Μὰς ἔδωσε τὴν διεύθυνσι,

καὶ τραβήξαμε ὀλοταχῶς γιὰ κεῖ. Ἦταν μὰ παλὴν πελώρια πολυκατοικία, ἀπαράλλαχτη σὰν στρατόναυς, μέσα στὴν ὁποία κατοικοῦσαν ἀσφυκτικὰ ἀναριθμητοὶ νοκάρηδες. Ἀποταθήκαμε στὴ θυροφύλα, καὶ μόλις τῆς δώσαμε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀτόμου πού ἀναζητούσαμε, ἐκείνη ξεφώνισε με πεποίθησι:

—Μὰ βέβαια... Εἶνε ἀπ' τοὺς νοκάρηδες μου... Λέγεται κύριος Βελμό... Ἐνὰς μεγαλόσωμος ὁμορφος ἄντρας... Μένει ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἔξι μῆνες. Δὲν κοιμᾶται ὅμως τακτικὰ στὸ δωμάτιό του... Ἀραῖα ἀραῖα ἔρχεται, γιατί ταξιδεύει διαρκῶς σχεδόν !...

—Χτὲς τὴν νύχτα κοιμήθηκε ἐδῶ ; ρωτήσα.

—Ναι... Ἦρθε χτὲς βράδυ, μετ' αὐτοκίνητό του... Τὸν συνώδευε κι' ἓνας κύριος, τὸν ὁποῖο ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά... Κοιμήθηκαν ἐδῶ, καὶ σήμερα τὸ πρῶτο ξύπνησαν μαζὺ !...

—Μὲ αὐτοκίνητο ;...

—Ὁχι... Αὐτὸ εἶνε ἀκόμη στὸ γκαράζ !...

—Ἔχετε τὸ κλειδί τοῦ ἀπαρτεμάν του ;...

—Καὶ βέβαια... Ἐγὼ τοῦ τὸ ταχτοποῖ !...

—Ὀδηγήστε μας λοιπὸν ἐκεῖ !...

Τὸ διαμνηστικὸν τοῦ κ. Βελμό εἶχε ὅλα-ὅλα τρία δωμάτια μικρά. Οὔτε ὅμως ἐνδύματα βρήκαμε πούθεν, οὔτε ἐγγράφια ἢ χαρτιά διαφωτιστικά. Ὁ κ. Βελμό τὰ εἶχε πάρει ὅλα σὲ μὴν μεγάλη δαλτία, ὅπως ἄλλοτε ἔκανε — σύμφωνα με τὴ διαβεβαίωσι τῆς θυροφύλας — κάθε φορά πού ταξίδευε.

Στὸν τοῦχο ὅμως ἐνός δωματίου, ξεχώρισα παρηνθὺς καρφωμένο ἓνα σκίτσο σὲ χαρτί, τὸ ὁποῖο παρίστανε τὴν ὀπτασία τῶν «Τριῶν Ματιῶν» !... Τὸ σκίτσο αὐτὸ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὀπτασίας αὐτῆς, εἶχε γινεῖ με τόση ἀκριβεία, με τόση πιστότητα, ὥστε μόνον αὐτόπτης μάρτυς θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ καταφύρῃ !...

—Πᾶμε τώρα στὸ γκαράζ !...

Εἶπε ἔνθετος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τῆς Ἀσφαλείας.

Γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξουμε ὅμως, χρειάστηκε ἡ ἐπέμβασις σιδηροφύρου. Τὰ ἐνδύματά μας ἐκεῖ ἦσαν ἓνα σωμάτιο με κηλίδες αἵματος ἐπάνω του, καὶ γιὰ τὴν ἐπιστορήν του ὅσοις, εἶχε δὴ μόνον ἐπιβιβάσει ἓνα ἐντελὸς σύμφωνο με ἐκεῖνα τὸν δύο συνενοχοὶν.

Τότε, καὶ κατὰ τὴν διάκρισι τῶν ἐρευν

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ, Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ Β'

Πώς ο Μωάμεθ υπεταχθηκε στα θέλητρα μιας Χριστιανής. Η πεντάμορφη Ειρήνη, ή «δεύτερη Έλένη». Η παντοδυναμία της και η μεσολάθεσής της υπέρ των Χριστιανών. Όπου οι Γενίτσαροι αρχίζουν να μωρμερίζουν. Μία τρομερή απόφασις του Μωάμεθ. Πώς έσφαξε την αγαπημένη του με τα ίδια του τα χέρια. Η θηριωδίες ενός τρομερού κατακτητού. Τό τέλος των Έλλήνων αυτοκρατόρων, κτλ.

Μωάμεθ ο Β' είχε ή μεγαλειότητα ή μορφή στην ιστορία της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας. Με τα πολεμικά του κατορθώματα έπεισάσε τις πράξεις όλων των προδούτων Σουλτάνων.

Μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, είχε περφορευθή τόσο, ώστε παρά λίγο να πιστέψη ότι ήταν προωρισμένος από τον Άλλαχ να κατακτήσει όλην την Οικουμένη. Είχε και πολλά άλλα ελαττώματα ο Όθωμανός στρατηλάτης. Ήταν θυμώδης, αχαλινώτος στα πάθη του, αίματοςόρος. Δεν είχε ούτε ιερά, ούτε όσιο, κι' ήταν έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα, για να ικανοποιήσει τη φιλοδοξία του.

Ήρθε όμως μία μέρα, που ο άγριος αυτός Σουλτάνος, ο σκληρός για όλον τον κόσμο, σκλαβώθηκε από τα κάλλη μιας γυναίκας, μιας Κωνσταντινουπολίτισσας, που ή παράδοσις μ'ας διέσωσε μόνον το μικρό της όνομα: Ειρήνη. Η δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα άφου άναγκάστηκε να υποκύψει στη θέλησι του τυράννου, άπεφάσισε να έκμεταλλευθή τον έρωτά του προς όφελος των όμογενών της και για να καταπραΰνη, κατά το δυνατόν, τα βάσανά τους.

Η όμορφος της Ειρήνης ήταν σ' αλήθεια άσύγκριτη, και οι ιστορικοί την έπονιμάζουν «δεύτερη Έλένη». Είχε όχι μόνον σωματικά χάρισματά, αλλά και ψυχικά, πολλά και μεγάλα, ώστε ο σκληρός εκείνος Σουλτάνος, που δεν μπορούσαν να του μαλακώσουν την καρδιά τα παρακάλλα όλοκληρου έθνους, ήταν πολλές φορές έτοιμος να γονατίσει σ' ένα χαμόγελο της Ειρήνης του. Καί ή Ειρήνη έσωζε έτσι από τα χέρια των δημίαν άρκετους άθώους χριστιανούς. Γενναϊόδωρος ο Μωάμεθ της έχριζε πολύτιμο δώρα, φερόμένα από τα βάθη της Ασίας, ή τις άγορές της Εύρώπης. Ήταν το «στολή» του χαριμιού του, έλεγε. Όσοις φορές νέες κατακτήσεις και νέες διαρπάγες τον άνάγκαζαν να χωρισθή από την αγαπημένη του, δεν έβλεπε την όρα πότε να ξαναγυρίσει στην άγκαλιά της.

Έν τούτοις, τα άγρια πλήθη των πολεμιστών του, οι Γενίτσαροι, δεν έβλεπαν με καλό μάτι ότι μία γυναίκα — μιάγκι — σούρρισα — άπορροφούσε έτσι όλην την προσοχή

του Σουλτάνου. Άρχισαν, λοιπόν, να παραπονούνται και να λένε ότι είχε γίνει παικνιάκι στα γόνατα μιας γυναίκας και ότι άφηνε τις υποθέσεις του Κράτους στα χέρια άνικανων άξιωματικών. Οι Γενίτσαροι λέγαν ακόμα ότι ο Σουλτάνος περιφρονεί τους πιστούς του και προτιμά να εύργετι τους χριστιανούς, γιατί έτσι το θέλει ή Ειρήνη.

Άλλα και στην ψυχή του κατακτητού, τα τροφερά πίσθηματά, που είχαν μπη μέσα με τον έρωτα της Ειρήνης, βρίσκόντουσαν σε παντοεινή διαμάχη με τον έγωιστικό του χαρακτήρα. Έτσι τον έβλεπε κανείς να παίρνει άντιφατικές άποφάσεις από τη μιάν ώρα στην άλλη. Πότε για χάρη του έρωτα παραμελούσε τη δόξα, και πότε για να σώσει τη στρα-

παράπονα των Γενιτσάρων και των άξιωματικών των, ντράπηκε, γιατί τον κατηγορήσαν ως νωθρό και φιλήδονο, κι' άποφάσισε να δώσει στην κατάσταση μια άποτελεσματική λύσι. Διέταξε, λοιπόν, τους άξιωματικούς των Γενιτσάρων να οδηγήσουν την άλλη μέρα, καθέναν τους στρατιώτες του, μπροστά στην πύλη των Άνακτόρων και να τους παρατάξουν κατά φάλαγγα.

Έπειτα, χωρίς να δώσει καμιά εξήγησι της έκτακτης αυτής τελετής, έπήγε γρήγορα στο δωματίο της Ειρήνης και την έφίλησε με άσυνήθιστη τρυφερότητα. Έδείπνησε μαζί της και πέρασε κοντά της όρες όλόκληρες σαν περιπαθής έραστής.

Την άλλη μέρα, μετά το γεύμα, την παρακάλεσε να χτενι-

Και ο Μωάμεθ, κρατώντας από το χέρι την Ειρήνη, πήγε και στάθηκε στο ψηλότερο σκαλάς, ακολουθούμενος από τους πασάδες του.

Η ώρα ή Έλληνοπούλα, σπάνιες φορές παρουσιαζόταν στα μάτια των ξένων. Από την άγάπη που της είχε ο Μωάμεθ, δεν την είχε άναγκάσει να τουρκέψη. Έτσι δεν ήταν υποχρεωμένη να φορη φερτζέ, και το τριανταφυλλένιο πρόσωπό της έσεκέπαστο, έλαμπε σαν ήλιος.

Όταν λοιπόν το άγριο εκείνο πλήθος των πολεμιστών την είδε, συγκινήθηκε, έγονιεύθη από το έζοχο κάλλος της. Ένα μουρμουρητό θαυμασμού πέρασε από τη μιάν άκρη ως την άλλη της παρατάξεως. Ο Μωάμεθ έκασταβε άμείσως την έντύπωσι. Μέσα στη σιωπή, ή φωνή του ύψώθηκε, ρωτώντας τους πασάδες:

—Είδαν ποτέ τα μάτια σας όραιότερο πλάσμα από τούτο;

—Ποτέ!... Ποτέ!... άπάντησαν με ένα στόμα, ενώ οι Γενίτσαροι αλάλαζαν και χειροκροτούσαν.

Οι άξιωματικοί έξιφούλησαν. Άνανέωσαν τον όρκο τους στο Μωάμεθ και άνεκήρυξαν την Ειρήνη «Στολίδη της Αυτοκρατορίας».

Ο νεοντότερος των πασάδων, άποτεινόμενος στο Σουλτάνο, φώναζε:

—Σ' έξορκίζω, Μεγαλειότατε, ν' αγαπάς σ' όλη σου τη ζωή τη γυναίκα αυτή, που σου χάρισε ο Άλλαχ! Αυτή θα σου δώσει άπογόνους όραίους και δυνατούς, που θα συνεχίσουν τη δόξα των προγόνων σου και τη δική σου!

—Σ' αυτή όμως τη δόξα, άπάντησε ο κατακτητής με φωνή μανιώδη, άφιέρωσα έγώ όλόκληρη τη ζωή μου. Είθε το μόνο μου όνειρο και γι' αυτό άκούσα ότι κατακρίνετε τον έρωτά μου, μάθετε σήμερα ότι ο Σουλτάνος σας έξουσιάζει, όχι μόνο την οικογένειά, αλλά και τον ίδιον τον έαυτό του!

Αυτά τα λόγια είπε και το πρόσωπό του έπυρώθη, και το πό ιερή μανία, άρπαξε την Ειρήνη από τα μαλλιά. Ένδ ή δύστινισμένη Έλληνοπούλα στεκόταν έκστατική περιμένοντας το τέλος της άπροσδόκηντας αυτής σκηνης, ή Σουλτάνος τράθηξε το σπαθί και πριν οι παριστάμενοι να έννοησουν τί έκατέπνευε να κάνει, έκοψε μ' ένα χτύπημα το όραίο εκείνο νεανικό κεφάλι!

Έπειτα μπήκε με όρμη στο Σεράγι, αφήνοντας στα κατά-

Ο Μωάμεθ Δεύτερος

ταρχική του ύπόληψι, άποφάσιζε ν' αλλάξει τρόπο ζωής. Άλλ' ενώ ληρμονούσε όλες τις προγενέστερές του άποφάσεις και ήταν έτοιμος να ακολουθήσει την όρμη της φιλοδοξίας του, άξαφνα ή εμφάνισι της Ειρήνης άναποδογούριζε όλα τα σχέδιά του.

Μία μέρα του έτους 1456, που ο Μωάμεθ ο Β' βρισκόταν σε μία τέτοια ψυχολογική κατάσταση, μαθαίνει από έναν άνώτερο άξιωματικό της Αύλης του, ότι σοβαρή συνωμοσία σχεδιάζεται κρυφά έναντιον του και ότι μέσα μέρους του στρατού πρόκειται να επαναστατήσει με άγριες διαθέσεις.

Ο Μωάμεθ, σαν να έβπησε από ένα γλυκό όνειρο, κατάλαβε την πραγματικότητα. Άνεγνώρισε πόσο δίκαια ήταν τα

Η μεγάλη πλατεία των Άνακτόρων ήταν γεμάτη από παραταγμένους στρατιώτες να τις διαταγές του Σουλτάνου.

Σε λίγο, άλαλαγμός έτρίκυμιζε τον άέρα. Τύμπανα, σάλπιγγες, ζητωκραυγές. —Πατισσάμηξ τοδκ νιασα! (Ο Θεός να πολυχρηνίζει το Σουλτάνο!)

ΕΒΡΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΡΑΒΒΗ ΕΛΙΕΞΕΡ

(ΑΠΟ ΤΟ «ΤΑΛΜΟΥΔ»)

πληκτα βλέμματα των Γενιτσάρων το άψυχο κορμί της Σουλτάνας, το θαυμάσιο εκείνο κορμί, που πρό μιάς στιγμής τους είχε τόσο μαγέψει.

Από την ημέρα εκείνη, ο Μωάμεθ ο Β' γίνθηκε ο σκληρότερος άνθρωπος του κόσμου.

Για να ξεχάσει την Ειρήνη, άρχισε καινούργιες κατακτήσεις. Μιά έκστρατεία του έναντιον των Παλαιολόγων της Πελοποννήσου, κατέλυσε το Βυζαντινό αυτό δεσποτάτο. Μιά άλλη έναντιον του Αυτοκράτορος της Τραπεζούντος Δαβίδ, ύπεδούλωσε και το τελευταίο τούτο Χριστιανικό Κράτος της Ανατολής. Όχτακόσια παιδιά και περισσότερα από χίλια κορίτσια των πλουσιωτέρων Έλληνικών οικογενειών μοιράστηκαν στα χαρίσμα των πασάδων. Ο Μωάμεθ κράτησε για το δικό του τη χήρα Άλεξίου του Κομνηνού, θεία του τελευταίου Αυτοκράτορος της Τραπεζούντος, «την όραιότερη γυναίκα της εποχής της» και μερικά ακόμα κορίτσια της Αυτοκρατορικής οικογενείας. Άλλά καμιά από τις σκλαβωμένες αυτές Έλληνίδες δεν συμπαιθοόσε. Άπεναντίας, τους το έλεγε κατάμουτρα ότι «μιά ήταν γυναίκα, ή Ειρήνη!» και άναστένανε με τη θύμισι της.

Με τον καιρό, ο Μωάμεθ γίνεται άνοιώτερος. Καί μιά μέρα διατάζει και σφάζουν τον Αυτοκράτορα Δαβίδ — που τον κοστοόσε αймаλώτο — και όλην την οικογένειά του, και μόνο σ' ένα μέλος έχασισε τη ζωή, στην Αυτοκόστειρα Έλένη. Γι' αυτήν, ο Ιστοικός Χάμερ άναφέρει το άκόλουθο τραγικό έπεισόδιο:

«Μιά μόνο γυναίκα του Βασιλικού Όρκου της Τραπεζούντος, ή Αύτανόστειρα Έλένη, από την γενεά των Κατακοινητών γλύτωσε εκείνη την ημέρα, αλλά για να πεθάνη πολύ σύνταμα, κατερικώς και ένδόξως. Γιατί, περιφρονώντας την προσταγή του τυράννου (να μην πολυμύσει να πλησιάσει κανείς τοις νεκρούς που ήθελε να μέινουν άταφοι, για να γίνουν τροφή των σκύλων και των κοράκων), ή δυστυχισμένη μάνα, ντυμένη τριχίνο ρούχο, κρατώντας άξίνη στο χέρι, έπήγε στον τόπο της θανάτωσης των παιδιών της, του άνδρός της και των άλλων συγγενών της, κλαίγοντας και τραδώντας τα μαλλιά της. Έκει έμεινε όλην την ήμέρα, διάχνοντας τα σκυλλιά και τη σαρκοβόρα όρνεα. Την νύχτα έθαψε και τα δέκα πτώματα. Το πρωί την βρήκαν πεθαμένη άνάμεσα στους τάφους των αγαπημένων της».

Καί ο μέγας Ιστοικός γράφει τον θλιβερό έπιλογο:

«Έτσι ο Έλληνικός Αυτοκρατορικός Όίκος Εδρώπης και Ασίας έξωλοθεύτηκε από τον τρομερόν αυτόν κατακτητή δι' Ητρίφην και δι' όφασσάν».

ΗΝ εποχή που ο Έλιεζερ βρισκόταν στην Τάβνη κι' έδίδασκε τόν 'Ιωσήφ, θύισσε με την γυναίκα του, γιατί την έβλεπε διαρκώς λυπημένη κατάρδια και μελαγχολική, γιατί έβλεπε να μαράνεται ή όμορφιά της από τον καύμο της που ήταν στείρα, και με ένα γράμμα, που της έγραψε, την χώρισε και την έδιωξε από κοντά του.

Κατόπιν, όταν έμεινε όλομόναχος στο σπίτι, είπε: «Δεν θα πάρω άλλη γυναίκα. Γιατί ή γυναίκα μου μου έχει διαφύσει τις έλπίδες μου μολοντί την άγαπώσα μ' όλη μου την καρδιά. Θά φτιάσω λοιπόν μιά κοινάλα και θα της φουξέω ζωή, ώστε να γίνη γυναίκα. Η γυναίκα μου αυτή θάναί ή όμορφότερη άπ' όλες τις παρθένες της 'Ιουδαίας, θάναί πάντα γελαστή, χαρούμενη, θα έχη τις ίδιες άπολύτως ιδέες με τις δικές μου, θα σκέφτεται με τον τρόπο που σκέφτονται έγώ και θα λέη τα ίδια λόγια που θα λέω κι' έγώ. Θά μου γεννήσει παιδιά κι' θα μου εύφράνη την καρδιά σ' όλη μου τη ζωή».

Κι' έφτιασε μιά κοινάλα από πηλό και χώμα. Καί κατόπιν έγραψε άπάνω στο μέτωπό της το τρισάγιο όνομα και της ένεφύσισε ζωή, έξορκίζοντάς την να ζή και ν' άναπνέη.

Καί να πού ή γυναίκα αυτή ήταν ή πιο όμορφη άπ' όλες τις νέες γυναίκες της 'Ιουδαίας! Ήταν πάντα γελαστή και χαρούμενη και ήξερε θαυμάσια όλα τα τεράτσια της άγάτης! Η φωνή της πάλη ήταν γλυκειά και τα λόγια της κι' οι στοχασμοί της ήταν όπως τα ήθελε εκείνος, όμοια με τα δικά του λόγια και τοις δικούς του στοχασμούς!

Κι' ο Έλιεζερ την γυναίκα του αυτή, που ο ίδιος της έλασε σίμωσωνα με τα δικά του γούστα, την άνόμισσε Άδαμάχ και την χαϊρόταν κάθε μέρα και πάντα ήταν εύχαριστήμενος μαζί της.

Άπ' τη μέρα που ο Έλιεζερ έπλασε την Άδαμάχ τα έργα του όλα ήταν εύλογα κι' ή δέξα του μεγάλωνε και ξεπληνόνταν κάθε μέρα και περισσότερο. Οι Έθνηκοι έφταναν από τα πιο άποια κρησμένα μέρη για ν' άκούσουν το λεχθηνιά του και το όνομά του λεγόταν με εύλάβεια ως το Έδου.

Γι' αυτά όλα, ο Έλιεζερ περηφανεύονταν στη γυναίκα του την Άδαμάχ, άλλ' αυτή τον άκούγε σιωπηλή. Ήταν τόσο άπαθής, ώστε ούτε γελούσε, ούτε έκλαψε.

Όταν πέρασε όμως ένας χρόνος του γέννησε ένα γυιό!

Τότε, μόλις γεννήθηκε το παιδί του Έλιεζερ και της Άδαμάχ, έτινξε να βρή ένα μεγάλο κακό, μια τρομερή κι' άπεπανύβριστη συμφορά τον Έλιεζερ. Συνέβη νά άσρωσθή ή μητέρα του Ραββή Έλιεζερ και νά πεθάνη.

Ο Έλιεζερ άγαπούσε ή μητέρα του μ' όλη του την καρδιά, την άγαπούσε περισσότερο κι' από την

ίδια την ψυχή του. Όταν ο Έλιεζερ μπήκε στο σπίτι του με την καρδιά του πλημυρισμένη από την άφατη λύπη του, βγήκε και τον συναντήθηκε ή γυναίκα του ή Άδαμάχ ντυμένη με πένθιμα ρούχα. «Έλα, μην κάνεις έτσι, αγαπητέ μου, είπε ή Άδαμάχ στον άνδρα της. Ή μητέρα σου ήταν γριά, άρρωστη και διαρκώς παραπονιόταν πως δεν μπορούσε να υποφέρει τη ζωή της. Έπρεπε, φαντάζεσαι, να τουρνιέται άκόμα και να εινε και σε μιάς βάρης!»

Καί με τα λόγια της κι' ελπίς στους μαθητές του: «Δέστε! Είμαι τόσο άνάξιος, ώστε ή άρετή της γυναίκας αυτής δεν θα μπορέσει να με σώσει από την άμαρτία που μόνος μου έτραβήξα άπάνω μου».

Τότε ο Ραββή Έλιεζερ γονάτισε μπροστά στη γυναίκα του κι' έλεπε στους μαθητές του: «Δέστε! Είμαι τόσο άνάξιος, ώστε ή άρετή της γυναίκας αυτής δεν θα μπορέσει να με σώσει από την άμαρτία που μόνος μου έτραβήξα άπάνω μου».

Τότε ή γυναίκα του Έλιεζερ άρχισε να γέλι και να κλαί από τη χαρά της, έβγαλε το φτωχικό χιτώνα της και φόρεσε τα νυφικά της ρούχα κι' άκολούθησε τον Ραββή στο σπίτι του.

Κι' ο Έλιεζερ άρχισε πάλι να την αγαπά και να την τιμά, όπως και την πρώτη μέρα του γάμου τους. Της έδωκε ένα πολύτιμο κόσμημα με μαργαριτάρια και όνυχα, άπάνω στον οποίο ήταν γασημένη ή εικόνα της πόλεως της Τερουαλήμ και του ναού και του φρουρίου της Σιών.

Το κόσμημα αυτό ήταν μοναδικό και γι' αυτό την έζηλευαν όλες ή γυναίκες της 'Ιουδαίας, ός κι' αυτή ή άκυνη ή γυναίκα του Άρχιερέα. Ο Άρχιερέυς όμως την μάλωσε την γυναίκα του γι' αυτό λεγοντάς της: «Η γυναίκα του Ραββή Έλιεζερ εινε ή πιο άξια άπ' όλες τις γυναίκες για νά φορά αυτό το κόσμημα, γιατί ο έρωτάς της κατανίκησε την άμαρτία».

τον, μήτρε μέσα ή Άδαμάχ, τον πλησίασε και του είπε: «Ραββή, μά σ' δεν έδίδαξες, πως ή υπέρμετρη έλπις δεν ταιριάζει σε σοφό άνδρα;»

Μόλις άκούσε τα άστοχάστα και σκληρά αυτά λόγια της γυναίκας του, ο Έλιεζερ, άγανάκτησε και φώναξε κινώντας τα χέρια του σαν παρουσαστή, όπως ήταν στον βασιλική του και παρακάλεσε τον ύπασιπότη να δικαιολογήσει την άνανπακοή του.

Ο βασιλεύς, όταν το έμαθε αυτό, έπέμεινε.

«Ας έλθη όπως εινε! ξαναπαι στον ύπασπιστή του».

Ο Βερόδι, στην επανάληψι της τιμητικής προσλήψεως έτρεξε, παρουσιάστηκε μπροστά στον βασιλέα του και άρχισε να του ζητά συγγνώμη για το άκατάλληλο ντύσιμό του.

—Δεν πειράζει! τον διέκρινε ο Βερόδο Έμμανουήλ. Αυτά μεταξόν και άρχισε να του ζητά συγγνώμη για το άκατάλληλο ντύσιμό του.

Καί τον έβαλε να καθήση πλάι γαυ.

σε φτωχή και δυστυχισμένη ή πρώτη του γυναίκα που την χώρισε και χητέισε την πότα της.

Η γυναίκα ή εύλογημένη από τον Θεό γυναίκα, μόλις άκούσε τον χητέιστην πότα της κατάλαβε πως ήταν του άνδρός της και πετάχτηκε τρομαγμένη και φώναξε: «Ραββή, σ' έβισα! Έοχσεα την νύχτα μαζί με άλλους και με φώτα για νά με σκοτώσεις!»

Μά παρ' όλη την τρομερή της αυτή ύπομια, τον άνοιξε. Τότε ο Ραββή Έλιεζερ γονάτισε μπροστά στη γυναίκα του κι' έλεπε στους μαθητές του: «Δέστε! Είμαι τόσο άνάξιος, ώστε ή άρετή της γυναίκας αυτής δεν θα μπορέσει να με σώσει από την άμαρτία που μόνος μου έτραβήξα άπάνω μου».

Τότε ή γυναίκα του Έλιεζερ άρχισε να γέλι και να κλαί από τη χαρά της, έβγαλε το φτωχικό χιτώνα της και φόρεσε τα νυφικά της ρούχα κι' άκολούθησε τον Ραββή στο σπίτι του.

Κι' ο Έλιεζερ άρχισε πάλι να την αγαπά και να την τιμά, όπως και την πρώτη μέρα του γάμου τους. Της έδωκε ένα πολύτιμο κόσμημα με μαργαριτάρια και όνυχα, άπάνω στον οποίο ήταν γασημένη ή εικόνα της πόλεως της Τερουαλήμ και του ναού και του φρουρίου της Σιών.

Το κόσμημα αυτό ήταν μοναδικό και γι' αυτό την έζηλευαν όλες ή γυναίκες της 'Ιουδαίας, ός κι' αυτή ή άκυνη ή γυναίκα του Άρχιερέα. Ο Άρχιερέυς όμως την μάλωσε την γυναίκα του γι' αυτό λεγοντάς της: «Η γυναίκα του Ραββή Έλιεζερ εινε ή πιο άξια άπ' όλες τις γυναίκες για νά φορά αυτό το κόσμημα, γιατί ο έρωτάς της κατανίκησε την άμαρτία».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ

Σε μία παράστασι κάποιον μελοδράματος του Βέρδι, ο βασιλεύς Βερόδο Έμμανουήλ προσήλκυσε τον μεγάλο μουσουργό στο θεωρείο του.

Ο Βερόδι όμως, επειδή δεν φορούσε, έκείνο το όράδι, το φράκο του, νόμισε ότι ήταν άσέβεια να παρουσιαστή, όπως ήταν στον βασιλική του και παρακάλεσε τον ύπασιπότη να δικαιολογήσει την άνανπακοή του.

Ο βασιλεύς, όταν το έμαθε αυτό, έπέμεινε.

«Ας έλθη όπως εινε! ξαναπαι στον ύπασπιστή του».

Ο Βερόδι, στην επανάληψι της τιμητικής προσλήψεως έτρεξε, παρουσιάστηκε μπροστά στον βασιλέα του και άρχισε να του ζητά συγγνώμη για το άκατάλληλο ντύσιμό του.

—Δεν πειράζει! τον διέκρινε ο Βερόδο Έμμανουήλ. Αυτά μεταξόν και άρχισε να του ζητά συγγνώμη για το άκατάλληλο ντύσιμό του.

Καί τον έβαλε να καθήση πλάι γαυ.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ!

(Η ζωή και τα κατορθώματα του Έλληνα τυχολόγου Σιδίνη)

Α' ΛΛΗΝ ήταν, λοιπόν, ο ιδρυτής της τουρκικής μυστικής αστυνομίας, της δηλαδή που οργανώθηκε κατά το ευρωπαϊκό πρότυπο; Όχι, ονομάστηκε, ότι θα δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι το περιβόητο δαυμόνιο της φυλής μας θα είχε και μια τέτοια έκδοσή του! Από ένα γαλλικό δημοσίωμα βιβλιογράφου, που το ανακαλύψαμε, τελευταία, σ' ένα παλαιότερο, πληροφορούμεθα ότι αν η Τουρκία έχει σήμερα μυστική αστυνομία, το όφειλε στην σατανική διάνοια ενός συμπαιγνιστή μας!

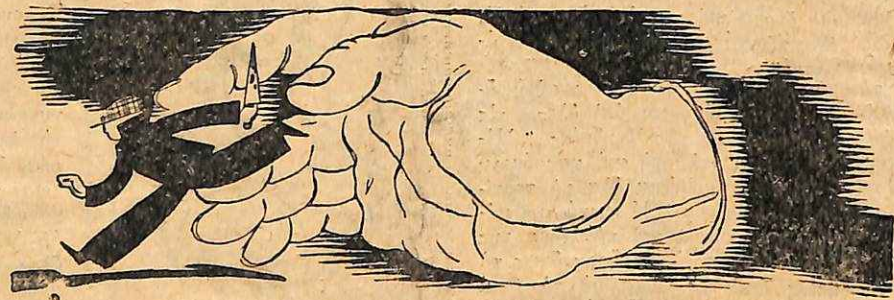
Το βιβλίο αυτό, — που εξέδωθη στο Παρίσι στα 1892 με τον τίτλο: «Η μυστική αστυνομία στην Τουρκία» και, άγνωστο για ποιό λόγο, χωρίς όνομα συγγραφέως, — μας δίνει πολύτιμες πληροφορίες για το πολιτικό παρελθόν αυτού του Έλληνα, πριν καταλήξει στην πολυθρόνα του αστυνομικού διευθυντού της Κωνσταντινούπολης. Η αλήθεια βέβαια, ίσως να παρουσάσει τον συμπαιγνιστή μας με χρώματα κάθε άλλο παρά κολακευτικά. Μά, όμως και αν έχω το πρόβλημα, θεωρούμε υποχρέωση να σας μεταδώσουμε τις πληροφορίες αυτές, ή όποιες θα προκαλέσουν το ζήτημα ενδιαφέρον κάθε Έλληνα, χωρίς φυσικά ν' αναλογισθούμε καμιά εδμήνη για την ακεραιότητα τους. Έξ άλλου, για να παρηγορηθούμε, υποθέτουμε να κάναμε την άλλη σκέψη, ότι ένας άνθρωπος που θα βάζει στον δρόμο του Θεού, ασφαλή, δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει διευθυντής της μυστικής αστυνομίας της Τουρκίας, ενός κρατικού δηλαδή όπλου, που εστράφητο κυρίως κατά των δημογών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Ο ανώνυμος συγγραφέας του βιβλίου αυτού δεν μας λέει γεννηθήκε ο Σιδίνης, όπως ονομάζει το δαυμόνιο συμπαιγνιστή μας. Τον αποκαλεί, όμως, ως ένα παιμόνοιο Κεφαλαίο ή Κορμάτι, ο οποίος ήξερε στην έντελεια όχι μόνον τη γαλλική, αλλά και πολλές άλλες γλώσσες.

Στα 1845, ο Σιδίνης ήταν έμπορος στην Πετρούπολη. Χάρης στους καλούς του τρόπους και την ικανότητά του να κολακεύει τους ισχυρούς, καταβάλλει να εισχωρήσει στα καλύτερα σπίτια της ρωσικής πρωτεύουσας, όπου ήταν καλοπρόσδεκτος, και να γίνει φίλος και ένας από τους πιο τακτικούς επισκέπτες του παλατιού. Η αυτοκρατορία συνελάμβανε τόσο τον ξέ-

νο αυτόν και δραστήριο Έλληνα — εξ άλλου όλοι οι Έλληνες ήταν τότε αγαπητοί στη Ρωσία, απειδή συνετέλεσαν πολύ στην διάδοσι του εμπορίου της. — ώστε τον πήρε απόλυτο της. Και έτσι ο Σιδίνης, του οποίου το παρελθόν σκεπάζει πικρός πέπλος μυστηρίου, ανήλθε ξαφνικά, χωρίς σε μια εξαιρετική είνονα της τύχης σε μια θέσι που θα την ζήτησαν πολλοί Ρώσοι ευγενείς.

Πριν περάσει πολλάς καιρός, ο Σιδίνης καταπορεύσε μια θωρακισμένη Ρωσίδα, κόρη ενός υπασπιστού του αυτοκράτορος. Το ειδήλιο αυτό δεν άργησε να μετατραπεί σ' ένα φλογερό πάθος, που είχε φυσική κατάληξη τον γάμο. «Αν ο Σιδίνης είχε μυαλό, θα μπορούσε να περάσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του στη ρωσική αλή, ήσυχος και άμεμπτος. Μά ο άνθρωπος αυτός ήταν από τους άνησυχους τύπους που διατρέφει για κινδύνους και περιπέτειες, για τους οποίους η μονότονη, καθιστική ζωή είναι βάρος ανυπόφορο. Έκ παραλλήλου, φαίνεται ότι είχε μέσα του και άρισμένα κακά ένστικτα, που τον έκαναν να παρασύρεται σε κακές πράξεις. Ο συγγραφέας, τουλάχισ-

στον, του βιβλίου από το οποίο πληροφορούμαστε όλες αυτές τις πληροφορίες, μάς λέει ότι ένα χρόνο πριν, ο Σιδίνης είχε την παράδοξη έμπνευση να κλέψει ένα άδικο, το οποίο περιείχε της τσαρίνας! Η κλοπή ανεκαλύφθη. Την τελευταία όμως στιγμή, επενέβη ο πεθερός του συμπαιγνιστή μας, ο οποίος παρακάλεσε την αυτοκράτειρα να μη κοινολογηθεί αυτή η υποπόθεσις, για να μη εκτεθεί η υπόληψις της κόρης του. Η τσαρίνα συμφωνήθηκε από την απόγνωση του πατέρα. Και αντί να διατάξει την σύλληψη του Σιδίνη, τον έδωκεν ως δώρο, ήταν να φύγει από τη Ρωσία και να μη ξαναπατήση πεία εκεί το πόδι του.

Ο Σιδίνης δεν περίμενε να του επαναλάβουν αυτή τη διαταγή. Συγκέντρωσε όσα πράγματα μετρητά είχε στην διάθεσί του και έφυγε από την Πετρούπολη, με την καρδιά βαρειά, επειδή άφησε πίσω του όχι μόνον άσφαρηστη σύζυγο, — ο Σιδίνης δεν ήταν άνθρωπος των μεγάλων αθλημάτων, αλλά ένα μεγάλο έμπορο κατάρτιση και μια εύκολη πηγή πλουτισμού.

Όστόσο, δεν έχασε το θάρρος

του. Άνθρωποι σαν τον Σιδίνη δεν απογοητεύονται ποτέ. Ο κόσμος όλόκληρος είχε δικούς τους και, δόξα τω Θεώ, δεν θα λείψει ποτέ από τη γη το γένος των ανόητων, οι οποίοι μοναδικό προορισμό έχουν να συντηρούν τους έξυπνους, τους έπιτηδείους...

Και ο Σιδίνης έριξε τότε τα βλέμματά του στην Ανατολή, σε ένα τόπο που τον έλκωνε καλά και όπου του παρουσιάζονταν εύρύ πεδίο δράσεως. «Υστερα από λίγων καιρών τον ξαναβρίσκουμε — κατά τον ανώνυμο συγγραφέα —, μάστιγ σ' ένα χωριό της Μικράς Ασίας!... Φαίνεται, όμως, ότι το έπαγγελμα αυτό δεν θα παρείχε εξαιρετικών ενδιαφερόντων για το πολυμήχανο τέκνον των Ιονίων νήσων, γιατί ο Σιδίνης πέταξε εν-πρωί, το καφτανί του, εγκατέλειψε το τζαμί και τους πιστούς και τα ναμάζια και έγινε ζαφνικά... πλούσιος!... εκτός περιηγητής! Νομίζω ότι μικρό γινώ, πήρε ο πολυμήχανος όνομα του κόμητος ντε Ριβερζό και άρχισε να κάνει τον γύρο των Κυκλάδων, ταξιδεύοντας χωρίς άναμψη και σκεπάζοντας αφειδώς στο ένα νησί τα χρήματά του μάζευε από τους άφελεις κα-

Και έπειδή τα χρόνια που περνούσαν τον έκαναν στοχαστικό και προνοητικό, ο Σιδίνης, καταλαβαίνοντας, ότι ήταν πεία καιρός να άρξουν σ' ένα ήσυχο λιμάνι, άρνήντας κατά μέρος τις περιπέτειες, που δεν του τις συγχωρούσε εξ άλλου η ηλικία του, αποφάσισε να μπει σ' ένα ήσυχο δρόμο, που θα του εξασφάλιζε την άρεσι για τα γεράματα του. Και, για να αποκτήσει άπ' όλες τις απόψεις την έμπιστοσύνη του περιβάλλοντός του, φρόντισε να κάνει ζωή σεμνή, χωρίς έρωτικά σκάνδαλα, αυτός που όργιαζε άλλοτε με φρενιότητα. Το άποτέλεσμα της φαινομενικής ένγκρατειας του ήταν να δημιουργηθεί γι' αυτόν η έντύπωση ότι ήταν άγιος άνθρωπος. Η ήθικη έπαιρη, που εξάσκησε τότε ο Σιδίνης σ' όλους τους κύκλους, ήταν αφάνταστη. Άρχει να σάς πούμε ότι κατορθώσε, με δύο μονάχα λόγια του, να διορθώσει λιμενάρχες κάποιους ευνοούμενούς του, ο Ρεσίδ πασάς. Για να σιγουρέψει ο Σιδίνης ένα πρόσκοπο στην Ύλη ή Πύλη, θα πη ότι ήταν άξιος ιδιαιτέρως ύποστηρίξεως...

Ο Σιδίνης, λοιπόν, καλλιέργησε σιγά - σιγά, με ύπομονη και μαεστρία, το έδαφος, για να αποκτήσει μια θέση τιμητική που θα του εξασφάλιζε μια ζωή άνετη, άσπου να κλείσει τα μάτια του. Και η προσπάθειές του αυτές δεν άργησαν να καρποφορηθούν. Μόλις η Τουρκία μιά κρατική μυστική αστυνομία, κατά το γαλλικό πρότυπο, οι άδελφοί έκαναν την σκέψη, ότι ο καλύτερος ήταν η θεία του διανοητική και ορθολογιστική, εδ-άνθρωπος που έπέβαλε τον πατριισμό με την έπιβλητική του εμφάνιση. Άλλά πώς έγεννήθη στους Τούρκους η σκέψη να άποκτήσουν μυστική αστυνομία; Ποιος είχε πρώτον άναμψη την έμπνευση; Και πώς στά σβαρά ο συμπαιγνιστής μας να σκεπαστεί η ύποληψις του άστυνομικού διευθυντού;

Ο Σιδίνης δεν άποκλείεται να γίνει δεκτός στα πιο άριστοκρατικά έλληνικά σπίτια του Πέραν και του Φαναριού. Οι καλοί τρόποι του, ή απινθηροβολούσα ευφροσύνη, ή άπεραντες γνώσεις του — είδαν τόσα πολλά τα μάτια του!... — ή εξαιρετική του άγάπη προς τον χορόν, αν και είχαν άρχισει να τον παίρνουν τα χρόνια και να κάνουν κακιά, όλα αυτά, συνδυαζόμενα με την άκαταμάχητη γοητεία που εξασκούσε σ' όποιον τον πλησίαζε, συνετέλεσαν στο να γίνει ο τυχολόγος αυτός ένα από τα πιο αεθφίμως γνωστά πρόσωπα της τουρκικής πρωτεύουσας. Και, μέσον της έλληνικής παροικίας, ο Σιδίνης γνωρίστηκε και μ' όλους τους έπαρνεύς ξένους, τους άπολους κατέκτησε και αυτούς με τα άναμψη-σθήματα προσόντα του.

Και έπειδή τα χρόνια που περνούσαν τον έκαναν στοχαστικό και προνοητικό, ο Σιδίνης, καταλαβαίνοντας, ότι ήταν πεία καιρός να άρξουν σ' ένα ήσυχο λιμάνι, άρνήντας κατά μέρος τις περιπέτειες, που δεν του τις συγχωρούσε εξ άλλου η ηλικία του, αποφάσισε να μπει σ' ένα ήσυχο δρόμο, που θα του εξασφάλιζε την άρεσι για τα γεράματα του. Και, για να αποκτήσει άπ' όλες τις απόψεις την έμπιστοσύνη του περιβάλλοντός του, φρόντισε να κάνει ζωή σεμνή, χωρίς έρωτικά σκάνδαλα, αυτός που όργιαζε άλλοτε με φρενιότητα. Το άποτέλεσμα της φαινομενικής ένγκρατειας του ήταν να δημιουργηθεί γι' αυτόν η έντύπωση ότι ήταν άγιος άνθρωπος. Η ήθικη έπαιρη, που εξάσκησε τότε ο Σιδίνης σ' όλους τους κύκλους, ήταν αφάνταστη. Άρχει να σάς πούμε ότι κατορθώσε, με δύο μονάχα λόγια του, να διορθώσει λιμενάρχες κάποιους ευνοούμενούς του, ο Ρεσίδ πασάς. Για να σιγουρέψει ο Σιδίνης ένα πρόσκοπο στην Ύλη ή Πύλη, θα πη ότι ήταν άξιος ιδιαιτέρως ύποστηρίξεως...

Και έπειδή τα χρόνια που περνούσαν τον έκαναν στοχαστικό και προνοητικό, ο Σιδίνης, καταλαβαίνοντας, ότι ήταν πεία καιρός να άρξουν σ' ένα ήσυχο λιμάνι, άρνήντας κατά μέρος τις περιπέτειες, που δεν του τις συγχωρούσε εξ άλλου η ηλικία του, αποφάσισε να μπει σ' ένα ήσυχο δρόμο, που θα του εξασφάλιζε την άρεσι για τα γεράματα του. Και, για να αποκτήσει άπ' όλες τις απόψεις την έμπιστοσύνη του περιβάλλοντός του, φρόντισε να κάνει ζωή σεμνή, χωρίς έρωτικά σκάνδαλα, αυτός που όργιαζε άλλοτε με φρενιότητα. Το άποτέλεσμα της φαινομενικής ένγκρατειας του ήταν να δημιουργηθεί γι' αυτόν η έντύπωση ότι ήταν άγιος άνθρωπος. Η ήθικη έπαιρη, που εξάσκησε τότε ο Σιδίνης σ' όλους τους κύκλους, ήταν αφάνταστη. Άρχει να σάς πούμε ότι κατορθώσε, με δύο μονάχα λόγια του, να διορθώσει λιμενάρχες κάποιους ευνοούμενούς του, ο Ρεσίδ πασάς. Για να σιγουρέψει ο Σιδίνης ένα πρόσκοπο στην Ύλη ή Πύλη, θα πη ότι ήταν άξιος ιδιαιτέρως ύποστηρίξεως...

Ο Σιδίνης, λοιπόν, καλλιέργησε σιγά - σιγά, με ύπομονη και μαεστρία, το έδαφος, για να αποκτήσει μια θέση τιμητική που θα του εξασφάλιζε μια ζωή άνετη, άσπου να κλείσει τα μάτια του. Και η προσπάθειές του αυτές δεν άργησαν να καρποφορηθούν. Μόλις η Τουρκία μιά κρατική μυστική αστυνομία, κατά το γαλλικό πρότυπο, οι άδελφοί έκαναν την σκέψη, ότι ο καλύτερος ήταν η θεία του διανοητική και ορθολογιστική, εδ-άνθρωπος που έπέβαλε τον πατριισμό με την έπιβλητική του εμφάνιση. Άλλά πώς έγεννήθη στους Τούρκους η σκέψη να άποκτήσουν μυστική αστυνομία; Ποιος είχε πρώτον άναμψη την έμπνευση; Και πώς στά σβαρά ο συμπαιγνιστής μας να σκεπαστεί η ύποληψις του άστυνομικού διευθυντού;

Ο Σιδίνης δεν άποκλείεται να γίνει δεκτός στα πιο άριστοκρατικά έλληνικά σπίτια του Πέραν και του Φαναριού. Οι καλοί τρόποι του, ή απινθηροβολούσα ευφροσύνη, ή άπεραντες γνώσεις του — είδαν τόσα πολλά τα μάτια του!... — ή εξαιρετική του άγάπη προς τον χορόν, αν και είχαν άρχισει να τον παίρνουν τα χρόνια και να κάνουν κακιά, όλα αυτά, συνδυαζόμενα με την άκαταμάχητη γοητεία που εξασκούσε σ' όποιον τον πλησίαζε, συνετέλεσαν στο να γίνει ο τυχολόγος αυτός ένα από τα πιο αεθφίμως γνωστά πρόσωπα της τουρκικής πρωτεύουσας. Και, μέσον της έλληνικής παροικίας, ο Σιδίνης γνωρίστηκε και μ' όλους τους έπαρνεύς ξένους, τους άπολους κατέκτησε και αυτούς με τα άναμψη-σθήματα προσόντα του.

Και έπειδή τα χρόνια που περνούσαν τον έκαναν στοχαστικό και προνοητικό, ο Σιδίνης, καταλαβαίνοντας, ότι ήταν πεία καιρός να άρξουν σ' ένα ήσυχο λιμάνι, άρνήντας κατά μέρος τις περιπέτειες, που δεν του τις συγχωρούσε εξ άλλου η ηλικία του, αποφάσισε να μπει σ' ένα ήσυχο δρόμο, που θα του εξασφάλιζε την άρεσι για τα γεράματα του. Και, για να αποκτήσει άπ' όλες τις απόψεις την έμπιστοσύνη του περιβάλλοντός του, φρόντισε να κάνει ζωή σεμνή, χωρίς έρωτικά σκάνδαλα, αυτός που όργιαζε άλλοτε με φρενιότητα. Το άποτέλεσμα της φαινομενικής ένγκρατειας του ήταν να δημιουργηθεί γι' αυτόν η έντύπωση ότι ήταν άγιος άνθρωπος. Η ήθικη έπαιρη, που εξάσκησε τότε ο Σιδίνης σ' όλους τους κύκλους, ήταν αφάνταστη. Άρχει να σάς πούμε ότι κατορθώσε, με δύο μονάχα λόγια του, να διορθώσει λιμενάρχες κάποιους ευνοούμενούς του, ο Ρεσίδ πασάς. Για να σιγουρέψει ο Σιδίνης ένα πρόσκοπο στην Ύλη ή Πύλη, θα πη ότι ήταν άξιος ιδιαιτέρως ύποστηρίξεως...

Ο Σιδίνης δεν άποκλείεται να γίνει δεκτός στα πιο άριστοκρατικά έλληνικά σπίτια του Πέραν και του Φαναριού. Οι καλοί τρόποι του, ή απινθηροβολούσα ευφροσύνη, ή άπεραντες γνώσεις του — είδαν τόσα πολλά τα μάτια του!... — ή εξαιρετική του άγάπη προς τον χορόν, αν και είχαν άρχισει να τον παίρνουν τα χρόνια και να κάνουν κακιά, όλα αυτά, συνδυαζόμενα με την άκαταμάχητη γοητεία που εξασκούσε σ' όποιον τον πλησίαζε, συνετέλεσαν στο να γίνει ο τυχολόγος αυτός ένα από τα πιο αεθφίμως γνωστά πρόσωπα της τουρκικής πρωτεύουσας. Και, μέσον της έλληνικής παροικίας, ο Σιδίνης γνωρίστηκε και μ' όλους τους έπαρνεύς ξένους, τους άπολους κατέκτησε και αυτούς με τα άναμψη-σθήματα προσόντα του.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΠΑΛ...

Μιά συνέντευξις του πρίγκιπος Γουλιέλμου της Σουηδίας. Η άναμνήσεις του από τις έξωτικές χώρες. Οι σκλάβοι στο βασίλειο της Νεπάλ. Πώς κατήργησε τη σκλαβιά ο μαχαράγας. Η τραγωδία μιας σκλάβας που πουλήθηκε την ήμερά του γάμου της. Ένα δραματικό κυνήγι τίγρης στη ζούγκλα, κλπ. κλπ.

πρίγκιπ Γουλιέλμος της Σουηδίας είναι ένας από τους περιφημότερους κυνηγούς άγριων θηρίων. Έχει κάνει πολλές φορές τον γύρο του κόσμου κι' έχει κυνηγήσει σ' όλες τις ζούγκλες, τόσο της Ασίας όσο και της Αφρικής. Έσχάτως, ο μεγάλος αυτός ταξιδιώτης άφηγήθηκε σ' έναν Αμερικανό δημοσιογράφο μερικές από τις πιο περιέργες περιπέτειές του στις έξωτικές χώρες, από τις οποίες η πιο χαρακτηριστική είναι η ζωή του και τα κυνήγια του στο μικρό βασίλειο του μαχαράγια της Νεπάλ.

«Άλλοι μόνον θα μου μελεπή ή έντύπωσις, είπε ο πρίγκιπ Γουλιέλμος, από το περίφημο παζάρι των σκλάβων της Νεπάλ. Έδω και λίγα χρόνια άκόμη, μπορούσε κανείς ν' αγοράσει, όσους σκλάβους ήθελε και μάλιστα σε πολύ έπιεμένες τιμές. Ένα παιδί δέκα χρόνων, παραδείγματος χάριν, άξίζει 100 γαλλικά φράγκα. Ένα κορίτσι της ίδιας περίπου ηλικίας, είχε 140 φράγκα. Ένας γερός άνδρας τριάντα χρόνων πουλιόταν πάντα πάνω από 500 φράγκα. Όσο δέ για τις νεαρές κι' ώμορφες γυναίκες μπορούσε κανείς ν' αγοράσει μιά πραγματική καλλονή με μόνο 700 φράγκα!

Στην Εύρώπη, με 700 φράγκα, μόλις και μετά βίας μπορεί ν' αγοράσει κανείς μιά ύποφερτη γυναίκα τουαλέτας! Στη Νεπάλ όστόσο θα μπορούσε ν' αγοράσει μιά όλόκληρη γυναίκα με σάρκα και όστά!

Το περίεργο δέ ήταν, ότι οι σκλάβοι που είχαν περάσει τα σκάνδαλα, έκαναν την άξία τους κατά 50 ο.ο. Ο κόσμος, δηλαδή οι έμποροι Ινδοί δεν τους ξεχωρίζαν από τα κατοικίδια ζώα. Ο φρόνος ένοος σκλάβος ή μιάς σκλάβας έτιμωρείτο βέβαια με πολύ άσχημότητα, όχι όμως όπως τιμωρείται ο φρόνος ένοος βωδιστής. Όποιοι σκοτώσει ένα βώδι στη Νεπάλ, καταδικάζεται σε θάνατο!

Το παιδί μιάς σκλάβας, μόλις μεγαλώσει, περιέρχεται άμέσως στην ιδιοκτησία του άφέντη της, ο οποίος μπορεί να το πουλήσει στο παζάρι, όταν βρει συμφερτική τιμή. Κανείς δεν μπορεί να τον έμποδισ. Η μητέρα - σκλάβα δεν έχει κανένα δικαίωμα να επέμβει.

Η μόνη χώρα περίττοις, κατά την οποία μπορεί να λυτρωθεί η σκλάβα, είναι όταν άποκτήσει, ένα παιδί με τον άφέντη της. Μόνο με αυτόν τον τρόπο καταφέρνει μιά γυναίκα ν' άποκτήσει την έλευθερία της. Μά τέτοιες περιπτώσεις είναι πολύ σπάνιες.

Τό πιο τραγικό άπ' όλα, είναι το εξής: οι παντρεμένοι σκλάβοι

μπορούν να πουληθούν χωριστά, σε δύο διαφορετικούς άφέντες και να πάνε να ζήσουν μακριά πεία ο ένας από τον άλλο. Πολλές φορές λοιπόν οι νεόνυμφοι δεν άντέχουν σ' έναν τέτοιο σκληρό χωρισμό κι' αυτοκτονούν!

Αυτά τα δράματα είναι τόσο συγκινητικά και προκαλούν τόση άσθηση, άνάμεσα στον πληθυσμό της Νεπάλ, ώστε ο μαχαράγας της, ο Τσιάντρα Σιου Σι Τσιάνγκ Ράμα Μπαχαντούρ, πήρε την άπόφαση, έδω κι' έξη μήνες να καταργήσει τη σκλαβιά στο παραδεισο βασίλειό του.

Άφορη γι' αυτή τη μεγάλη άποφασις ήταν ή συγκινητική έρωτική τραγωδία μιάς σκλάβας που πουλήθηκε την ίδια μέρα του γάμου της κι' έπρεπε να άποχωρισθεί άμέσως τον άγαπημένο της. Η δύστυχη σκλάβα τότε, μιά νέα κι' όμορφη Ινδή, τρελλή από την άπελπισία της, έτρεξε στο παλάτι του μαχαράγια, μπήκε κρυφά από μιά μικρή πόρτα του κήπου, και είχε την τύχη να συναντήσει τον Ράμα Μπαχαντούρ την ώρα, που έκανε τον περίπατό του. Έπεσε λοιπόν άμέσως μπροστά του, του άγκάλιασε τα πόδια και του διηγήθηκε τη συμφορά της. Ο μαχαράγας άς της Νεπάλ τότε, συγκινήθηκε τόσο από αυτήν την έρωτική ιστορία της, ώστε πήγε ο ίδιος προσωπικά στο παζάρι αγοράσε για λογαριασμό του την όμορφη σκλάβα και τον άγαπημένο της και κατόπιν τους έλευθερώσε.

Κι' έτσι ύστερα από λίγες μέρες κατάρχησε έπίσημως την δουλειά. Το βασίλειο της Νεπάλ βρίσκεται στους πρόποδες των Ιμαλαίων κι' είναι τόπο προσεκτικό βασίλειο των Ινδίων στην διάθεση των παλαιών παραδόσεων. Η κατήγησις λοιπόν της σκλαβιάς έσχημανε και την κατάργησι του βασίλειου! Αυτήν την έξηγήσι έδω δέντρον, ήταν συγκεντρωμένοι εκατό έλέφαντες του καραβαίου μας.

Ο δικός μας έλέφας, ο Χιράμ Περάντ, που θα πη καθαρό διαμάντι ή ήταν ο πιο σφοδρός κι' ο πιο άπαθείς απ' όλους, όσους έπαιδευμένοι στα έπιποδία οί θαιμασταί. Ο Χιράμ Περάντ άκουσε

τους και τους άφησε έλευθερούς. Θυσίασε δηλαδή για την έλευθερία τους περισσότερα από τριάντα έκατομύρια γαλλικά φράγκα. Ο συνολικός άριθμός των σκλάβων ήταν 72,000! Απομέναν λοιπόν 20,000 σκλάβοι που περιμέναν κι' αυτοί με άγωνία την άπελευθέρωσίν τους. Ο μαχαράγας Ράμα Μπαχαντούρ όργανωσε μιά μεγάλη θρησκευτική γιορτή κι' εκεί μπροστά στ' άγάλματα των θεών πλήρωσε έναν, έναν τους άφέντες των σκλάβων κι' έλευθέρωσε και τις άλλες 20,000. Περίττο είναι τώρα ν' άναφέρει κανείς ότι αυτή ή έξαγορά κράτησε μιά όλόκληρη έβδομάδα!

Έκείνο λοιπόν τον καιρό είχα έπισκεφθεί τον Ράμα Μπαχαντούρ με τον σκοπό να κυνηγήσω τίγρεις στη ζούγκλα της Νεπάλ. Ο μαχαράγας με ύποδέχθηκε με μεγάλες τιμές, με φιλοξένησε δύο μέρες στο μυθικό παλάτι του, κι' ύστερα όργανωσε το πιο μεγάλο κυνήγι που είδα στη ζωή μου. Πάνω σ' εκατό κολοσιαιούς έλέφαντες φρότωσε ένα σφοδρό σκηνές και κάσες με τούφια κι' ένα πρωί, με την άνατολή του ήλιου ξεκινήσαμε για την άγρια κι' άπατήρη ζούγκλα της Νεπάλ.

Όταν φτάσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαίων, ο μαχαράγας πρόταξε να στείμαθι το τεράστιο καραβάνι μας κι' εκεί πέρα τότε οι άνθρωποι του έστησαν τις σκηνές κι' έτοιμασαν τον καταυλισμό μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Τό πιο περίεργο όστόσο μέρος της κατασκευής μας ήταν ο περίβολος των έλεφάντων. Πίσω από ένα υψηλό φράχτη από κορμόν δέντρον, ήταν συγκεντρωμένοι εκατό έλέφαντες του καραβαίου μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Όταν φτάσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαίων, ο μαχαράγας πρόταξε να στείμαθι το τεράστιο καραβάνι μας κι' εκεί πέρα τότε οι άνθρωποι του έστησαν τις σκηνές κι' έτοιμασαν τον καταυλισμό μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Τό πιο περίεργο όστόσο μέρος της κατασκευής μας ήταν ο περίβολος των έλεφάντων. Πίσω από ένα υψηλό φράχτη από κορμόν δέντρον, ήταν συγκεντρωμένοι εκατό έλέφαντες του καραβαίου μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Όταν φτάσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαίων, ο μαχαράγας πρόταξε να στείμαθι το τεράστιο καραβάνι μας κι' εκεί πέρα τότε οι άνθρωποι του έστησαν τις σκηνές κι' έτοιμασαν τον καταυλισμό μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Όταν φτάσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαίων, ο μαχαράγας πρόταξε να στείμαθι το τεράστιο καραβάνι μας κι' εκεί πέρα τότε οι άνθρωποι του έστησαν τις σκηνές κι' έτοιμασαν τον καταυλισμό μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Όταν φτάσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαίων, ο μαχαράγας πρόταξε να στείμαθι το τεράστιο καραβάνι μας κι' εκεί πέρα τότε οι άνθρωποι του έστησαν τις σκηνές κι' έτοιμασαν τον καταυλισμό μας. Αυτές ή σκηνές του μαχαράγια της Νεπάλ ήταν άπο χοντρό κόκκινο βρασμα κι' ήταν τόσο μεγάλες, σαν όλόκληρα σπίτια. Όσο τώρα για την άνεσί μας, άρκει μόνο ν' άναφέρω, ότι ο Ράμα Μπαχαντούρ είχε πάρει μαζί του και το πιπιλιόδο του, γιατί είναι ένας μονάδης παικτής!

Ο Μαχαράγας της Νεπάλ

πάντα ότι του έλεγα και ποτέ του δεν μου έδωσε άφορη ή παραπονεθ στον κύριο του. Ήταν ένας πολύ... καλοσυνάτος έλέφας, κι' ήξερε να φέρεται με σεβασμό και με ευγένεια σ' έναν ξένο!...

Ένα πρωί λοιπόν όλοι οι έλέφαντες με τους κυνηγούς άρχισαν να ψάχνουν μέσα στη ζούγκλα για να ξετρωπώσουν καμιά τίγρη. Έγώ καθόμουν μέσα στον πυρήσιο του Χιράμ Περάντ κι' είχα δίπλα μου μιά όλόκληρη συλλογή από τις καλύτερες καραβάνες. Ο έλέφας προχωρούσε άργά, έπίσημα, κουνώντας δεξιά κι' άριστερά την προβοσκάδα του. Αξάφνα, σ' ένα πικνό μέρος της ζούγκλας, σήκωσε ψηλά την προβοσκάδα του κι' άρχισε να μυρίζει τον άέρα με κάποια άνησυχία. Έπειτα έριξε μία θραυχή κραυγή και στάθηκε άκίνητος σαν να μαρμάρωσε. Οι άλλοι έλέφαντες του άπάντησαν άμέσως με την ίδια κραυγή και σε λίγο άρχισαν να πλησιάζουν προς το μέρος μας. Τους έβλεπα να προχωρούν βαρειά σαν πελώριοι κηητοί πυργί, με τις προβοσκάδες ψηλά, μυρίζοντας τον άέρα. Ο Χιράμ Περάντ τους είχε ειδοώσει ότι ή τίγρις ήταν εκεί κοντά!...

Οι έλέφαντες, όσο προχωρούσαν, σχημάτιζαν έναν κύκλο που όλο και έλάττανε, όλο κι' έσφιγγε σαν κλοιός, για να μη μπορέσει ή τίγρις να ξεφύγει. Και να μιά στιγμή, ή τίγρις πέρασε σαν άστραπη μπροστά από τον έλέφαντα μου και χάθηκε μέσα σε μιά λόγχη. Οι έλέφαντες, άργά, άδυσώπητοι, σαν τάνγες που κάνουν μιά έφοδο, έξακολούθησαν να μικραίνουν τον κύκλο. Η τίγρις τώρα είχε καταλάβει ότι δεν μπορούσε να ξεφύγει κι' έκανε σαν τρελλή. Κι' αξάφνα, μ' ένα τεράστιο πήδημα θέλησε να περάσει πάνω από τον έλέφαντά μου. Την ίδια στιγμή σχημάδεψα και πυροβόλησα. Η σφαίρα την έβηκε στον άέρα και την σώωσε καταγής σαν κεραυνόβλητη!...

Οι έλέφαντες τότε, στάθηκαν δίλοι μπροστά στη σκοτεινή τίγρη. Η τίγρις κι' ή λεοπαράδης είναι τα μόνα ζώα της ζούγκλας που... σέβονται οι έλέφαντες!

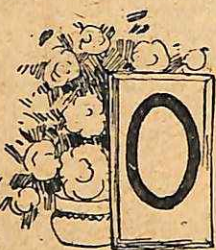
Ο πρίγκιπ Γουλιέλμος της Σουηδίας, κατόπιν έδειξε το δέμα της τίγρης στον Αμερικανό δημοσιογράφο και πρόσθεσε:

«Κάθε φορά που κυττάω το δέμα, θυμίζω το μεγαλοπρεπές κι' έπιβλητικό θέαμα των εκατό έλεφάντων που προχωρούσαν άργά-άργά μέσα στη ζούγκλα σαν άκατανίκητα πολεμικά τάνγες!...

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΕΣ...

νέος υπάλληλος του ανδρός μου, δ κ. 'Αλέξανδρος είναι ένας ψηλό παλ-ληκράκι δεκα-εννέα χρό-νων με ώμορ-φο μωρτάκι, και με φερσίματα εγγενικά και δει-λά. Καθισμένοι κ' οι δυο, εκείνος κ' εγώ, σ' ένα μικρό δωμάτιο με μια τζαμπαρούνα, όπου υπάρχει ένα γραφείο με δύο θέσεις περνούμε την μέρα ολόκληρη ο ένας αντί-κρυ στον άλλον, και όταν μου μεί-νει καφός, τον κυτάζω λίγο. 'Ο κ. 'Αλέξανδρος συντάσσει τις φα-τούρες και τους λογαριασμούς του καταστήματος. 'Αλλά έχει τάχα τό-νο του σε ό,τι γράφει; Στην τσέ-πη του βρίσκεται πάντα ένας τόμος ποιήματα. Το απόγευμα έρχεται λί-γος κόσμος στο γραφείο και ως έ-πι το πλείστον, είμαστε μόνοι. 'Ο άν-δρας μου εκείνη την ώρα έπαυ-σεται το εργοστάσιό του. Κατά τις τέσσερες περνά στην μικρή τραπεζαρία την λίγο σκοτεινή που βρίσκεται πίσω απ' το κατάστημα και προσκαλώ τον κ. 'Αλέξανδρο να πάρουμε το τσάι. Τον μεταχει-ρίζομαι λιγάκι σαν μητέρα, γιατί θα μπορούσα να έχω ένα γιό το της ηλικίας του.

Ένα γιό της ηλικίας του; 'Όχι ακριβώς τόσο. Γιατί το κάτω - κάτω δεν είμαι παρά τρι-ανταεσσάρων χρόνων μόνον. Συ-χνά μάλιστα συμβαίνει, μερικοί πε-λάτες να μ' δονιάζουν άσχημα δε-σποινίδα. Κι' έπειτα κυτάζομαι καλά το πρωί στον καθρέφτη. Την ώρα εκείνη, δεν χωράνε άπάτες, από τις τόσες με τις οποίες συνη-θίζουν η γυναίκες να ξεγελούν τους άντρες, κ' αισθάνομαι συχνά μια πραγματική ευχαρίστηση να βλέπω πόσο νέα διατηρούμαι ακόμη. Και αν άμφέβαλα, άλλωστε, γι' αυτό, θα μου έφταναν να ιδώ τις ματιές μου που ρίχνει κρυφά ο κ. 'Αλέ-ξανδρος. 'Ο μικρός αυτός μεσο-μπαρτίστας δεν ξεγελιέται. Θα σκέ-πεται βλέποντας τον χοντρό, τον φουσκωμένο από την ηλικία (διά-βολε, κοντεύει τα πενήντα!), άν-δρα μου, πως άποτελούμε ένα ζευ-γάρι άρκετά άτάξιαστο. 'Αλλοί-μονο! αυτό συμβαίνει με πολλά άντρώγινα. Και να γιατί τόσες νέες ακόμη γυναίκες ποθούν την έ-ρωτική περιπέτεια που θα κάνει να ξαναβίωσει λίγο την μουλιασμένη τους ζωή, να γιατί μ' ας φαίνεται σαν ήσος μυθιστορήματος ένας ή παλληλίσκος που διαβάσει ποιή-ματα!

Μία μέρα που έστειλα τον κ. 'Α-λέξανδρο σ' έναν πελάτη μας για να του κανονίσει κάποιον λογαρια-σμό, με έπιασε η περιέργεια να άνοιξω το συρτάρι του. Ήταν γε-μάτο από εικόνες διαφόρων ωραί-ων γυναικών που τις είχε κόψει από διάφορα εικονογραφημένα. Κυτά-ξα τις εικόνες αυτές. Μία την πί-στι μου, έπνιξε από μερικές μικρές

λεπτομέρειες, δεν είμαι κ' εγώ λι-γότερο όμορφα απ' όλες αυτές τις γυναίκες. 'Ο κ. 'Αλέξανδρος το έχει άντι-ληφθή, το ξέρω... Μά έλα που είχε δειλός. 'Όταν το χέρι μου άγγι-ζει τυχαίως το δικό του, κοκκί-νει άδέρια και ταράζεται τόσο που νομίζεις πως θα ήθελε να τον κα-ταπι ή γή. Ποτέ ο ήλιθιος αυτός δεν θα τον μίσηση να μου έκμυστη-ρευθή την έρωτά του.

Πώς να τον βοηθήσω να έπε-ρικήση την δειλία του; Να τί ιδέα μου ήρθε: Σκέφτηκα να τον κά-νω να νομίσω ότι κάποιος φίλος του άντρός μου είναι έρωτευμένος μαζί μου, πράγμα όχι άπθανο. Λόγην χάριν, ο κακομοιός αυτός ο κ. Λεωνίδας Λεωνίδης, που έμπορεύεται φαρμακευτικά είδη, δεν χάνει καμ-ιά ευκαιρία να μ' αγγίξει με το χέρι του. 'Αλλά έδωκεν άποψη ότι αν τον μισώ... 'Αλλ' ο κ. Λεωνίδας δεν είναι κα-θόλου έλκυστικός, χάνει τον καιρό του. Έκανα λοιπόν την ύπόθεσι, ότι κάποιος φίλος του άντρός μου, όχι πραγματικός βέβαια, αλλά ένα πλάσμα φανταστικό, όμοιο γοητευ-τικό, ένας καλλιτέχνης με μια λέ-ξη.

Επί μισή ώρα καθόμουν έτσι, όταν έξαφνα, είπα: 'Ω Θεέ μου! Είναι ή μέρα που έρχεται ή πλύστρα και έχασα να καταγράψω τ' άσπορόρουχα. 'Αν παύσιμνα να μ' αγγίξει την δουλειά αυτή ή καμαριέρα μου, αλλοίμονο!.

Έφωνα απ' το γραφείο και άνέ-βηκα στο σπίτι. Δεν έλειψα παρά τρία μόλις λεπτά. Θα πετύχαινα τάχα το κόλπο μου; Ή μ' αντιστάση να το μάθω. Κατέβη-κα άδορόβως, διέ-σχισα την τραπε-ζαρία πατώντας στις μύτες των πο-διών μου και τσά-κωσα τον κ. 'Α-λέξανδρο, καθι-σμένον στη θέση μου και να διαβά-ζω το γράμμα του περιφύριον φαντα-στικού ζωγράφου:

—'Οραία, κύριε! μη χαλάτε την ή-συχιά σας! το εί-πα. Και κερανόσ άν έπερτε στα πόδια του δεν θα τον ξά-φνιζε έτσι. 'Ε-χλώμασε τό σο, ώστε νόμισα, ότι θα λιποθυμού σε. Και ύστερα το αλ-μα άνέβηκε άρρη-κτικά στο μάγουλά του...

—'Ω, πως τάξε χαμένα ο κα-κομοιός! Δεν λυτήθηκα!... 'Α-νόητο παιδί!...

Μία στιγμή μου ήρθε ή όρεξι να τον φιλήσω, διητή-ρησα όμως το αλ-στρού ύφος μου.

—Τι άδικορσία! είπα. Και εγώ που

σας θεωρούσα έναν νέον λεπτό, λιποτικό... Τι ιδέα θέλετε να ση-ματίσω για σας τώρα;

—'Ω, κύριε, μη με μαλώνετε... —Μά φταίω κ' εγώ, φταίω κ' εγώ. Δεν επιτρέπεται να είναι κα-νείς τόσο άνόητος. Δεν έπρεπε να άφήσω τα μυστικά μου στην διά-κρισι του πρώτου τυχόντος.

—Του πρώτου τυχόντος; μου είπε με μια φωνή πνιγμένη από το παράπονο. Και σιθός τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Εμπαρτός, συνέλεθε τώρα, κύ-ριε 'Αλέξανδρε, έφώναξα. 'Αν έ-μπαινε άξαφνα κανένας τί θάλεγε;

—'Η γλυκύτης της φωνής μου έ-παρρούσε στην ταραγμένη του καρ-διά. Με κίτταξε με τόσο παράξενο ύφος, τόσο συμπαιθητικό που και γώ δεν ξέρω πως κρατήθηκα.

—Και εν πρώτοις, είπα, άς εύ-ρη το γράμμα αυτό την τύχη που του ταίριαζε.

Επλησίασα τη γυνά, όπου σπι-θοβολούσε μια πλούσια φωνή και έβριζα μέσα το γράμμα.

Τότε ο νεαρός 'Αλέξανδρος, μη μπορώντας πια να κρατηθή, ύπα-κούοντας σε μια όρμη άκατανίκη-τη, με χείλη που τρέμανε και με μάτια που έλαμπαν από την δυνα-τή και ελλεικρονή άγάπη, όρπαξε το χέρι μου και το γέμισε φιλή. Το κόλπο είχε πετύχει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΠΟΙΣΙΣ

(Υπό Κ. ΓΟΥΝΑΡΗ)
Στά γυμνασμένα παλληκάρια
Ποιούν φλόγα στη ματιά,
Στά στήθη δίψα και φωτιά,
Ποιούν άκούραστα τα νειάτα,
Φέρτε κρασί με την κανάτα
Στά γυμνασμένα παλληκάρια,
Ποιούν φλόγα στην ματιά.

Κισσοστεφάνωτη ή νεότη
Και οδοστρίστη ή χαρά
Μέσ' σε τραγούδια γιορτερά,
Έδω που θάλλει ή μυροίνη
Καινούρια δυνάμι μ' ας δίνει
Κισσοστεφάνωτη ή νεότη
Και οδοστρίστη ή χαρά.

Και φτερογίζον ή έλπίδες
Όσάν γαλάζιες άδελφές,
Και λέν'—'Ας ζήσουν ή σφές,
Κανάτα ή παρηγορία
Και Νείότη ή κρυσταλλόχρυσ
Και φτερογίζον ή έλπίδες
Όσάν γαλάζιες άδελφές.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΤΑ ΔΩΡΑ ΑΛΛΟΤΕ

Πρό τριάντα χρόνων, ο τότε Μικάδος της 'Ιωνίας, έστειλε ως δώρον, στον τότε πρόεδρο Ρού-βελτ, θείο του σημερινού προέδρου, μια θάνα, ένα χαριτωμένο λιντα-ρόφα και δυο έλεφαντόδοντας, που ο καθένας τους είχε μήκος 2,50 μέ-τρα και βάρος 75 κιλόγραμμα.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΑΞΕΝΑ

Η ΑΓΑΠΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Οί συνταξιούχοι κ' οί σπουργίτες του Λουξεμβούργου. Φιλίες ανθρώπων με πουλιά. Τα χελιδόνια του Μελλιέ. Ένα άσχη-μο άστείο. Τα πουλιά μιας γεροντοκόρης. Οί σπίνες του Ντυβάλ. Τ' άηδόνια που ταξιδεύουν με το τραίνο. Η άγάπη των πουλιών. Το αίσιγμα της άφροσύνης, κλπ. κλπ.

ΝΑ από τα πιο διασκεδαστικά θε-άματα, τις πρωί-νες ώρες στον κι-πο του Λουξεμ-βούργου, είναι και το θέαμα των γε-ρον συνταξιούχων, που ταίζουν τα σπουργίτια. Αιτίοι οι μικροί αλήτες των κήπων του Παρισιού τριγυρί-ζουν τ' παγκάκι-τους, άνεβαίνουν

στά γόνάτα τους, κάθονται στους ώμους τους και τιτιβίσματα χα-ράς τοιμολογούν κατόπιν τα ψί-χουλα που έχουν στα χέρια τους οί άγαθοί συνταξιούχοι. Οί σπου-ργίτες έξερουν την ώρα που έρχο-νται στον κήπο οί μεγάλοι φίλοι τους και μαζεύονται στα γύρω δέν-τρα και τους περιμένουν. Κι' έ-κείνοι σαν να έκληρώνουν ένα ιε-ρό καθήκον έρχονται κάθε πρωί με το κύβο, με τη βροχή, με το χιόνι για να τάισουν τους μικρούς συντρόφους της μοναξιάς τους.

Αιτίοι όμως οί γόητες των που-λιών δεν άποτελούν φαινόμενο. 'Υ-πάρχουν άπειρες ιστορίες για τη φιλία του άνθρώπου με τα που-λιά. Θα σας διηγηθώ τις πιο ένδιαφέρουσες:

—'Ολοι έξερουμε ότι τα χελιδόνια αγαπούν το ηλεκτρικό φως, όπως ή χρυσολιές. Γι' αυτό φτάνουν τις φωλιές τους στις στέγες των σπιτιών, στους διαδρόμους και μέ-σα ακόμη στα δωμάτια κοντά στις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις. 'Ο κ. Μελλιέ διηγείται το ακόλουθο πε-ριστάτικό: Κάθε άνοιξη έβλεπε χιτωμένες μέσ' στα δωμάτια της βίλλας του μερικές φωλιές χελι-δονιών. Είχε διατάξει λοιπόν τους υπηρέτες να προσέχουν να μη τις χαλάσουν και παρακολουθούσε με ευχαρίστησι το μεγαλωμα των νε-οσσών κ' όλες τις τρυφερότητες των φτερογίων εκείνων οικογενει-ών. Μία μέρα είχε καλέσει μερι-κούς φίλους να διασκεδάσουν λίγο καιρό στην έξοχή. Κι' ή πρώτη του δουλειά φυσικά ήταν να τας δείξει το θαμνίσαιο πάρκο του. Οί φίλοι του κανενθουσιασμένοι θαύ-μαζαν τ' άμορφα λουλούδια και τα μεγάλα δέντρα, όταν μια στιγ-μή έβγαλαν μια φωνή έκπληξας. —'Ενα χελιδόνι καθόταν ήσυχο στον άμο του κ. Μελλιέ.

—'Από πούν έμαθες να γοιτεύ-ης τα πουλιά; τόν ρώτησαν πε-ριέργου.

—'Εκείνος γέλασε από την καρδιά του. —'Επειτα στάθηκε στη μέση του δρομίσκου κ' άρχισε να σφυ-ράει. Οί φίλοι του είδαν τότε κα-τάπληκτα ένα πλήθος χελιδονιών να τον περικυλώνη και να κάθε-ται στα χέρια και στους ώμους της!

—Είπε οί μικροί μου φίλοι, έ-ξήγησε στους καλεσμένους του.

Τους παρακολουθούσα από την 'Α-νοίσι που γεννήθηκαν, τους έφε-ρα να κατόπιν σκουληκάρια και μικρά έντομα στη φωλιά τους και καθώς βλέπετε πάσαμε φίλια. Τώρα όπου κ' αν βρίσκονται, μόλις άκούσουν το σφύριμά μου έρχονται κοντά μου. Μπορώ λοιπόν να μ' ην τ' ά-γαπώ;

Μά αυτή ή ιστορία έχει μια πο-λύ παράδοξη συνέχεια. Ένας από τους φίλους του θέλησε να πειρά-ξει τον Μελλιέ και σκαφάλασε ως τη φωλιά τους τη νύχτα, πήρε ένα μικρό χελιδόνι για να δ' ήν δ'α το καταλάβαινε ο φίλος του. Το χελιδόνι όμως προσπαθούσε να φύ-γη κ' ο φίλος τότε του Μελλιέ,

φτερά και σε μια στιγμή έ-πεσαν από το δέντρο κα-ταγής. 'Ο άγαθός κτημα-τίας τους πήρε προσεκτι-κά στα χέρια του, τους έ-φτιαξε μια φωλιά και κά-θε μέρα τους τάιζε, ώ-σπου μεγαλώσαν τ' α-νταίχτες τους. —'Επειτα τους ά-φησε ελεύθερους. Οί σπί-νοι πέταξαν πρὸς τα δέν-τρα κ' έξαφανίστηκαν. Πέρασε από τότε ένας χρόνος. 'Ο κ. Ντυβάλ εί-χε ξεχάσει τους δυο προ-στατευόμενους του, όταν στην άρχη του καλοκα-ριού οί υπηρέτες της ά-γοραιοσύνης είδαν δυο που-λιά να τριγυρίζουν στο μέ-ρος που ο κτηματίας είχε φτιάξει τη φωλιά των σπίνων. Τον φώναξαν λοι-πόν για να δ' ήν δ'α το περιεργό φαινόμενο. Φαν-ταστήτε τώρα την κατά-πληξη του, όταν μόλις τον είδαν οί δυο έκείνοι σπί-νοι, πέταξαν κοντά του κ' άρχισαν να τιτιβίζουν χαρούμενα. Ήταν τα δυο μικρά πουλιά που είχε μα-καρίσει στο ράφι από τον έρωτα, είχε μια υπερβολική αγά-πη για τα πουλιά. Το δονάτιό της ήταν γεμάτο από ένα σωρό κλου-διά και όλα τα μέρα δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να περιποιήται τους μικρούς τρυφίμους της. Ή γει-τόνισσες που ήξεραν αυτή τη μα-τόνισσες που ήξεραν κάθε χρόνο για τις, τις έφεραν κάθε χρόνο ποιες είχαν βοή στα σπίνια τους. Ή παράδοξη γεροντοκόρη κατώ-σταθε μ' έξαφανίστη προσοχή, να θύει μ' έξαφανίστη νεοσσός άναδούχη της άτυχής νεοσσός κ' έπειτα τους ελευθέρωνε. Τ' πε-ρίεργο τώρα είναι ότι αυτά τα που-λιά δεν έρχονταν τις περιποιή-σεις της και κάθε μέρα πήγαιναν να ξεκουρασθούν στο παράθυρό της!

Τα πουλιά, έχει άποδειχθή ότι δεν λησιμονούν ποτέ τους σωτήρες τους. Αυτό άλλωστε άποδεικνύει κ' ή ιστορία ενός κτηματίου του Μαρξάντον, τόν κ. Έρνέστον Ντυ-βάλ. 'Ο κ. Ντυβάλ κατοικούσε σε μια όμορφη άγροειστική τριγυριμέ-νη με ένα μεγάλο κήπο, ο οποίος ήταν γεμάτος από όλα τα είδη των πουλιών. Σε κανένα δεν επέ-τρεπε να κινήσει εκεί πέρα και τα προστάτευε, όσο μπορούσε από τους έχθρους τους. Μία μέρα, του περασμένου χρόνου, ενώ ο κ. Ντυ-βάλ ήταν στον κήπο του, είδε δυο μικρούς σπίνους που προσπαθούσαν να πετάξουν από τη φωλιά τους. Δεν είχαν όμως βγάλει ακόμη άρκετά φτερά και σε μια στιγμή έ-πεσαν από το δέντρο κα-ταγής. 'Ο άγαθός κτημα-τίας τους πήρε προσεκτι-κά στα χέρια του, τους έ-φτιαξε μια φωλιά και κά-θε μέρα τους τάιζε, ώ-σπου μεγαλώσαν τ' α-νταίχτες τους. —'Επειτα τους ά-φησε ελεύθερους. Οί σπί-νοι πέταξαν πρὸς τα δέν-τρα κ' έξαφανίστηκαν. Πέρασε από τότε ένας χρόνος. 'Ο κ. Ντυβάλ εί-χε ξεχάσει τους δυο προ-στατευόμενους του, όταν στην άρχη του καλοκα-ριού οί υπηρέτες της ά-γοραιοσύνης είδαν δυο που-λιά να τριγυρίζουν στο μέ-ρος που ο κτηματίας είχε φτιάξει τη φωλιά των σπίνων. Τον φώναξαν λοι-πόν για να δ' ήν δ'α το περιεργό φαινόμενο. Φαν-ταστήτε τώρα την κατά-πληξη του, όταν μόλις τον είδαν οί δυο έκείνοι σπί-νοι, πέταξαν κοντά του κ' άρχισαν να τιτιβίζουν χαρούμενα. Ήταν τα δυο μικρά πουλιά που είχε μα-καρίσει στο ράφι από τον έρωτα, είχε μια υπερβολική αγά-πη για τα πουλιά. Το δονάτιό της ήταν γεμάτο από ένα σωρό κλου-διά και όλα τα μέρα δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να περιποιήται τους μικρούς τρυφίμους της. Ή γει-τόνισσες που ήξεραν αυτή τη μα-τόνισσες που ήξεραν κάθε χρόνο για τις, τις έφεραν κάθε χρόνο ποιες είχαν βοή στα σπίνια τους. Ή παράδοξη γεροντοκόρη κατώ-σταθε μ' έξαφανίστη προσοχή, να θύει μ' έξαφανίστη νεοσσός άναδούχη της άτυχής νεοσσός κ' έπειτα τους ελευθέρωνε. Τ' πε-ρίεργο τώρα είναι ότι αυτά τα που-λιά δεν έρχονταν τις περιποιή-σεις της και κάθε μέρα πήγαιναν να ξεκουρασθούν στο παράθυρό της!

Το άηδόνι είναι το μόνο από τα πουλιά που δεν μπορεί να ζήσει σε κλειστό χώρο. Πεθαίνει από μαρ-ασμό. Κι' όμως ο σταθμάρχης του Αίον, ενώ έκανε την συνειδημένη έπιθεωρήσι του σ' ένα τραίνο άνε-κάλησε στη γωνία ενός βαγονιού μια φωλιά άηδονιών! Ύστερα από λίγο, είδε κατάπληκτος τη μητέρα του.

Μια τέτοια περίπτωση συνέβη στην κ. Άμελ, ή οποία άναγκάστη-κε κάποτε να ταξιδεύη διαστικά, για να υποθέσει της ως τη Λών. Άφησε λοιπόν το καναρίνι της στην υπηρέτρια του σπιτιού με τη σύστασι να το προσέχει παραπολύ. Μά το καναρίνι έπαυσε να κελαι-δά κ' ύστερα από μερικές μέρες πέθανε. Είχε πεθάνει από τη λύπη του.

Καθώς βλέπετε, ή άγάπη των πουλιών είναι πιο τρυφερή κ' απ' αυτή την άγάπη των ανθρώπων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—Βρισκόμαστε στην Ισπανία, κατά το 1809. Οι Ισπανοί, μαζί με τους συμμάχους των Άγγλων, μάχονται εναντίον των Γάλλων επιδρομέων, οι οποίοι θέλουν να τους επιβάλουν ως βασιλέα τον αδελφό του Ναπολέοντος, 'Ιωσήφ. Τρεις λόχοι Σκώτων, των οποίων αρχηγός είναι ο μυστηριώδης κι' ανώνυμος άνδρας, αντισταγματούχος Μαύρος Κόμιν, κατασκοιώνουν κοντά σε μία πηγή, μαζί με σαράντα Γάλλους αξιωματικούς, επί κεφαλής των οποίων είναι ο νεαρός όπλοχαγός 'Εκτωρ ντε Σαμπανειλ. Σε λίγο φτάνει στην κατασκήνωση και ο γενικός ταχυδρόμος του Άγγλικού στρατηγείου δόν Πέντρο ντε Τόμαρ. Ένας άρραβανός και περιέργος άνδρας, και αρχίζει να τους διηγείται την ιστορία του λοχαγού Φάντασμα, ενός θρυλικού Γάλλου αξιωματικού, ο οποίος, και μετά τον θάνατό του, εξακολουθεί να κάνει κατορθώματα, ένοχοι όμως σε φαντασμα. Κι' ο οποίος δεν είναι άλλος από τον αδελφό του όπλοχαγού ντε Σαμπανειλ. Κάποιος από τους αντιστάτες αυτό βασιλεύει στην Πάληθια. Ο ίδιος ο συγγραφέας του Πάληθια, ο πιστοποιεί αυτό. Έκανε μάχιστος για να εξακριβώσει τα κατορθώματα του Λοχαγού Φάντασμα, και ταξείδει στην Ισπανία. Άπειρα έπισης ντοκουμέντα, σχετικά με τη δράση του Κάισαρ ντε Σαμπανειλ, τα βρήκε στα έπισημα έγγραφα του υπουργείου των Στρατιωτικών της Γαλλίας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Θέλω να γίνουμε αδελφοί, αγαπητέ λόρδε, ψιθύρισε ο Σαμπανειλ πού η θερμότης των αισθημάτων του συντρόφου του τον έκανε να χαμογελάσει. Είμαι κιόλας αδελφός σας, μα τί λόγο έχει η παράδοξη αυτή συμφωνία της άμοιβαίας υποστήριξης που μου προτείνετε; Είστε πλούσιος, με πανίσχυρους προστάτας κι' ελεύθερος, πράγμα που αξίζει περισσότερο από τώλλα δύο. 'Εγώ είμαι φτωχός, χωρίς κανένα στήριγμα κι' αχμυλώτος. Τι μπορώ να προσφέρω κόνοντας αυτή τη συμφωνία, εκτός από την ανέχειά μου και το κακό μου όστρο;

Για δεύτερη φορά η μίς Νέντ κοκκίνισε σαν κοπέλλα δειλή και ταραγμένη.

—Φοβάμαι απεναντίας, ψιθύρισε σιγά-σιγά, πως δεν θα μπορέσω ποτέ να σας αποδώσω την εκδούλευση που θα μου προσφέρεται...

—Έτσι είνε! φώναξε ο 'Εκτωρ. Δεν μπορώ να καταλάβω τί-ποτα, μα σας λέω ότι είμαι ήτοιμος να σας εξυπηρετήσω στο κάθε τι...

Ο 'Εδουάρδος πήρε σοβαρό ήφος και είπε:

—Μήπως αποσύρετε τον λόγο σας, όταν θα σας πω το όνομα εκείνης που αγαπά;

—Δεν ξέρω καμιά στον κόσμο που το όνομά της προφερόμενο, 'Ινε ικανό να λιγοστήρη την καλή μου θέληση για σας...

—Όντε 'έ' όνομα της εξαδέλφης σας ντόνας Ζοακίνας ντε Καμπανίλ; τραυλίσε ο 'Εδουάρδος με μια φωνή που έβδηνε.

Ο 'Εκτωρ έκανε ένα κίνημα εκπλήξεως, μα διατήρησε το αφελέδες του χαμόγελο.

—Από το εξαρετικό υποκείμενο, απάντησε, πού τό έχετε Γενικό Ταχυδρόμο, σας είνε άρεσά για την ιστορία της οικογενείας μου έστε να μην εκπλαγείτε μαθαίνοντας ότι δεν ξέρω καθόλου την εξαδέλφη μου ντόνα Ζοακίνα. Διατηρώ μια μπερδεμένη ανάμνηση της Λευ-

Τ' ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΛΑ

(Άληθινή Ιστορία)

κής, πού ήταν κατά δύο χρόνια μεγαλύτερη της, μα η Ζοακίνα δεν είνε στην ανάμνησή μου παρά ένα πολύ μικρό παιδάκι που έλαιγε ή γελούσε στην αγκαλιά της παρμάννας της.

—Δεν την ξανάδατε λοιπόν ποτέ;

—Ποτέ!

—Και ή παρουσία σας εδώ, έννοω την πραγματική σας άποστολή, δεν είχε καμιά σχέση με τις σενιόρες Καμπανίλ;

—Σας ζητώ την άδεια να μη σας απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση, φίλε. 'Ημουν εδώ κατόπιν διαταγής του αρχιστρατήγου μας.

—Μπορώ τουλάχιστον να μάθω αν σκοπεύατε να παρουσιαστήτε στον πύργο;

—Ισως.

—Κι' αν πετυχαίνετε την άδεια να έπισκεφθήτε τις κυρίες, θα τις έπισκεπτόσαστε;

—Βέβαια!

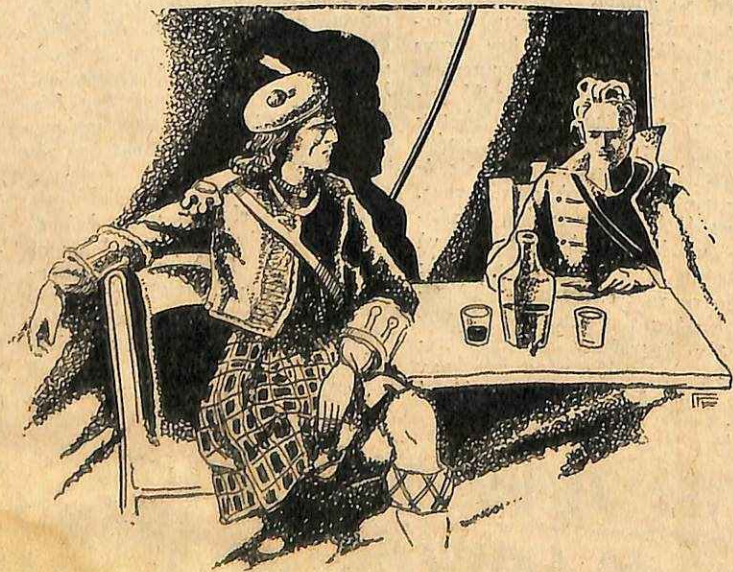
Ο 'Εδουάρδος Γουέλσλεϋ κατανίκησε τη δειλία του με μια δυνατή προσπάθεια και είπε:

—Φίλε 'Εκτωρ, αν συμβή αυτό, μπορείτε να με πάρετε μαζί σας στον πύργο των Καμπανίλ;

—Αγαπητέ μου λόρδε, απάντησε ο νεαρός αξιωματικός, νοιώθω για σας μια τέτοια εκτίμηση, ώστε σας απαντώ χωρίς να διστάζω: Ναι!

Η μίς Νέντ οίχτηκε στον λαιμό του με μια θερμή εκδήλωση τρελλής χαράς.

—Αγαπητέ, αγαπητέ 'Εκτωρ! φώναξε. Ο καλός μου άγγελος, νοιώθω έρωτα προς σας όταν, την ώρα της πορείας μας, ένοιωθα την επιθυμία νάθω να σας παρηγορή-

Ο Γενικός Ταχυδρόμος έμενε στη θέση του, ακίνητος και σιαπηλός...

σο σκοτεινό μυστήριο!

—Συναντήθατε ποτέ με την εξαδέλφη μου Ζοακίνα; ρώτησε ο 'Εκτωρ.

—Θα ντρεπύμουν να σας 'έ' όμολογήσω αυτό, κόμη, απάντησε ο 'Εδουάρδος, αν δεν ήσαστε και σεις λιγάτερο προσηλωμένοι στις σχέσεις σας με την άρτια σας άγνωστη. Όχι, δεν έχω κάνει άνοιξη το πρώτο μου έπιμα. Την αντίκρουσα, όπως οι χωρικοί της

Καστίλλιας, γονατίζουν μπροστά στην Παναγία. Τη λατρεύω από μακριά. Θέλετε να μάθετε πού την πρωτοείδα; Στην Ταλαβέρα-ντε-λά-Ρένα κάτω από τη στροφή της φυλακής. 'Επιγιναινε να έπισκεφθώ τον πατέρα της. Οι φύλακες δεν της άπαγόρευαν την είσοδο, μα ο πατέρας της άρνήθηκε να την δεχθώ. Την άγάπησα μέσ' απ' τα δάκρυά της.

Η έμυστηρεύσεις των δύο νέων δεν σταμάτησαν ως εκεί. Όντε ο ένας, όντε ο άλλος δεν ήθελαν να κρατήσουν τίποτε κρυφό από τώ μυστικό τους κι' ή κούβεντα τους είχε άρχισει να παίρνει τη χαριτωμένη απλότητα των τραγουδιών του Βιργιλίου.

Και των δύο ή αγαπημένες ήσαν μελαγχρονές, αυτό είνε το ισπανικό χρώμα είχαν κι' ή δύο άφθονα μαύρα μαλλιά: τα χαρακτηριστικά του προσώπου των ζωγραφίστηκαν κι' απ' τους δυο με τόση όμοιοτητα, ώστε άκούγοντάς τους κανείς δεν θα μπορούσε ν' άποφανθή ποία από τις δύο έχει τώ όραιοτερο στόμα.

Η Ζοακίνα ντε Καμπανίλ θα έπρεπε να είνε λίγο πύ μεγάλη από την άγνωστη του 'Εκτορος, και λίγο πύ σοβαρή ακόμα. Η Ζοακίνα έλάιγε, μέσα στην ανάμνηση του Νέντ. Στην άνάμνηση του 'Εκτορος, ή άγνωστη άνευρολογούσε κι' ύστερα ύπερασπιζόταν τήν έαυτό της και τη μητέρα της με μια μοναδική άνδρεία εναντίον των χακοποιών που τις απειλούσαν και έπειτα χαμογελούσε, δείχνοντας όλα τα μαργαριτάρια του στόματός της.

Θα χρειάζονταν ίσως, για να νάψη ή μίς Νέντ να δρω, αντί του αχμυλώτου φίλου του, την άγνωστη σενιόριτα του, πληροφόρες πύ σαρφές. Είνε δύσκολη δουλειά, πού πάντων για ένα Σκώτο ήσπότε να ψάξη να βρω μια νέα με μαύρα μαλλιά, με πρόσωπο όβάλ, με μικρό στόμα και μάτια.

Η Καστίλλια βγάει ένα σωρό τέτοια λουλούδια. Με το ίδιο εύληθικό και άνήσυχο ήφος, πού παίρνει ένας νομισματολόγος, όταν πρόκειται να βγάλει από το κομμάτι του το καλύτερο νόμισμα της συλλογής του, ο 'Εκτωρ έχασε διακριτικά τώ χέρι του μέσα στον κόρφο του. 'Ηταν πολύ έπίσημο αυτό που θα έκανε: 'Ηθελε να δώσει στον νεαρό λόρδο Γουέλσλεϋ τη μεγαλύτερη άπόδειξις της έμπιστοσύνης του. Θα του έδειχνε την πολύτιμη μεντάγια, πού έλεινε μέσα την ελπίδα της αγαπημένης του.

Ο Νέντ είχε πάρει άκριβώς την πόσα πού χρειάζονταν σ' ένα άν-

θρώπο πού θα τύχαινε τόσης έμπιστοσύνης. Έτσι τη στιγμή, πού ο 'Εκτωρ έβγαλε από τον κόρφο του τη μεντάγια, χωρίς να φαίνεται ή εικόνα εκείνη, τα χέρια των δύο φίλων ένώθηκαν σφραγίζοντας μ' ένα άμοιβαίο σφίξιμο την συνθήκη της άδελφότητας των.

—Φίλε, είνε ο νεαρός Σκώτος, νοιώθω για τη δική σας άγάπη τώ ίδιο ενδιαφέρον πού νοιώθω και για τη δική μου.

—Αδελφέ, σας πιστεύω, απάντησε ο 'Εκτωρ, γιατί αν δεν ευτυχίσετε σεις στο πλευρό της δικής σας άγάπης, τώ μού της δικής μου έντυχναι θα μού λείψει.

Ο 'Εκτωρ πάτησε ένα κομμάτι και τώ κατόπιν της μεντάγιας άνασπώθηκε. Η εικόνα της άγνωστης παρουσιάστηκε και γύρω από αυτή τα μυστηριώδη άρχικά του όνόματός της: Μ. Ζ. Γ. Κ.

Ο 'Εδουάρδος Γουέλσλεϋ άφησε να τώ ξεφύγη μια κραυγή κι' έγινε πύ χλωμός κι' από νεκρό. Έσπρωξε τόν 'Εκτωρ πύ θέλησε να τόν στρίψει κι' άκούνησε, για να μη πέση, στον πάσσαλο της σπηλής.

—Είνε δυνατόν; ψιθύρισε ο 'Εκτωρ πού την καρδιά του την ξεσχισε ένα προαίσθημα.

—Είνε αυτή! ή ίδια! έπρόφερε σιγά ο 'Εδουάρδος, πού έσφιγγε τα δυο του χέρια έπάνω στο στήθος του.

—Και αυτά τ' άρχικά;

—Είνε αυτή! ξανάτε άρχα ο νέος Σκώτος. Αυτή ή εικόνα είνε δική μου! Τη θέλω!

Τα χαρακτηριστικά του, πού λίγο πριν ήταν τόσο τρυφερά, είχαν πάρει τώρα την έκφραση μιάς άγριας σκληρότητας.

Ο 'Εκτωρ άπάθησε ψυχρά τώ χέρι του πού έτεινε πός; τη μεντάγια.

—Τι κάνετε, μυλόρδε; ... άρχισε να λέη σ' ένα τόνο θλιβερό.

—Φέρθηκα άσχημα, κύριε κόμη, τόν διέκρινε ο 'Εδουάρδος Γουέλσλεϋ, με περηφάνεια. Είστε αχμυλώτος πολέμου και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε.

Έσκέπασε τα μάτια του με τα χέρια, ένθ έπρόσθετε:

—Μ. Ζ. Γ. Κ.: Μαρία Ζοακίνα Γκουαντελούπ ντε Καμπανίλ.

Μηχανικά ο 'Εκτωρ έκουγε, ένθ τώ βλέμμα του καρφώθηκε άπάνω σ' άρχικά τη μεντάγιας.

Έβειναν για μία στιγμή άκίνητοι: Νόμιζες πως μεταξύ των είχε πέσει κεραυνός.

—Κόμη, είνε ο 'Εδουάρδος Γουέλσλεϋ πρώτος, είμαστε κι' οι δύο από κείνους πού θυσιάζουν τη ζωή τους για τόν έρωτά τους. Πρώτη φορά είνε σήμερα πού προσέφερα σ' έναν άνθρωπο την άδελφική μου φιλία κι' αυτή θα είνε κι' ή τελευταία, γιατί ποτέ δεν θα συναντήσω στο δρόμο μου τόν δικιό σας.

—Μυλόρδε, απάντησε ο 'Εκτωρ, τώ κακό πού μάς χτύπησε είνε μεγάλο και θα έδινα τώ μού αίμα μου για να θριαμβόταν μεταξύ μας ένας άλλος θησαυρός, πού να μπορούσε να μοιρασθώ.

Έδωσαν τα χέρια τους, έπειτα ή άγκαλές άνοιξαν. Έπρεσε ο ένας στο στήθος του άλλου και με δάκρυα στα μάτια, φιλήθηκαν.

—Από καρδιάς σας εύχομαι, μυλόρδε, να ευτυχίσετε, είνε ο 'Ε-

κτωρ άνασπώνόμενος. Χαίρετε: —Χαίρε, κόμη! απάντησε ο 'Εδουάρδος με τώ κεφάλι ψηλά, αλλά με φωνή συντετριμμένη. Κι' ένθ με δλη μου την καρδιά σας εύχομαι να ευτυχίσετε.

XIII

Η ΠΙΟΥΛΗΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

Ο κύριος Πεντρίλλος δεν θα έμπετόδευε ποτέ με την περιέργεια των Σκώτων Γρεναδιέρον, αν ο Μαύρος Κόμιν, με τα δικαίωμα του βαθμού του, δεν τόν έπαρνε κοντά του.

Όλοι σκεφτόντουσαν τώρα πως ο Μαύρος Κόμιν, είχε κι' άλλους λόγους, εκτός από τα δικαιώματα του βαθμού του, για να κατάρωση στον έαυτό του τόν ταχυδρόμο, άκριβώς τούς ίδιους λόγους πού έχει ο πύ βασιλιά άσθενής στο νοσοκομείο, όταν θέλει να τόν διηρώτων ο γιατρός.

Ο Μαύρος Κόμιν έπρεπε νάχη να ρωτήσει πού πολλά πράγματα τόν ταχυδρόμο κι' αυτή ή ιστορία, ή παράδοξη για όλους τούς άλλους, είχε ξυπνήσει χωρίς άλλο σ' αυτόν περιέργες άναμνήσεις.

Ένώ ο Κόμιν άπακαρυνότανε στο πλευρό του ταχυδρόμου, πολλά βλέμματα τούς παρακολουθούσαν και τούς δυο και πολλοί θα χάζιαν τις όρες του ήπνου των για

νέ άκούσουν την μυστηριώδη συνδιάλεξή τους.

Ήταν κι' οι δυο όραιοι στρατιώτες, οι πύ όραιοι ίσως μέσα στο στρατόπεδο εκείνο, όπου τ' άρενωπά παραστήματα κι' τώ όμορφα πρόσωπα άφθονούσαν. Ο Μαύρος Κόμιν, φτιαγμένος σαν όμορξος ήρωας, ήταν σχεδόν ένα κεφάλι πύ ψηλός από τόν Ισπανό ταχυδρόμο, μα εκείνος, ρωμαλέος και χαριτωμένος μαζί, διάγραφε μέσα στο μισόφωτο των φωτιών πού πήγαιναν να σβήσουν, τις θυμαστές διαστάσεις του άνδρα-όχιανού του κορμού. Βλέπει κανείς, κάποτε, τέτοια θαύματα άνθρώπινης πλαστικής, στη Σεβίλλη, νέ παλεύουν μέσα από τα χέρια ενός μανασμένου ταύρου, γαλήνιοι, εύθυνοι, τρομεροί σαν την λάμα τώ σπαθιού τους.

Ήταν δυο όραιοι στρατιώτες και, μ' όλην πού ή ιδέα μιάς πάλης μεταξύ τους ήταν έξω από κάθε ύπόθεσι, μερικές φαντασιές ίσως θα είχαν βάσει αυτό τώ πρόβλημα μέσα τους: "Αν έπάλαιαν, είτε καθάλα — ήταν κι' οι δυο μοναδικοί καθάλαρδες — ή πατώντας τώ χώμα — ή ξερασαν κι' οι δυο τέλεια όλα τα μυστικά της ξιφομαχίας — καθώς ήταν άντρείοι σαν λιοντάρια, ίσχυροι σαν άρχαίοι άνθρώποι, πού από τούς δυο, — ο Κέλτης ή ο Γότθος, — θάβγαίνε

νικητής;

Ο Μαύρος Κόμιν άκούμπουσε φιλικά στο μπράτσο του Πεντρίλλου. Επλήγανταν κι' οι δυο χωρίς να μιλούν κάτω από τα μαυρισμένα δέντρα πού τάχε κάψει ο ήλιος κι' είχαν περάσει πεία την πηγή, όταν ο ταχυδρόμος στάθηκε κι' είπε:

—Αόρδε, αν δεν πρόκειται να μού μιλήσετε για ύποθεσις της ύπηρεσίας, σας άφήνω εδώ με την άδειά σας. Έχω πολλή δουλειά να τελειώνω άπότη.

Ο Μαύρος Κόμιν τώ έσφιξε δυνατά τα χέρια σαν να ήθελε να τόν κρατήσει.

—Υποφέρω, ψιθύρισε. Είνε ή κακή μου ώρα. Δεν θα έγκαταλείπατε ποτέ έναν άρρωστο στο κρεβάτι του.

Έκταναν μερικά δίμηνα ακόμα σιωπηλοί κι' έπειτα ο Μαύρος Κόμιν ρώτησε άξαφνα:

—Εγνωρίσατε αυτόν τώ λοχαγό Κάισαρα ντε Σαμπανειλ;

—Ναι, απάντησε ο Ταχυδρόμος. Ο λόρδος στάθηκε κι' έφερε τώ άριστερό του χέρι στο στήθος.

—Υποφέρω! πρόφερε με μια θαυμάσια φωνή. Έσεις ξέρετε απ' αυτά τα πράγματα πύ πολλή από όσο θέλετε να δείχνετε. Όσους έδωτε σεις στην κακή τους άρα πού ένοιωθαν τόν πόνο τους.

—Μέσα στο μυαλό, απάντησε ο ταχυδρόμος και μέσα στην καρδιά. —Μέσα στην καρδιά... ναι... είνε ένα άσπάλεινο χέρι... και μέσα στο μυαλό... εκεί πότε είνε ένας χειμώρος από φλόγες, και πότε μια παγωμένη σκευηνία πού πλημμυρίζει τώ κεφάλι... Μήπως έχω τίποτε στη μέση τού μετώπου μου, Πεντρίλλο ντε Τόμαρ;

—Τίποτα δεν βλέπω.

—Αγγίξε!

Πήρε τώ χέρι τού ταχυδρόμου και τώ έβαλε άνάμεσα απ' τα δυο βλέφαρα, ρωτώντας:

—Δεν καίει;

—Και.

Από τώ στήθος τού λόρδου ξεφύγε κάτι σαν στεναγμός.

—Όταν ο αδελφός μου πέθανε, είπε δυνατά, είχε ένα μαύρο σημάδι, σ' αυτή τη θέση, άνάμεσα στα μάτια.

Ο Ισπανός έστρεψε πός αυτού ένα βλέμμα γοργό και φευγαλέο.

—Α! Έκανε, είχεται αδελφά;

—Έναν αδελφό, απάντησε ο Μαύρος Κόμιν, πού μού έμοιαζε καταπληκτικά.

Η φωτιές τώρα ήταν πύ μακριά για να φωτίσουν τα πρόσωπά τους. Όστόσο τώ βλέμμα τού ταχυδρόμου, λαμπρό και διαπεραστικό, είχε καρφωθεί στο ύψωτο τού λόρδου για να εξετάση ακόμα αυτό τώ σημείο πού έλαιγε, τώ σημείο, όπου προτίτερα είχε δώσει τώ χέρι του.

—Υπάρχει σ' αυτό τώ μέρος, είπε, μια οντίδα θαυμά της οποίας ή γωνία στέφεται πός την κοιλότητα της ζωής... Μα σεις είστε άνθρωπος δυνατός, Κόμιν, και καλός χριστιανός, μού φαίνεται. Βάλτε τώ σπαθί σας κάτω απ' τώ προσκεφάλι σας, κρύψτε ένα ξύλινο σταυρό μέσα στη ζώνη σας κι' έχετε την έμπιστοσύνη σας στον Θεό νάχη και μέρα.

Εύχαριστώ! ψιθύρισε ο Σκώτος γίγας, σαν ένα ήμερο παιδάκι πού τώ συμβουλεύει κάποιος σαρφός. Εύχαριστώ. Θα κάνω όπως μού λέ-

Ο Αρχιστράτηγος των Άγγλων στην Ισπανία σέρ Έδουάρδος Γουέλσλεϋ, ο κατόπιν νικητής τού Βατερλό δούδ του Ουέλιγκτον.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ ΚΙ' ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Κατετάνει, είδα έναν ποντικό να μπαίνει στ' αμπάρι.

— Έναν ποντικό; είπε ο πλοίαρχος του «Κορμοράν». Πρώτη φορά φάνηκε ποντικός πάνω στο πλοίο μας!..

Δέν λέω πως ήτανε κανένας μεγάλος ποντικός. Όχι! Ένα μικρό ποντίκι. Τό είδα όμως, με το συμπάθειο, όπως σε βλέπω του λόγου σου αυτή τη στιγμή.

— Πρέπει να προλάβουμε... μην πλημμυρίσουμε ποντίκια... Έλα, Πονιάντε, πάρε αυτά τα πέντε φράγκα και φρόντισε να μού βρεις έναν καλό γάτο να τον πάρουμε μαζί μας στο ταξίδι.

Ο Πονιάντε πήρε το πεντάφραγκο και τράβηξε γραμμή στην ταβέρνα του μπαρμπα - Ψ6, όπου συχναζαν οι ναυτικοί. Ο Πονιάντε του εξήγησε τι ζητούσε και, καθώς ήτανε παλιός πελάτης, ο κάπελλας του χάρισε τον πιο χοντρό και πιο κυνηγιάση απ' τους ξη γάτους του.

Πήρε λοιπόν τον γάτο ο Πονιάντε και, χαϊδεύοντάς τον, τράβηξε για τον καράβι. Τα πέντε φράγκα τάδωσε βέβαια στον κάπελλα, αργότερα όμως και όχι για την αξία του γάτου. Ήπιε μ' αυτά μια καλή δια κράσι...

Ύστερ' από είκοσι τέσσερες ώρες ο «Κορμοράν» έφυγε απ' την Βόσπη για μακρινό ταξίδι κι' ο γάτος, που περνούσε πολύ στενοχωρημένος στη νέα του κατοικία, γνώρισε άμέσως την φρίκη της ναυτιάσεως.

Τρεις μέρες έμεινε κουλουριασμένος κοντά στο φουρνέλι της κουζίνας, παρ' όλες τις παρανοήσεις που του έκανε ο ναυτομάγειρας να πάει να φάει το ποντίκι.

Επ' τέλους, ένα πρωί, του πέτασε η ναυτία κι' ο γάτος αισθάνθηκε ξαφνικά υπερβολική όρεξη. Καθώς δεν του είχαν ετοιμάσει κανένα φαγητό απόφασισε, όπως κάνουν όλες η γάτες, να εξερευνηθή τη πόρτα. Δυστυχώς έπειτα δεν ήτανε πεταμένος στο πλοίο. Όλα ήταν εκεί τακτικά, κλειδωμένα στα ερμάρια. Ός και τα σκουπίδια τάρουναν και κείνα άμέσως στη θάλασσα: Ο γάτος ήτανε εκεί για να φάει τον ποντικό, έγραφε λοιπόν να τον βρει και να τον φάει αν δεν ήθελε να ψοφήση την πείνα.

— Άς δούμε λοιπόν, είπε, επί τέλους κι' ο γάτος, πού, στην ειρήνη, είναι κρυμμένος αυτός ο περίφημος ποντικός και πως είναι... Άβξει τουλάχιστον τον κόπο;

Κατέβηκε λοιπόν σιγά-σιγά στο αμπάρι που ήτανε γεμάτο διάφορα

εμπορεύματα. Έκει βέβαια έγραφε να κατοικοεδρεύει ο ποντικός.

Ο ούρανος λοιπόν, που χάρισε στους γάτους θελουδένια πόδια, για να μη τους άκοιν οι ποντικοί όταν περπατούσε, κι' έτσι να τους τσακύνουν τους δυστυχισμένους στα ξαφνικά, τους έδωσε συγχρόνως και δυο μάτια λαμπερά, που φωσφορίζουν μέσα στο σκοτάδι, για να τους βλέπουν τα ποντίκια και να κρυβούνται στις τρύπες τους...

Έτσι επικρατεί δικαιοσύνη σε όλα τα πλάσματα της δημιουργίας.

Ο ποντικός λοιπόν είδε τον γάτο να πλησιάζει, κρύφτηκε μονομιάς μέσα στην τρύπα του κι' έτσι ο γάτος περιωρίστηκε μονάχα να κινήσει λίγες βόλτες γύρω από την κατοικία του. Μη βλέποντας κανένα αποτέλεσμα, όπιστρηκε με βίλη του την ύπαιθρο κι' αποφάσισε να κρατήσει καραούλι έξω απ' τη φωλιά του ποντικού, όπου να επιτύχει στόν σκοπό του... Τότε όμως άρχισε να σκέπτεται και σχεδόν άμέσως άλλαξε γνώμη: θυμήθηκε πόσες φορές είχε ακούσει τους ναύτες πάνω στο κατάρτι, να άναιμεσα στις ιστορίες και τις κουβέντες τους να διηγούνται για το περίεργο και τόσο ενδιαφέρον ένστιχο του ποντικού, όταν κάποιος κίνδυνος άπειλεί ένα πλοίο: τα ποντίκια διαισθάνονται πολύ νωρίς αυτόν τον κίνδυνο, πολύ πριν άρχισι κι' η παρανοήση εκδηλωόσι του, προειδοποιούνται φαίνεται από κάποιο μυστηριώδες ένστικτο, κι' άμέσως κυττάζουν πώς να φύγουν από το πλοίο, που κινδυνεύει... Έτσι, όταν οι ναυτικοί δούν ποντίκια να πηδάν στη θάλασσα άνησυχούν πολύ. Κάποιος κίνδυνος άπειλεί το πλοίο τους. Και πολλά καράβια γλύτωσαν ως τώρα απ' αυτή την προειδοποίηση των ποντικών. Όταν οι ναύτες είδαν τα ποντίκια να πέφτουν μαζεμένα στα ποντίκια, έβλεπαν καλά και δεν στη θάλασσα, έβλεπαν καλά και δεν έβλεπαν να άνωκαλύψουν μια ένορα ξε πυρκαϊά, ή κάποια τρύπα στη σεντίνα ή άλλον κίνδυνο κι' έτσι προλάβαιναν και γλύτωσαν το πλοίο. Αυτές τις θαλασσινές ιστορίες θυμήθηκε κείνη τη στιγμή κι' ο γάτος μας, καθώς παραμόνευε έξω απ' την τρύπα του προαίωνα έχθρο του και σκέφτηκε πως θα ήταν σωστή τούτλα να σκοτώσει, να καταστρέψει μονάχος του το μόνο πράγμα που θα τον ειδοποιούσε αν άπειλούσε το καράβι τους και κατά συνέπεια την ζωή του, πως άποφάσισε να εξοικονομήσει κάπως άλλοιώς το φαγητό του και να άφήση ήσυχο το ποντίκι στα κατάρτια του.

Μια δυνατή μυρωδιά καπνιστού ξαμπονιού

αίση το καταστρεπτικό της έργου.

Ο γάτος δεν περιμενε και πολύ. Με την γνωστή τρομάρα που του άπνέει πάντα το νερό, όπως όλοι μας γνωρίζουμε, πήδησε πάνω σε μια σανίδα, που έπλεε κοντά του. Το ρέμμα παρέσυρε τη σανίδα κείνη κοντά στους βράχους και σε λίγο ο γάτος στεγνώσε στον ήλιο πάνω στην ξέρα.

Μόλις κάπως συνήλθε απ' αυτές τις συγκλονιστικές συγκινήσεις, αισθάνθηκε μεγάλη πείνα κι' η πρώτη του σκέψη ήτανε να χιμήξει και να φάει τον ποντικό, που στεκότανε σκεπτικός λίγο παρέκει... Κρατήθηκε όμως κι' αυτή τη φορά... Σκέφτηκε πως κάτι θα είχε να κερδίσει αν άφηνε πάλι ζωντανό τον έχθρο και τόσο καταστροφική σύντροφό του, έσως ναβρίσκει πάλι εκείνος κάποιον τρόπο να σωθούνε μέσα σε κείνη την έρημιά, που ήταν άπομο-νομένοι απ' όλον τον άλλο κόσμο, όπως ο Ροβινσόν με τον πιστό του Παρασκευά στο νησί τους.

Ο μικρός καμπόνηρος ποντικός κατάλαβε πολύ καλά τους λόγους της εξαιρετικής αυτής συμπεριφοράς γάτου και προσπάθησε να τους δικαιολογήσει.

Επ' όκτω μέρες φρόντιζε για το φαγητό και των δυο τους. Άλλοτε

άφηνε την ούρα του μέσα στο νερό και μόλις έβλεπε να την πιπιλάει, πηδούσε άμέσως προς τα εμπρός, έβγαζε έξω τον λαιμό και γεμιάιζε μολύ με τον ένθουσιασμένο σύντροφό του. Άλλοτε πάλι έκανε τον ψόφιο, έσπλωμένος άνάσκελα, και μόλις κανένα θαλασσοπούλι έκανε να χιμήξει άπάνω του για να τον πάει στα νύχια του, ώρμωσε ο γάτος απ' την κρηπίδα του, έπινε το πουλί και το τραπέζι ήταν έτοιμο.

Δυστυχώς όλες αυτές η ποιητικές μαθεύτηκαν, έπ' τέλους, κι' απ' τα καθούρια κι' απ' τα πουλιά κι' άδικα ο ποντικός περιμενε ώρες διάνοιξης με την ούρα στη θάλασα ή άνάσκελα στον ήλιο. Κανένα θήραμα δεν έβρισκε στη ζωντανή αυτή παγίδα. Έτσι, βασανισμένος απ' την πείνα, ο γάτος άποφάσισε πάλι να φάει τον ποντικό.

Πάλι όμως το δυνατό ένστικτο του ποντικού τον ειδοποίησε για τον τρομερό κίνδυνο κι' άδικα έβγαζε να τον βοηθού ο γάτος βλ την μέρα μέσα σ' όλες τις τρύπες των βράχων. Τι είχε άπογίνει ο προαίωνος έχθρός;

Μια ματιά στο γειτονικό νησάκι έδωσε την άπάντησι: ο ποντικός είχε περάσει κολιμπώντας το μικρό στενό κι' από κεί άντίκριν, κορόιδευε εκ του άσφαλούς τον πρωτεύελο της πόλης.

Με την λύσσα της άδυναμίας του μη μπορώντας να περάσει κι' αυτός άντίκριν, ο γάτος περιωρίστηκε να ξεφονιάξει και να νιαουρίξει βλέποντας τόσο κοντά μια και τόσο μακριά τον δρεκτικώτατο ποντικό.

Απ' τη δυνατή πείνα του προσπάθησε να φάει έναν άχινό, τ' άγκάθια όμως του τρύπησαν τον λάρυγγα και σε λίγες ώρες μέσα ψόφησε.

Τότε το πονηρό τροπικό ξαναπέτασε το στενό κολιμπώντας κι' έτσι, για πρώτη και μοναδική φορά στα χρονικά των ποντικών και των γάτων από κτίσεως κόσμου, συνέβη το άνίκηστο και άπίστευτο: ο ποντικός έφαγε τον γάτο!

ΔΙΑΛΟΓΟΙ
ΑΧ, ΑΥΤΕΣ Η ΦΙΛΕΣ!

Η κυρία Χέττινς διηγείται σε μια φιλική συγκέντρωσι τις καταπληκτικές λεπτομέρειες της χθεσινής κλοπής στο σπίτι της.

— Την ώρα εκείνη, λέει, συζητούσαμε με το σύζυγό μου για την καινούργια μου τουαλέτα...

— Ά! τώρα εξηγείται, γιατί δεν άκούσατε τον κλέφτη, την διακόπτε μια απ' τις φίλες της με κα-κεντρώει.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

νη του θέλπει να ρίξει το αεροπλάνο στο γήπεδο, που του το έκρουσαν η φλόγες που τον τούλιαν.

Λόγια που δεν είχαν καμιά συνοχή συνάδευαν αυτή την άπεγνωσμένη προσπάθεια:

—Ότανει να θαστήξω!

—Άκούγεται ο μοτέρ...

—Νά το! Νά το!

—Τόπο! Τόπο!

Μά κανείς δεν κουνήθηκε.

Η ίπταμένη λαμπαδα έρισκόταν σ' απόσταση δέκα μέτρων απ' το γήπεδο κι' όλοι σκεπτόντουσαν με τρόμο αυτή την τρελή προσγείωσι, όταν μια κραυγή εξέφυγε απ' τα στόματα όλων:

—Ανατινάσσεται!

Συνγρόνιος ένας φλεγόμενος όγκος εξέφυγε απ' το αεροπλάνο και πήδηξε στο έδαφος. Την ίδια στιγμή, το περιπολούμενο μηχανήμα, χτυπώντας μ' ένα υπόκαφο κρότο στο γειτονικό χωράφι, μισοδόθηκε μέσα σ' αυτό.

Ο Έρμπινγκ κι' ο Μαρβ άρμησαν πρώτοι προς τον πύλο. Τον θρήκαν όλοι και να φάει μια μαυρισμένη σφαίρα. Μέσ' στο φουσκωμένο πρόσωπό του, όλα τα χαρακτηριστικά του είχαν άνακαυθί σε λίγες. Ούτε ο Κλώντ, ούτε ο Ζάν άναγνώρισαν το σύντροφό τους κι' η φρίκη που ένιωσαν δεν άφραξε έξωφρα. Άπ' αυτό τον άπορο-φο όγκο, στον όποιο τίποτε δεν θύμιζε αυτόν που είχαν δι' να φεύγουν πριν από μια ώρα, μια φωνή άκούστηκε, ή γλώση φωνή που άνηγόυσε από μπρά, στο τραπέζι του παιχνιδιού, που γελούσε με τση ελικρίνεια. Χάρις να παραλήρη, ή φωνή αυτή έμψυχόταν από μια άπόλυτη διανοητική διαύγεια. Κι' από τή χείλη που δεν ήταν πια παρά ένας πολτός, αυτός ο τερατώδης και τοακισμένος έένος, είπε με την φωνή του Ναριμπόν, τις ύστατες συστάσεις του.

Την ίδια μέρα, ή στράτια άνέθεσε στο έν έπιφολακή πλήρωμα να φωτογραφίση τις γέφυρες του Μάρνη.

Η άποστολή ήταν έξαιρετικά επικίνδυνη. Ο Τελί, ό όποιος είχε ξαναγυρίσει απ' τις γέφυρες και του όποιου το μέτωπο ήταν γεμάτο από μια πονέμένη λύσσα, άποφάσισε να προσταπεύσει, πετώντας κι' αυτός με το γιστρό, το αεροπλάνο του Κλώντ και του Ζάν.

Τά τρία αεροπλάνα θρέθηκαν γρήγορα σε έχθρικό ούρανό. Ο Μαρβ έρευνήσε το διάστημα και γύρισε προς τον Έρμπινγκ. Ένα έλέμμα του έφρασε για να νιώσουν να πτόλλουν μ' έναν ρυθμό, όλες ή ίκαυόητες τους. Από τη στιγμή που θα διάλεγαν για να προχωρήσουν πάνω απ' το Μάρνη, κρειάσαν και ή επιτυχία της άποστολής τους, και ή ζωή τους. Το μηχανήμα, από το Ντοριάν ως το Σαπό-Τιερό, έφρασε να πέσει στο ίδιο ύψος και να πηγάει με την ίδια ταχύτητα, για να έξασφαλίστη ή έπιτυχία των φωτογραφιών. Έπρεπε να είνε σίγουροι, ότι δεν θα τους συναντούσαν Γερμανικά αεροπλάνα, κατά την διάρκεια της μεθοδικής αυτής πτήσεως.

Για τελευταία φορά, τα μάτια του Ζάν έρευνήσαν τον ούρανό με την μεγαλει-τερη προσοχή, χωρίς να δούν κανένα ύποπτο σημάδι. Ύπληχαν βέβαια προς το βέλ, μερικά σύννεφα, που μπορούσαν να κρύβουν έχθρούς, μά έπειδή δεν ήθελε

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

—Παρασούμαστε απ' το παγινίδι, ταγματάρχα μου, άπάντησε ο Ναριμπόν.

—Όχι, ντρέπομαι γι' αυτό, σάς θεθαίνω, έπέμεινε ο Μερσέ. Άς παίζουμε καλύτερα σεμέν-ντε-φέ. Έκει, ό καθένας μπορεί ν' άμυνθ.

—Είνε λίγο επικίνδυνο, παρατήρησε δελά ό γιατρός. Παρασούρεται εύκολα κανείς.

—Έλάτε λοιπόν! Άς άρχίσουμε με μικρά ποσά. Ένα λουδοβίκι ό μπάγκος. Οι άξίωματικοί ύποκλήθηκαν. Ο Ναριμπόν άνοιξε το παγινίδι. Ο μπάγκος του τινάχτηκε με την πρώτη. Πέρασε κατόπιν από χέρι σε χέρι κι' όλοι πρόσεξαν πώς ο Μερσέ περιωρίζοταν να παρακολουθή το παγινίδι, χωρίς να συμμετέχη σ' αυτό.

—Όταν ήρθε ή σειρά του να κόνη μπάγκα, ξεδίπλωσε με νωχέλεια ένα έκα-τόφραγκο και είπε:

—Δέν έχω ψιλά, κύριοι, μά δέν είστε ύποχρεωμένοι να σκεπάσετε το μπά-γκο μου.

Οι παίκται όμως ήσαν πολλοί κι' ό μπάγκος σκεπάστηκε εύκολα. Ο Μερ-σιέ κέρδισε. Τά διακόσια φράγκα της καινούργιας του μίζας σκεπάστηκαν κι' αό-τά κέρδισε πάλι.

—Είκοσι λουδοβίκια στον μπάγκα, είπε γαλήνια. Μερικά χέρια άπόθεσαν διάφορα μικροποσά, μά ό Ναριμπόν, για να εύχαρι-στήση τον ταγματάρχη, φώναξε:

—Βάζω τά ύπόλοιπα.

Ο Μερσέ είχε πάλι το καλύτερο παγινίδι.

Κύτταξε το ποόν που είχε διπλάσιαστή και σκέφτηκε.

—Δίνα άκόμα μια φορά, είπε τέλος.

—Τά παίζω, άπάντησε ο Ναριμπόν.

Κ' έχασε. Τότε ό ταγματάρχης μάζεψε τά κερδιαμένα, έσπρωξε τά χαρτιά και είπε σαν ν' άστειευόταν:

—Ποιός παίζει τον μπάγκα μου!

Ο Ναριμπόν, έννευριαμένος καθώς ήταν, νόμισε τάχα πως ξεχώρισε μια πρόκληση στην φράσι του ή ζητούσε μια ρεθάν ή άπλώς θριακόταν σ' αυτή τη μοίρα στιγμή του παγινιδιού, που ξεγινάει κανείς την άξία του χρήματος; Γιότ έδεν το έμαθε, μά οι σύντροφοί του, ξαφνιασμένοι, τον άκούσαν να φωνάζει:

—Εγώ, ταγματάρχα μου!

Και άπλώσε μπροστά του δεκάξη έκατόφραγκα.

Ο Μερσέ είπε γελώντας:

—Δέν παίζω ποτέ το πρώτο χτύπημα έναισιον του μπάγκου μου. Έσείς, κύ-ριοι!

Οι όλλοι ποντάρισαν, μά με μικροποσά. Όταν τά χαρτιά μοιράστηκαν, ό Ναριμπόν κέρδισε: είχε ένέα.

—Ωραία, τόσο το καλύτερο! είπε ό Μερσέ.

Και ό άλλοι άξίωματικοί είδαν να περνά από τά μάτια του ή άπληστη και σκληρή λάψι που έπαيران στις όρες της πτήσεως.

—Μπανά, είπε.

Κύτταξε τά φύλλα του και είπε:

—Δέν θέλω άλλο χαρτί.

Ο Ναριμπόν είχε τρία.

—Μού φαίνεται πως θα χάσω, είπε τραθώντας ένα φύλλο.

THE HENRIETTE LANGLADE

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Είδε την κόρη της να ρευμάζει, ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα...

ΚΟΜΑ μιά φο-
ρά ή 'Ιωάννα
Λεφόρ ξαναδιά-
βασε το τρυφερό
γοαμματάκι που
είχε λάβει εκεί-
νο το πρωί. Κα-
θώς το ξεδιόλω-
νε, τὰ χέρια της
έτριφαν καὶ τὴν
μάρα που τὰ μά-
τια της έπασαν
στὶς πρώτες του
λέξεις, μιά μεγάλη ἀ-
γωνία καὶ ταραχή ἔ-
σφιξε τὴν καρδιά της.
Χήρα ἐδῶ καὶ δέκα
χρόνια, ἡ 'Ιωάννα εἶχε ἀφρασιωθῇ
στὴν ἀνατροφή τῆς κόρης της, γιὰ
τὴν ὁποία καὶ μόνο ζούσε ἀκόμα
σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Ἐντελῶς ἀ-
ποροφασμένη ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσι
τῶν μητρικῶν της καθήκοντων,
ζούσε γαλήνια καὶ ἀποτραβηγμένη
καὶ ἔμενε ἐντελῶς ξένη πρὸς τίς
συγκινήσεις τῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως
στὴν ψυχὴ τῆς 'Ιωάννας, ἡ ὁποία
πλησίαζε πειὰ τὰ σαράντα χρόνια
της, εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται ἑ-
κείνο τὸν καιρὸ κάποιο ἀλλόκοτο
ἀίσθημα, μιά περιέργεια ἀνησυχία,
ποὺ εἶχε ὅλα τὰ συμπτώματα ἐνὸς
καινούργιου καὶ δυνατοῦ ξρωτος...
Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ
ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὸ αἶσθημα αὐτό,
ἡ 'Ιωάννα, προσπάθησε μὲ ὅλες τίς
δυνάμεις της νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Τί
ζητοῦσε αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, μιά
χήρα, μιά γυναίκα περασμένης ἡ-
λικίας ; Μὰ πόσο μάταιες στάθη-
καν ὅλες ἐκείνες ἡ προσπάθειές
της ! Πᾶλιν, χωρὶς καμιὰ ἐπι-
τυχία, γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς δυνατοὺς
παλιούς της καρδιάς της !...
Κατάλαβε πειὰ πῶς δὲν ἦταν
δυνατὸ νὰ πνίξῃ τὸ παράφορο ἐκεί-
νο αἶσθημα ποὺ εἶχαν γεννήσει
στὴν ψυχὴ της, τὰ δύο ὄρατα καὶ
ὄνειροπόλα μάτια τοῦ Ρενέ Ζιδέρ...
Μὰ ἦταν λοιπὸν εὐκολο ν' ἀρνῆθῃ
τὴν ἀγάτῃ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁ-
ποῖος, μαζὺ μὲ ὅλες τίς ἄλλες θυ-
σιές ποὺ εἶχε κάνει γι' αὐτήν, δὲν
δίστασε νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ σὲ γά-
μο ἀκόμα, ἂν καὶ γνώριζε πῶς μα-
ζὺ μὲ τὴν 'Ιωάννα θὰ ἔπαιρνε καὶ
ἓνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ
ἀναθρέψῃ, νὰ μεγαλώσῃ καὶ ἰσως
ἀργότερα νὰ νιοθετήσῃ ;...
Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν κάνει τὴν 'Ιω-
άννα νὰ σκέφτεται πειὰ στὰ σοβα-
ρά αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μὲ τὸν Ρενέ.
Ὁ Ρενέ ἦταν πλούσιος, πολλὴ γνα-
στὸς στὴν κοινωνία γιὰ τοὺς εὐγε-
νικούς του τρόπους, ἕνας γαμπρὸς
τέλος πάντων ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ
παρουσιάζονται σὲ μιά φτωχὴ χή-
ρα σὰν καὶ αὐτήν...
Ἐνὰ μόνο ἀνησυχόσε τὴν 'Ιω-
άννα καὶ τὴν ἔκανε νὰ σκέφτεται
τόσον καιρὸ... Πῶς θὰ φαινότανε
στὴν κόρη της μιά τέτοια ἀπόφασις,
στὴν ἐντύπωσιν θὰ τῆς ἔκανε ἕνας τέ-
τοιος γάμος ! Ἡ σκέψις ὅτι μιά
μέρα θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ πῆ, τῆς
παρέδινε ὅλες τίς δυνάμεις της καὶ
τὴν ἔκανε νὰ μὲν ἀναποφάσιστη...
—Ὅχι ! ὄχι ! ἔλεγε κάθε τόσο
μέσα της. Δὲν εἶνε δυνατό, δὲν
μπορῶ νὰ μιλήσω μὲ τὴν κόρη

μου γιὰ ἓνα τέτοιον ἔρωτα !... Ἡ
Σουζέττα μου εἶνε πειὰ μεγάλη,
εἶνε μιά κοπέλλα σὲ ἡλικία ποὺ
δὲν ταιριάζει νὰ κουβεντιάσῃ μὲ
τὴν μητέρα της γιὰ ἔρωτες.
Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ 'Ιω-
άννα ὑπέφερε κάθε ἡμέρα καὶ
περισσότερο, ἡ Σουζέττα δὲν εἶχε
μάθει ἀπολύτως τίποτα, δὲν εἶχε
κατορθώσει νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο
τῆς μητέρας της...
Ἐκείνο ὅμως τὸ πρωί, ὁ Ρενέ ἔ-
γραψε στὴν 'Ιωάννα καὶ τῆς ἐη-
τοῦσε μιά τελειωτικὴ ἀπόφασις : « Ἐ-
πρεπε νὰ σκεφθῇ πειὰ
τὴν κόρη της. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἶχε καὶ
αὐτὴ γίνει κατενάκκη καὶ κυττοῦ-
σε τὴν κόρη της ἀφρονῇ καὶ ἀφη-
ρημένη. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἀ-
φήσῃ ἔτσι σ' αὐτὴ τὴν παρξέξηγησι ;
Ὅχι. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ
ἐξηγηθῇ...
—Ὁ ! μὰ πόσο φαίνεται πῶς ἔ-
χεις μέσα σου τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου,
Σουζέττα μου, τῆς εἶπε. Μὰ γιατί
διάστηκες τόσο νὰ μοῦ δώσης ἀ-
πάντησιν ;... Ποῦ τὸ ξέρεις ;...
Μπορεὶ κάλλιστα τὴν πρότασιν αὐτὴ
νὰ τὴν ἔκαναν γιὰ μένα ;
Ἐνὰ δυνατό γέλιο γεμάτο εἰ-
ρωνείαν, ἔξερνε ἀπὸ τὰ ὀδόντα χεί-
λη τῆς μικρῆς διδος Λεφόρ...
—Μὰ τί λέτε, μαμά ; Γιὰ σὰς ;
Γιὰ μιά γυναίκα στὴν ἡλικία σας.
—Μὰ μὲ ὁρίσεις λοιπὸν τόσο
γορή ;
—Ὅχι, βέβαια, μαμά ! Μὰ τί
νὰ σὰς πῶ ! Θὰ μπορούσα νὰ
πάρω ὄραο, πῶς δὲν θὰ ἦταν δυ-
νατὸ ποτὲ νὰ κάνετε σεις μιά τέ-
τοια σκέψιν !...
Ἦτανε τόσο βέβαια... ἡ Σου-
ζέττα γιὰ ὅτι ἔλεγε καὶ εἶχε το-
νῶσι μὲ τόση πεποίθησιν τὰ λόγια
αὐτά, ὥστε δὲν πρόσεξε τὴν ἐλα-

φὴν χλωμάδα ποῦχε ἀπλωθῇ ἐκεί-
νῃ τῇ στιγμῇ στὸ πρόσωπο τῆς μη-
τέρας της.
—Καὶ ἂν τύχῃ καὶ συνέβαινε ἔ-
να τέτοιο πρᾶγμα ; εἶπε σὲ λίγο
δειλὰ ἡ 'Ιωάννα στὴν κόρη της.
Πῶς θὰ σοῦ φαινότανε ;
Τὸ πρόσωπο τῆς Σουζέττας σκυ-
θροῦσσε. Ἐκόνταξε καλὰ τὸ πρό-
σωπο τῆς μητέρας της καὶ εἶπε
μὲ ἓνα τόνο ποὺ ἔδειχνε καθαρά
τίς πρὸ ἐνδομυχες σκέψεις τῆς ψυ-
χῆς της :
—Ἀ ! νὰ σὰς πῶ, μαμά ! Μιά
τέτοια ἀπόφασις δὲν ἰὰ μοῦ ἄρρεσε
καθόλου...
Καὶ, τελειώνοντας τὴν ἀπάντησιν
αὐτὴ, ἡ Σουζέττα ἔμεινε σκεφτικὴ,
σὰν νάθελε νὰ βοηθῇ κάποιον ἐλατ-
τημα μὲ τὸ ὁποῖο νὰ δικαιολογούσε
τὴν ἀρνῆσιν της...
Ἐξάρνα σὰν νὰ ἔσφιξε ἐπὶ τέ-
λους ἐκείνο ποὺ ἤθελε πρόσθεσε :
—Γιατὶ πρέπει νὰ σκεφθῇτε, μα-
μά, ὅτι εἰσθε... μητέρα !...
Ἡ φτωχὴ 'Ιωάννα, ἀφρονῇ
καὶ ντροπασμένη, δὲν τολμοῦσε
πειὰ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της καὶ
νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη της. Ὅστε
αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ γνώμη τῆς κό-
ρης της, γιὰ τὴν ἀγάτῃ τῆς ὁποί-
ας θὰ ἔπρεπε ἰσως νὰ θυσιάσῃ τὸν
ἔρωτα τοῦ Ρενέ ;...
Ἄ ! μὰ ὄχι, ὄχι... Ἡ ψυχὴ τῆς
ἄρχισε νὰ ἐπαναστατῇ... Δὲν ἦταν
δυνατὸ νὰ γίνῃ αὐτὴ. Μποροῦσε,
βέβαια ν' ἀγαπᾷ τὴν κόρη της, νὰ
θυσιάζεται γι' αὐτὴ, μὰ θὰ ἦταν
πῶρα πολλὴ νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ν'
ἀρνῆθῃ ἕναν ἔρωτα, μὲν ἀγάτῃ
ποὺ ἔσφιγγε τόσο καιρὸ τὴν ψυ-
χὴ της καὶ ποὺ τὴν ἔκανε δίχως
ἄλλο, πολλὴ... πάρα πολλὴ... ἐδυ-
χιωμένη...
Καὶ ὅμως, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐ-
παναστάσιν, ποὺ ἐνοιοθε ἐκείνῃ τῇ
στιγμῇ ἡ 'Ιωάννα μέσα της, δὲν
τολμοῦσε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ
ἀνοίξῃ τὴν ψυχὴ τῆς στὴ Σουζέ-
ττα καὶ νὰ ἐκμυστηρεθῇ στὴν κόρη
της, τὸν πόνο τῆς καρδιάς της.

Ἐπείθῃ ὁ θάνατος τοῦ Μερσιῆ εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τῆς μοῖρας στὶς
ἐπιρρίδες τοῦ Ναρμπόν, ὁ Κλάιντ Μαρὺ, δὲν δυοκοιλέθηκε νὰ μακτέμῃ γιὰτὶ τὸ
πῆ ποὺ παρ' ὅλη τὴν κρυφὴ ἀνείκεια του, ἔκλεινε πάντοτε μέσα του γιὰ τὸ νέο, ἑ-
νὴτικ ἐνὰ δέσμημα εὐδότης. Μήπως ὁ λοχαγὸς δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ καὶ τὴν
Γι' αὐτό, μόνις συνάντησε τὸν Ζαν τὸν ἔμπειρο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ αὐτὴ ἡ χει-
νὴκη βοήθειαν καὶ ὑποστηρίξεαι... Κ' ἡ σκέψις τῆς Ντενίξ εἶχε διαλυθῇ μὲ τὴν
ἀπειρία ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ καταστροφὴ του.
Βέβαιον αἰσθητοὶ ὡς τὸ μεγάλον πᾶρκο, ὅπου ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς πλῆ-
—Χάσατε πολλὰ ; τὸν ρώτησε ὁ Μαρὺ μὲ καλωσύνη.
—Πολλά.
—Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαστε. Εἴσατε νέος, ἄρμος...
Καὶ πρόσθεσε μ' ἓνα τόνο ποὺ ἀπαροῦσε κάθε μορφή ἀπὸ τὴν παρρη-
σίαν τοῦ :
—Καὶ νοιώθετε ὅτι ὅλα σὰς ἐμπνέονται, ἀφοῦ ὁ θάνατος εἶνε ὁ πῶς κοντινός
μας ἀντηρπος.
Τὰ λόγια του ἀνδανόντουσαν σὰν μιά ἀνοιχτὴ ἐπείκω στους πόρους τοῦ Ζαν.
Ἀνέφρασε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ὁποία δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ συγκαλυφθῇ, γιὰτὶ
τὴν εἶχε χρησιμοποιοῦν πολλὴ. Καὶ σκεπτόταν μὲ πίκρα ὅτι ἡ δικαιοσύνη αὐτὴ
τὸν εἶχε σπᾶξει μὲ τὴν τελευταία φορὰ πρὸς τὴν γυναίκα ἐκείνου ποὺ τὸν παρη-
γοῦσε τόρα.
Ἐξαοθνημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, τίς ἀντιπῆς του, ψιθύρισε :
—Ὁ ! ἂν εἴχαμε μείνει οἱ ἴδιοι, δὲν θὰ ἔφτανα ὡς τὸ σημεῖον αὐτό.
Μὰ συγκινήσις ποὺ τὴν ἤξερε πολλὴ καλὰ, ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Μαρὺ φω-
τεῖν.
—Ζαν, τοῦ εἶπε, τίποτε στὴ γῆ δὲν πεθαίνει ἐντελῶς. Ἐντὶ τοῦ παρόντος, ὑπο-
σέχου μου ὅτι δὲν θὰ ξαναπαρῶ στοῦ Ναρμπόν.
Ἐκείνη τὴν στιγμὴν μὲσα στὴ φωνὴ του, ὥστε ὁ νέος, γιὰ μιά στιγμὴ, εἶχε
τὴν παρασθῆσιν ὅτι ἡ φιλία τους ἐπρόκειτο νὰ ξαναγεννηθῇ.
—Ἀφῆτε με νὰ ξαναπαρῶ, φώναξε, καὶ σὰς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τελεώσῃ αὐτὴ
ἡ ἱστορία.
—Μὴν ξαναπαρῶ, αὐτὸ εἶπε τὸ καλὸνέρο...
—Δὲν μπορῶ. Χρᾶστώ πολλὰ.
—Πόσος ;

ΟΙ ΗΡΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

Ματωμένα σπαθιά, καρροὶ, μπαρούτια, κορπες, πρόσωπα ἀπαθῆ καὶ μυστη-
ριώδη τῶν ρηγέδων, τὸν ἐαδῆσαν καὶ τὸν νταγιὼν, παρόλ' αὐτὸν κῆτο ἀπ' τὰ φλο-
γομέρη, σὰν μαγικὸς χορὸς.

Διοικητικὸς πειὰ νὰ παλεῖν ἐναντίον τους, ὁ νέος σηκώθηκε καὶ πῆγε
πρὸς τὸ παρῶντο, ποὺ ἦταν ἀνοικτὸ στὴν καλοκαιρινὴ ἀνιή. Ἀπὸ τὸν κῆπο ἀνέ-
βαινε σὰν κύμα τὸ περπατῶν ἄνθρωπος τῶν γαρυφύλλων. Στὸν ὄριζοντα πέρας, μιά
τραυταφυλλένια λουρίδα ἀπλωμένη ἀνέστανε πᾶνω ἀπ' τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸν.
Μπροστὰ στὴν παρθενικὴ ἀνιή, ὁ Ἐρμιγυὼν ἐννοῶσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὀδῶ καὶ
θρόνον.

Ἐπείθῃ ὁ θάνατος τοῦ Μερσιῆ εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τῆς μοῖρας στὶς
ἐπιρρίδες τοῦ Ναρμπόν, ὁ Κλάιντ Μαρὺ, δὲν δυοκοιλέθηκε νὰ μακτέμῃ γιὰτὶ τὸ
πῆ ποὺ παρ' ὅλη τὴν κρυφὴ ἀνείκεια του, ἔκλεινε πάντοτε μέσα του γιὰ τὸ νέο, ἑ-
νὴτικ ἐνὰ δέσμημα εὐδότης. Μήπως ὁ λοχαγὸς δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ καὶ τὴν
Γι' αὐτό, μόνις συνάντησε τὸν Ζαν τὸν ἔμπειρο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ αὐτὴ ἡ χει-
νὴκη βοήθειαν καὶ ὑποστηρίξεαι... Κ' ἡ σκέψις τῆς Ντενίξ εἶχε διαλυθῇ μὲ τὴν
ἀπειρία ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ καταστροφὴ του.

Βέβαιον αἰσθητοὶ ὡς τὸ μεγάλον πᾶρκο, ὅπου ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς πλῆ-
—Χάσατε πολλὰ ; τὸν ρώτησε ὁ Μαρὺ μὲ καλωσύνη.
—Πολλά.
—Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαστε. Εἴσατε νέος, ἄρμος...
Καὶ πρόσθεσε μ' ἓνα τόνο ποὺ ἀπαροῦσε κάθε μορφή ἀπὸ τὴν παρρη-
σίαν τοῦ :

—Καὶ νοιώθετε ὅτι ὅλα σὰς ἐμπνέονται, ἀφοῦ ὁ θάνατος εἶνε ὁ πῶς κοντινός
μας ἀντηρπος.
Τὰ λόγια του ἀνδανόντουσαν σὰν μιά ἀνοιχτὴ ἐπείκω στους πόρους τοῦ Ζαν.
Ἀνέφρασε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ὁποία δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ συγκαλυφθῇ, γιὰτὶ
τὴν εἶχε χρησιμοποιοῦν πολλὴ. Καὶ σκεπτόταν μὲ πίκρα ὅτι ἡ δικαιοσύνη αὐτὴ
τὸν εἶχε σπᾶξει μὲ τὴν τελευταία φορὰ πρὸς τὴν γυναίκα ἐκείνου ποὺ τὸν παρη-
γοῦσε τόρα.

Ἐξαοθνημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, τίς ἀντιπῆς του, ψιθύρισε :
—Ὁ ! ἂν εἴχαμε μείνει οἱ ἴδιοι, δὲν θὰ ἔφτανα ὡς τὸ σημεῖον αὐτό.
Μὰ συγκινήσις ποὺ τὴν ἤξερε πολλὴ καλὰ, ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Μαρὺ φω-
τεῖν.

—Ζαν, τοῦ εἶπε, τίποτε στὴ γῆ δὲν πεθαίνει ἐντελῶς. Ἐντὶ τοῦ παρόντος, ὑπο-
σέχου μου ὅτι δὲν θὰ ξαναπαρῶ στοῦ Ναρμπόν.
Ἐκείνη τὴν στιγμὴν μὲσα στὴ φωνὴ του, ὥστε ὁ νέος, γιὰ μιά στιγμὴ, εἶχε
τὴν παρασθῆσιν ὅτι ἡ φιλία τους ἐπρόκειτο νὰ ξαναγεννηθῇ.

—Ἀφῆτε με νὰ ξαναπαρῶ, φώναξε, καὶ σὰς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τελεώσῃ αὐτὴ
ἡ ἱστορία.
—Μὴν ξαναπαρῶ, αὐτὸ εἶπε τὸ καλὸνέρο...
—Δὲν μπορῶ. Χρᾶστώ πολλὰ.
—Πόσος ;

ΟΙ ΗΡΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

—Ὅχι ! ὡς ὅτις φράγκα, εἶπε ὁ Ζαν μὲ φωνὴ σιγανή.
—Ἀκούσε, ἔκανε ὁ Κλάιντ μὲ ἀποφασιστικὴ φωνή. Σὸδ τὰ δαυέτω. Θὰ μοῦ
τὰ ἐμπιστέμῃς οὐτὸν-οὐτὸν.

Ἄνέσας χλωμάδα. Μὲ μιά κίνησιν ἀπρόσμενη, ἐκυνεῖσθῃ, ὁ Ζαν τὸν ἀπῆλ-
ξήσθησε στὸν Μαρὺ, πῶς διαπεραστικὸ καὶ πῶς θέλει, τὸν τρόπο του ποὺ τὸν νύ-
μιζε γιὰ πάντα κοιμισμένο.

VI

Εἰς μνήμην τοῦ λοχαγοῦ Τελί.

Ἡ ἀνέκτασις τῆς μοῖρας διακόπηκε τὴν ἴδια μέρα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Τελί
ἀπὸ τὴν ἔβειαν του. Ἡ μοῖρα ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἓνα γήμενο
ποὺ ἐξοικονομήθηκε διαστικτὰ στὸ Κολοιμῆ γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὴ δεύτερη μά-
χῃ τοῦ Μάρου.

Ὅταν ὁ λοχαγὸς ἀνακοίνωσε αὐτὲς τίς διαταγὰς στους συντρόφους, ἡ σπον-
δικὴ στήλῃ καὶ τὸν πῶς ἐμῆρμων λυγίσε λίγος κῆτος ἀπ' τὸ φόβο. Μετρίωντου-
σων μὲ τὸ θέλημα, σκεπτόμενοι ἐκείνους ποὺ σὲ λίγος θέλει, γιὰτὶ κανεὶς ἀπ'
αὐτῶν δὲν μποροῦσε νὰ παρῶχετῇ, ὅτι ἦσαν σημεδωμένοι ὁ ἴδιος γιὰ τὸ θάνα-
τό. Συγχρόνως ὁ περὶ τοῦ κυρίου τοῦ πῶς, αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶχαν γνωρίσει
ἀκόμα παρὰ τὴ γαλήνια ζωὴ τῆς μοῖρας καὶ ποὺ περιέμεναν τίς μεγάλες ἐπιχειρή-
σεις, γιὰ νὰ θεοποιῶν κατορθώματα.

Ὁ Ἐρμιγυὼν, ποὺ φανταζόταν πῶς ἦταν ἕνας παλῆς παραρηγῆς, κυριεύ-
θηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐνδοιασμό. Ἐνὰς ὄντιος ποὺ τὸν ἐξόργιζε περ-
νοῦσε ἀπὸ πᾶνω του. Τί σημασία εἶχαν καὶ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε χάσει στὸ πα-
γνίδι καὶ ἡ ἀδελφὴ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ του, ποὺ τὸν πᾶνιμύριζε δολοκῆπο μπαρὸς στὴν
μάχη ποὺ θ' ἀρχίζε σὲ λίγο. Τὸ παγνίδι ἐξαοθνημένος, μὲ μὲ συμπατικὴν τὸ θά-
νατο. Αὐτὸ τὸ παγνίδι, θὰ τῶσθῃ ὅλα τ' ὅλα.

Μιά ὥρα μετὰ τὴν συγκέντρωσιν στοῦ λοχαγοῦ, τὰ ἀεροπλάνα τῆς μοῖρας πε-
τοῦσαν ὅλα μαζὺ. Κάθε μηχανήματα μετέφερε, ἐκτός ἀπὸ τὸ πᾶνιμύρι του, καὶ ἓνα
καυοῦργο γήμενο.

Ὁ θόρυβος τῶν καυοῦγων τοὺς ὑποδέχθηκε στὴν προσγειοῦσιν τους. Τὸ μακρυ-
νῆος ἕνα φόντο ἐπιτομῆ. Σ' κληρὸς ἀπορρίπτον στὸ γήμενο. Καθῆματ' ἀπ' αὐτὲς θὰ
στεγάζε καὶ ἀπὸ ἓνα πᾶνιμύρι.

Μπαίνοντας μέσα στὴ δική του, ὅπου δυὸ κρεβάτια ἐκστρατείας ἦσαν στη-
μένη πᾶνιμύρι. Ὁ Ἐρμιγυὼν συλλογίστηκε ὅτι ἡ ἐπαφὴ του μὲ τὸν Μαρὺ θὰ
γινόνταν ἀκόμα πῶς στενὴ. Μὰ ἔδωκε ἀποφασιστικὰ τὴν στενοχωρία ποὺ τὸν κυ-
ρίεψε μ' αὐτὴ τὴν σκέψιν. Δὲν ἦταν ὅρα γιὰ νὰ ἐγκαταλειφθῇ σὲ ψυχικούς σπα-
ργμούς. Ἐπρεπε νὰ ἐντείνῃ ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ τὴν ἀποστολὴν ποὺ ἀνιή-
γυλε τὸ μακρὸν μὲνιμύριμα τῶν καυοῦγων.

Συνέστησε τὸν Τελί ποὺ ἐξαοθνήριζε ἀπὸ τὸ καινούργιο ἐμπειλεῖο. Πῶς ὁ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Μία ποιητικισμένης εποχή. Όπου όλος ο κόσμος γράφει. Μία μητέρα με φιλελεύθερες ιδέες. Τα πρώτα άτεχνα ποιήματα του νεαρού Βίκτωρος. Νύχτες ποιήσεως. Έλπίδες, φέβοι, αγωνίες. Ο Ουγκώ υποβάλλει τα ποιήματά του στην 'Ακαδημία.

Η ιστορία του τόπου του αναφέρεται με τον χαρακτηρισμό «Τό Υπέρροχο Παιδί».

Πώς όμως πρωτόγραψε ο κατόπιν τόσο ένδοξος ποιητής; Τι ακριβώς έγραψε και σε ποιά ηλικία; Άζει ν' ασχοληθούμε κάπως λεπτομερειακά με την τόσο πρωτότυπη στά παγκόσμια λογοτεχνικά χρονικά ειδική αυτή περίπτωση.

Στα 1815 ο Βίκτωρ Ουγκώ, μόλις 13 ετών πρωταρχίζει να γράφει στίχους. Σημειώστε όμως πως προέκυψε περί μιάς... εποικισμο-νούς» εποχής! Όλος ο κόσμος έχει καταληφθεί από την μανία της στιχουργίας. Σ' αυτήν την ψυχολογική κατάσταση, λοιπόν, διατελούσε η Γαλλία την εποχή εκείνη. Όλοι στιχουργούσαν. Ο αδελφός του ποιητού Εγγένιος Ουγκώ, ο δάσκαλος των δύο αυτών παιδιών, πάτερ Λαριβιέ, πού, φυσικά, υπέβαλε, την διάθεσιν αυτήν των μαθητών του, στους οποίους άλλωστε είχε μάθει ο ίδιος τα στοιχεία της στιχουργικής. Ένας άλλος δάσκαλός τους, ο «βλοσυρός» — καθώς τον περιγράφει ο Ουγκώ — Ντεκότ, στιχουργούσε κι' αυτός, χωρίς όμως να είναι και πολύ ευχαριστημένος ποιητή αντίληψης του τους δυο μαθητές του.

Ο νεαρός Βίκτωρ είχε έναν μεγάλο συνένοχο στην ποιητική του κλίση: Τη μητέρα του. Η κυρία Ουγκώ είχε πολύ ελεύθερες — και νεωτερικιστικές για την εποχή της — ιδέες. Έννοοσε ν' αφήνει ελεύθερα τα παιδιά της να ακολουθήσουν το επάγγελμα που θα διάλεγαν μόνοι τους. Όταν λοιπόν ελθε πώς ο Βίκτωρ είχε κλίση προς τη φιλολογία άρχισε να τον βοηθά κι' η ίδια ν' αναπτύξει το ταλέντο του, συμβουλευτόντας τον, δείχνοντάς του τα λάθη του στα πρωτόλειά του και προτείνοντάς του διάφορα θέματα.

Οι πρώτοι στίχοι του μικρού Βίκτωρος, ήταν πεσσιμιστικοί και μελαγχολικοί. Τα ποιήματά του αλέκονταν γύρω από υποθέσεις παλιές από τη ζωή των παλιών Γάλλων ιπποτών. Οι στίχοι αυτοί, έννοείται, κάθε άλλο ήταν παρά στίχοι. Ούτε ρίμα είχαν, ούτε στιχουργικός... στέκονταν καλή στά πόδια τους. Ο Ουγκώ διάβαζε μονάχος του δυνατά, κι' είχε γράψει, καταλάβαινε πως ούτε ρυθμός, ούτε μέτρο υπήρχε στα ποιήματά του και ξαναγύριζε, αλλάζοντας και διορθώνοντας τους στίχους του, έως ότου με τ' αυτά του, ένοιωθε πως κουντά-στραβά τους είχε φέρει κά-

πως σε λογαριασμό.

Μ' αυτόν τον τρόπο, έντελως δηλαδή αυθόρμητα και πειραματικώς διδάχτηκε το μέτρο, την τομή, τις ρίμες, με μία λέξη: τη στιχουργική.

Όταν μπήκε στο Λύκειο Κορντιέ ή στιχουργική του αυτή μανία εξεδηλώθη σ' όλη της την ένταση. Μετεβλήθη σε πραγματικό πυρετό. Μολονότι ο κ. Ντεκότ τον έπρόσεχε και τον παρακολουθούσε όχι μόνον σάν δάσκαλος, αλλά και σάν... αντίληψός του στην ποίηση, μολονότι δεν τον άφηνε ούτε στιγμή ν' αναπνεύσει με τα λατινικά θέματα, τα μαθηματικά προβλήματα, που του έδινε σωρηδόν προς λύσιν, μολονότι το θράδυ τον ανάγκαζε να σβήνει γωρίς το κερί του και να πέφτει στο κρεβάτι του, ο Βίκτωρ Ουγκώ συνέδεσε στίχους άκαταπαύτως! Το μεγαλείτερο μέρος της νύχτας, το περνούσε στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι του και σιγονιθυρίζοντας στίχους. που έφτιαχνε εκείνη τη στιγμή. Τους μάθαινε έτσι κι' έξω και την άλλη μέρα τους άντέγραφε.

Κατά την εποχή εκείνη ο Βίκτωρ Ουγκώ συνέγραψε ποιήματα παντός είδους και δημοσίευσε μεταφράσεις Λατινικών ποιητών. Έγραψε ακόμα και μιά... Όπερέττα.

Τα διάβαζε δε κι' αυτά στη μητέρα του, στον αδελφό του και στον ποιητή Μπισκαρρά, έναν οικογενει-

κό τους φίλο, που έκανε τη σχετική κριτική, υποσημειώνοντας στο περιθώριο του χειρογράφου, τις γνώμες του. Σ' ένα ποίημα από πεντακόσιους στίχους, ο «Κατακλυσμός», έχει σημειωμένες στο περιθώριο τις εξής παρατηρήσεις:

«Στίχοι κακοί 10, 32 καλοί, 15 πολύ καλοί, 5 μέτριοι, 2 άδύνατοι. Σάν τι να ήταν άρα γε οι έπεξετρακόσιοι ύπόλοιποι στίχοι, που δεν ήταν ούτε κακοί, ούτε καλοί, ούτε μέτριοι, ούτε άδύνατοι;»

Ο μικρός Βίκτωρ όμως είχε κι' έναν άλλον κριτή αυστηρότερον κι' από τη μητέρα του κι' από τον Μπισκαρρά: Τόν εαυτόν του. Τα ποιήματά του τα έγραφε σε τετράδια. Κι' όταν άρχιζε ένα καινούργιο τετράδιο έσχιζε το προηγούμενο. Σχιστήκαν έτσι από τον ίδιο έντεκα δόκιμολογα τετράδια.

Άλλά κι' από εκείνα που είχε κρατήσει, ξαναδιαβάζοντάς τα, έβρισκε κάθε τόσο δσα κομμάτια δεν τον ικανοποιούσαν πλέον. Σ' ένα απ' αυτά τα τετράδια, έχει σημειώσει στην α' σελίδα: «Ένας άνθρωπος καλής πίστωσης, όφείλει να διαβάσει μόνον ό,τι δεν έχει σβηστή». Τα ποιήματα του τετραδίου αυτού είνε, σημειώστε, όλα σβησμένα!

Σ' ένα άλλο τετράδιο δρίσκεται κάποιο διήγημά του, που αντί για τίτλο έχει την εξής υποσημείωση του συγγραφέως:

«Άς βάλω τον τίτλο όποιος θέλει. Εγώ προσπαθώ ακόμα να μαντεύσω... Τι ήθελα να πω μ' αυτό το διήγημα;»

Θέλετε τώρα και μερικά δείγματα των πρώτων αυτών ποιημάτων του Ουγκώ; Ίδου ένα χαριτωμένο επίγραμμα, μεταφρασμένο στο πεζό, που θα τιμούσε πολλούς μεγάλους στην ηλικία ποιητάς:

«Σ' έναν κακό συγγραφέα: Μέσ' στα σοφά βιβλία σου, τ' σφυρίζεσαι, Λουμπέν, δι' θάπρεπε να έκδικείται κανείς τους κακούς συγγραφείς, πνίγοντάς τους. Ί' γνώμη σου αυτή είνε, άσφαλως, όρθοτάτη. Σ' όμως, φίλε μου, φρόντισε να μάθης... κολύμπι;»

Ο νεαρός Βίκτωρ δεν ήσκητο σ' ένα γράφη ποιήματα κόνον. Κατά την εποχή εκείνη έγραφε άκόμην... τρεις τραγωδίες, καθώς και την όπερέττα που αναφέραμε προηγούμενως. Σχετικώς μάλιστα με την όπερέττα αυτή άζει ν' αναφέρουμε το εξής ανέκδοτο: Μετά ένα χρόνιο από τότε που την έγραψε — ήταν τότε δεκαεπτά ετών — την... άπεκίνησε! Την έστειλε δε στη μητέρα του συνοδευσόνας την με τους εξής στίχους:

«Ένδο κατακυλοόσα από το όρος της Καστολιάς με μεγαλειότερη ταχύτητα, αλλοίμονο, άπ' ό,τι είχα ανέβει, συνήντησα εαφνικά μπρός μου τη χαριτωμένη Θάλεια. Μου άρεσε, γιατί ήταν όμορφη. Φαίνεται όμως πως αυτήνη δεν της άρεσα καθόλου...»

Στα 1817 η Γαλλική 'Ακαδημία προκήρυξε ένα σπουδαίο ποιητικό διαγωνισμό με θέμα: «Η έκ της μέλτης πηγάζουσα ευτυχία, εις όλας τας περιστάσεις της ζωής». Στους φιλολογικούς διαγωνισμούς της 'Ακαδημίας, φημιμένους για την αυστηρότητα της κριτικής επιτροπής, έλάμβαναν τότε μέρος μόνον οι άγνωστοί λογάιοι και ποιηταί. Ο Ουγκώ άπεφάσισε να διαγωνισθή κι' αυτός. Ήταν τότε 15 μόλις χρόνων!

Σε λίγες μέρες το ποίημα είχε γραφεί. Παρουσιάζονταν όμως τότε μια άλλη μεγάλη δυσκολία: Έπρεπε να υποβληθή στην 'Ακαδημία κι' ο Βίκτωρ ήταν... έσωτερικός στο λύκειο Κορντιέ. Δεν ήθελε να φανερώσει σε κανέναν το μυστικό του, ούτε στον αδελφό του, ούτε καν στη μητέρα του. Πώς θα κάτιστα να πύνη άπ' το σχολείο για δημία;

Αναγκάστηκε τότε να πύ το μυστικό του στον Μπισκαρρά. Αύτός έπρεπε τον νεαρό Βίκτωρα να υποβάλη τα χειρόγραφα του στην έπιτροπή της 'Ακαδημίας. Ίδου τώρα και το άποτέλεσμα

Ο Βίκτωρ Ουγκώ με τα έγγονάκια του

ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΔΕΚΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΡΟΣΤΟΨΙΝ

(Γραμμένα άπ' τον ίδιο μέσα σε 2 ώρες!)

ΧΕΤΕ άκούσει τον Ρώσο στρατηγό κόμητα Ροστόψιν;... Αύτον, δηλαδή, που άπαθανάτισε το δνομά του στην παγ-

κόσμιο ιστορία, πυρπολόντας τη Μόσχα κι' έξαναγκάζοντας τη Μεγάλη Στρατιά του Ναπολέοντος να υποχωρήσει.

Άπολαύστε τώρα και τα 'Απομνημονεύματά του, τα όποια έγραψε μέσα σε δυό ώρες. Καί θα σιμωφρονήσετε μαζί μου ότι είνε τα πιο πρωτότυπα, λακωνικά και χουμοριστικά 'Απομνημονεύματα, τα όποια έχουν γραφεί έως τώρα. Ίδού τα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΡΟΣΤΟΨΙΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΜΟΥ:

Έν έτει 1763, την 13 Μαρτίου, έξηλθον εκ του σκότους εις το φώς.

Με έμέτρησαν, με έξυγισαν, με έβάπτισαν. Έγεννήθην χωρίς να γνωρίζω διατί, και οι γονείς μου ευχαρίστησαν τον Θεόν, μη γνωρίζοντας κι' εκείνοι δια ποίον λόγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΑΓΩΓΗ ΜΟΥ:

Με έδίδαξαν παντός είδους πράγματα, και διάφορους γλώσσας. Έπειδή δε ήμην άρκετά άγύρτης και άπερίσκεπτος, με ένόμιζαν σοφόν. Η κεφαλή μου είχε καταντήσει σάν βιβλιοθήκη, της όποιας έγώ κρατούσα το κλειδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΟΥ:

Έτυραννήθην από τους διδασκάλους μου, από τους ράπτας μου, από τας γυναίκας, από την φιλοδοξία, από την φιλαυτίαν, από τον έσθρον, και από τας αναμνήσεις μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ:

Έστερήθην εις την ζωήν μου έντελώς τας τρεις αυτάς μεγάλας άπολαύσεις του ανθρώπινου γένους: Την κλοπήν δηλαδή, την λαμαργίαν και την άλαζονείαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΕΠΟΧΑΙ ΑΣΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΟΙ

Μόλις επέτρεψα τα 30 χρόνια της ηλικίας μου, εγκατέλειψα τον χρόνόν. Εις τα 40 την επηύθυνα να άρέσω εις το όραϊον φίλον, εις τα 50 έπαινα να φροντίζω περί του ετι θα πύ ο κόσμος και εις τα 60 να σκέπτομαι. Καί έτσι κατήντησα πραγματικώς σοφός, ή— πράγμα που είνε το ίδιον — έγινα ένας πρώτης τάξεως εγωιστής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΜΟΥ:

Ήμην πεισματάρης ως ήμίονος, ιδιότροπος ως γυναίκα φιλάρεσκος, εύθυμος ως μεριάσων, νωδός ως χελώνη, δασυτήριος ως Βοναπάρτης και πραγματοποιούσα πάντοτε ό,τι ήρπε με «έκάντης».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΤΙ ΗΜΗΝ ΚΑΙ ΤΙ ΗΑΥΝΑΜΗΝ ΝΑ ΓΙΝΩ:

Ήμην πολύ εύαίσθητος εις την φίλιαν, είχα μεγάλην έμπιστοσύνην εις τους συνανθρώπους μου, και έάν έζων εις καλύτεραν εποχήν, άσφαλώς θα ήμην ένας θαυμάσιος άνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΙ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΙ ΜΟΥ:

Ποτέ δεν άνεμίγην εις συναικέσια. Ποτέ δεν συνέστησα εις κανένα να υπαδρευθή, ούτε έπαυήθην να είς άλλους μάγειρον, ή λατρους κατά την ασθένειάν των. Συνεπώς δεν έπεβουλεύθη κανενός την ζωήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΜΟΥ:

Από τα χρώματα, μου άρεσε το γαλάζιο. Από τα φαγητά, το βοδινόν με κυρκοῦτι. Από τα ποτά δινόν με κινεμάτι.

Από τα θεατρικά έργα, προτιμούσα τας κομωδίας και τα κωμειδύλλια. Από τους άνθρώπους, άνδρας και γυναίκας, έπείδωκα την συντροφία των άνοητων άκαθάρτων και των έχοντων ή έχουσων ελλεικρήν ή φυσιογνωμίαν.

Οι καμπύρηνδες άυφότερον των φίλων μου ήσαν έξαιρετικώς συμπαθείς. Χωρίς ποτέ να δινηθώ να έξηγήσω τους λόγους της συμπαθείας μου αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΑΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ ΜΟΥ:

Άποστρεφόμενον βαθύτατα, και κυριολεκτικώς άηδίαζα τους άνοήτους, τους ποταπούς, τας γυναίκας, που κακολογούσαν, και τας κοινώς λεγόμενας «ευνουπωπαθείας». Η προσποίησης και ή κολακεία ποτέ δεν έφριοσαν οίκτον κοντά μου, καθώς και το ψευδής (φτιασίδι) εις τα μάγουλα των άνδρων και εις τα πρόσωπα των γυναικών. Έπίσης άποστρεφόμενον προς πονηρούς, τα ό-

νοπνευματώδη ποτά, την μεταφυσικήν και την φιλοσοφίαν. Καί ασθανόμενον άληθινήν φρίκην διά τους λυσσαλέους σκύλλους και διά τα δικαστήρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΜΟΥ:

Αναμείνω τον θάνατον άνευ φόβου καθώς και άνευ άνυπομονής. Δεν έχω καθόλου όρεξιν να διαστώ να πέσω εις τας ψυχράς άγκυλάς του. Η ζωή μου υπήρξε έν κακόν εις την ούσίαν, αλλά φαντασμαγορικόν εις την έξωτερικήν εμφάνισίν του μελόδραμα. Εις αυτό το μελόδραμα έπαιξα ρόλον ήρωος, τυράννου, τυφροφύλου έραστή, πιστού συζύγου, εύγενούς πατρός, σιδερότερος όμως ρόλον χαμελούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΑΜΟΙΒΑΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ:

Η μεγάλη μου ευτυχία πηγάζει από το γεγονός, ότι είμαι άνεξάρτητος και ελεύθερος από την επιταγήν των εξής ερμών άτόμων, τα όποια τώρα κυριαρχούσιν επί της Ευρώπης: Του Ρωσικού δηλαδή, του Μπερλιν, και του Ρωσίνι.

Διατί; Διότι είμαι άρκετά πλούσιος ώστε να μην έχω να μοιράσω τίποτε με τόν πτώτον. Έξ άλλου, έχω πάντοτε τα κώτα μου γυρισμένα προς την πολιτικήν και την ραδιοσυργον διλωματίαν, και έτσι δεν με συγκινούν τα «ερετίκια» του δευτέρου. Έπειδή συγχρόνως δεν έχω και ιδιαίτερον κλίσιν προς την μουσικήν, ή άνόητος πανευρωπαϊκή φήμη του

τρίτου δεν με έπηρεάζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΜΟΥ:

Όταν εύδαθήσθ ή Δημοσιονόγος μας να με διαγράψη από τόν κατάλογον των ζώντων, έχω την εξής προκαταβολήν παράκλησιν να κάμω προς τους... ευτυχείς κληρονόμους μου: Έπί της έπιταφίας πλάκος του σηνού τάφου μου, να αναγράφουν τους εξής όλίγους στίχους, ως μνήνην άνάμνησιν της εφημέρου διαβάσεώς μου εκ της κομωδιστικής σκηνης του ανθρώπινου βίου:

Αναπαύεται ένταύθα Την ψυχήν κεκορεσμένης Την καρδίαν έξηρητημένης Καί την σάρκα εκνευρισμένης

(νος)

Γέρων τις κεκοιμημένος

(νος)

δοῦλος του Θεού!

Διαβάτα, μη σταματή

(σεις οὔδαμῶς..)

Έξ ακολουθεί την πο

(ρείαν σου!..)

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΩΝΤ ΓΟΥΕΣΤ

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Μιά εκπληκτική γυναίκα - ντέτεκτιβ. Η μυστηριώδης εξαφάνισις της λαίδης Μπράιτον. Η επιτυχής έρευνες της Μώντ Γουέστ. Η άπιστις του δόκτορος Τζάφερσον. Πώς ανέκαλύφθη ένα πρωτότυπο τέχνασμά του. Τα κατορθώματα της Μώντ Γουέστ, κλπ. κλπ.

Η Μώντ Γουέστ είναι η πιο γνωστή γυναίκα ντέτεκτιβ της Αγγλίας. Το γραφείο της στη Νιοϋ-Οξφορντ - Στρίτ, συγκροτείται από κεντρικούς χώρους.

Θε μέρα πολύ κόπιο που έρχεται για να της ζητήσει την συνδρομή της. Είναι ειδική στις υποθέσεις των διαφυγών και κατορθώνει πάντα να τελειώνει όλες τις εμπιστευτικές δουλειές που της αναθέτουν οι πελάτες της. Η Μώντ Γουέστ είναι σαράντα πέντε χρονών, έχει ξοφωτό βλέμμα και μια καταπληκτική ευστοφία πνεύματος. Η ηλικία της ωστόσο δεν την εμπόδιζε να μεταμορφώνεται σε μια νέα και δραστήρια γυναίκα του ήρωα, σε έναν κομψό ινδρά ή σε μια γοητευτική δούλη. Είναι δε τόσο επιτηρημένη αυτές η μεταμορφώσεις της, ώστε και οι ίδιοι οι συνεργάτες της, πολλές φορές δεν την αναγνωρίζουν. Καταλαβαίνετε βέβαια ότι η ζωή αυτής της γυναίκας είναι μια διαρκής περιπέτεια.

Ένας λοιπόν δημοσιογράφος, ο κ. Ζόρς Λεγκριν, την επισκέφθηκε τελευταία στο γραφείο της και τη παρακάλεσε να του διηγηθεί μερικά από τις πιο ενδιαφέροντες υποθέσεις της. Τις οποίες και δημοσίευσε κατόπιν στην «Αστυνομική Επιδείξις» του Παρισιού. Ίδωμεν όμως από τις πιο πολύχρονες που είχαν αναταράξει προ καιρού το Λονδίνο.

Η πρώτη, είναι η μυστηριώδης εξαφάνισις της δούλης λαίδης Μπράιτον, η οποία δύο εβδομάδες, ύστερα από τον γάμο της, χάθηκε από τον πατρικό πάγο της που βρίσκεται στο περίχωρο του Λονδίνου. Όλοι τότε είχαν υποθέσει, ότι την είχε ολοκληρώσει ο σύζυγός της, ένας καταρρομένος αριστοκράτης για να την κληρονομήσει κι αυτό άλλωστε παραδέχτηκαν και τα λαγωνικά της Σκωτίας - Γιάοντ, τα οποία τον συνέλαβαν και τον έφεραν στη φυλακή μέχρι της ημέρας της δίκης του. Η λαίδη Μπράιτον είχε εξαφανισθεί κατά την διάρκεια μιας κοσμικής γιορτής που έδινε στον πάγο της, χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος. Κάποιος ασφαλώς την είχε απαγάγει. Αλλά πώς ήταν αυτό; Μήπως κανένας παλιός φίλος της δημοφιλούς λαίδης; Οι καλεσμένοι της δεν ήξεραν να υποθέσουν. Η ανακρίσεις των αστυνομικών δεν μπόρεσαν να διαφωτίσουν το μυστήριο της εξαφάνισής της. Έτσι αυτή η υπόθεση έπληξε τον κοινωνικό δρόμο των δικαστηρίων κι ο «εγκληματικός» σύζυγός της δεν θα έγγλυσε τον θάνατο αν η Μώντ Γουέστ δεν απεφάσισε να εξετάσει κάπως πιο προσεκτικά τα

αίτια της παραδόξου αυτής δολοφονίας.

— Είχα ξεκινήσει για τον πάγο του Μπράιτον, μου είπε, με την βεβαιότητα ότι δεν θα μπορούσε να έχει εξαφανισθεί την λαίδη ο σύζυγός της για να την κληρονομήσει, αφού εκείνη ποτέ δεν του είχε παραπονεί για όσο μεγάλα ποσά κι αν έχανε στις λέσχες. Κάτι άλλο έπρεπε να συμβαίνει. Δεν παραδεχόμουν επίσης ότι η δημοφιλής λαίδη είχε εγκαταλείψει τον άνδρα της για να ακολουθήσει κανέναν παλιό φίλο της. Η λαίδη Μπράιτον ήταν μια πολύ σοβαρή γυναίκα κι η μοναδική μανία της ήταν να θέλει να ανακαλύψει ένα κομμάτι με βαρύτητα της σε μια κρίση του πάγου. Αυτή την λεπτομέρεια την είχα μάθει από την καμπαριέ της. Η κυρία της, μου είχε πει, γύριζε όρες δολάρια στα άκατοχτα διαμερίσματα του πάγου, εκεί που άλλοι ήταν τα δωμάτια των γονέων της κι έφαιναν τους τοίχους και τα

πατώματα. Σ' αυτά τα δωμάτια δεν υπήρχαν παρά μερικά παλιά και σκονισμένα έπιπλα. Οι αστυνομικοί τα είχαν ερευνήσει προσεκτικά χωρίς να ανακαλύψουν κανένα νέο ίχνος της λαίδης. Όσο για τα ίχνη των θυμάτων της που είχαν βρεθεί στο πάτωμα, αυτό αποδόθηκε στο ότι η βαρύνη, όπως αναφέραμε, έχοντας τακτικά σ' εκείνα τα διαμερίσματα.

«Αρχισα λοιπόν τις έρευνές μου από εκεί πέρα. Μετακινούσα προσεκτικά τα έπιπλα, κύτταζα τους τοίχους και τέλος έφτασα στη βιβλιοθήκη του πατέρα της, η οποία ήταν γεμάτη από ένα σωρό παλιά βιβλία. Τότε πρόσεξα μια λεπτομέρεια. Στη δεύτερη σειρά έλειπαν μερικά βιβλία που είχαν τοποθετηθεί, ίσως από την λαίδη Μπράιτον απάνω στο γραφείο. Έχωσα λοιπόν το χέρι μου στο κενό αυτό της βιβλιοθήκης, όταν τα δάκτυλά μου ανακάλυψαν κάτι που έβγαζε στον τοίχο. Ήταν ένα κομμάτι.

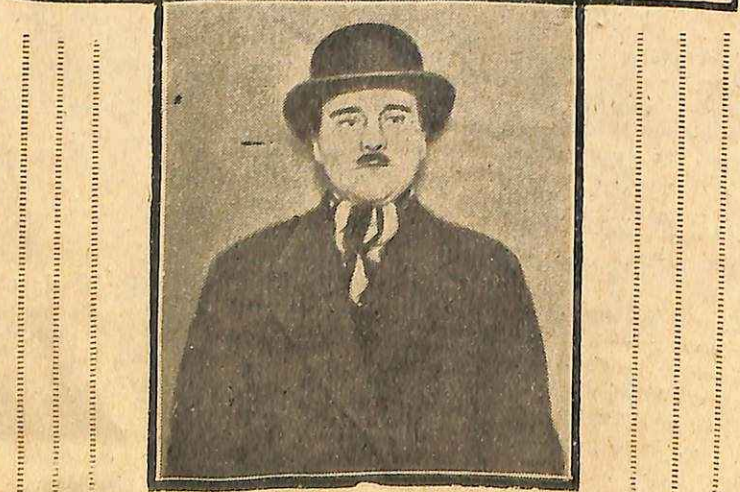
Το πάτησα με δύναμη και φαντάζεστε την κατάληξή μου, όταν εί-

δα την βιβλιοθήκη να ανοίγει σαν πόρτα και να αφήνει ένα ανοιγμένο από το οποίο μπορούσε να περάσει ένας άνθρωπος. Κάλεσα τότε τους βοηθούς μου να κρατήσουν τη βιβλιοθήκη ανοιχτή, άναψα τὸ ηλεκτρικό φανάρι μου και προχώρησα σ' εκείνον τον μυστηριώδη διάδρομο. Μια αποπνεκτική μυρωδιά μου κίνησε άμεσως την προσοχή. «Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας ανακάλυψα το πτώμα της λαίδης πεσμένο στη μέση του σκοτεινού διαδρόμου.

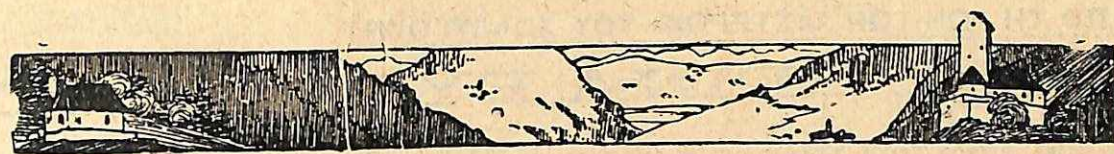
Λίγο πιο πέρα βρήκα ακόμη ένα μεγάλο κομμάτι. Αυτό μ' έκανε να αναταραστήσω κατόπιν όλη την τραγωδία της δυστυχήμένης λαίδης. Εκείνο το βράδυ στον χορό του πάγου της θα είχε θυμηθεί που είχε ακούσει, όταν ήταν μικρή ότι είχε κρύψει η μητέρα της τα κομμάτια της. Χωρίς λοιπόν να πη τίποτε σε κανέναν έτρεξε στην βιβλιοθήκη, βρήκε το μυστηριώδες κομμάτι κι άνοιξε την παλιά εκείνη κρύπτη του πάγου. Μα δεν πρόσεξε να την κρατήσει ανοιχτή. Κι η βιβλιοθήκη ξαναγύρισε στην θέση της κι έλειψε μέσα σ' εκείνο τον διάδρομο την λαίδη που πέθανε ύστερα από λίγο από τον τραύμα της. Έτσι διαφωτίσθη το σκοτεινό μυστήριο της εξαφάνισής της λαίδης Μπράιτον. Όσο για τον σύζυγό της απέχθηκε άμεσως ελεύθερος από τους αστυνομικούς.

Μια άλλη περιεργή υπόθεση ήταν η άπιστις του δόκτορος Ουίλιαμ Τζάφερσον, η οποία γινόντοισαν με τόσο έξυπνο τρόπο, ώστε δεν μπορούσε να τις ανακαλύψει ούτε η γυναίκα του, ούτε κανείς συνάδελφός του.

Η κ. Τζάφερσον μ' έπεσε φθηνά λοιπόν στο γραφείο μου και με παρακάλεσε να αναλάβω να την βοηθήσω. Δέχτηκα φυσικά και μετά λίγες μέρες άρχισα να παρακολουθώ τον δόκτορα μεταμφιεσμένη σε άνδρα ή σε μια δυστυχήμένη γοητή. Εκείνο, που από την πρώτη στιγμή μου έκανε εντύπωση ήταν ότι ο «άπιστος» σύζυγός της μόνο δεν διασκεδάζε με εύθιμες γυναίκες, αλλά ούτε γύριζε να τις κυττάξει. Συζητούσε πάντα στον δρόμο ή στα νυχτερινά κέντρα με τους φίλους του, διασκεδάζε μαζί τους κι έπειτα ξαναγύριζε ήσυχος στο σπίτι του. Αναγκάστηκα να παραδεχθώ λοιπόν ότι ο δόκτωρ Ουίλιαμ Τζάφερσον ήταν πρόθυπο σύζυγος κι έτοιμαζόμουν να το πω στη γυναίκα του, όταν συνέβη το ακόλουθο περιστατικό. Ένα βράδυ, ο Τζάφερσον είχε πάει με ένα φίλο του στο «Σέλεκτ» ένα από τα κοσμικά νυχτερινά κέντρα του Λονδίνου. Διασκεδάζε μαζί του ως τα ξημερώματα κι έπειτα έληξαν ένα αυτοκίνητο για να τους οδηγήσει στα σπίτια τους. Στην διασταύρωση όμως ενός δρόμου τ' αυτοκίνητό τους συνεκρούσθη μ' ένα

ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Η Μώντ Γουέστ. — ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Η ίδια, μεταμφιεσμένη σε γοητή. — ΚΑΤΩ : Μεταμφιεσμένη σε άνδρα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Η σκιά που τρυπάει τον τοίχο! Τὰ κουνούπια και τὰ καραβόπανα. Τὸ ἀπολιθωμένο δάσος της Αριζόνας. Ὅπου ἀπολιθώνεται και ὁ... νέμος της θερύττης. Τί κάνει τὸ πολὺ ἀσέβηστομα. Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς μυίγας, κτλ. κτλ.

Στο Παρίσι, προ μηνών, είχε γίνει ένας διαγωνισμός στον οποίον έλαβον μέρος οι μεγαλύτεροι ψευδολόγοι της Γαλλίας. Το πρώτο βραβείο το κέρδισε φυσικά ένας Μαργεζέρος τερατολόγος, ο δ-δο οποίος ισχυρίστηκε ότι: «στο πατρι-κό του σπίτι υπάρχει ακόμα ένα παλιό ρολόι του τοίχου με έγκρεμες του οποίου η σκιά από την πολυκαιρία έχει κάνει πάνω στον τοίχο μια... τρύπα !...»

Οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί όμως κατατρόπωσαν τους Γάλλους με ψέμματα. Τελευταία στο Λον-στά ψέμματα, σ' έναν παρόμοιο διαγωνισμό δινό, σ' έναν παρόμοιο διαγωνισμό που προεβόλετο ένα περιδοτικό, οι ψευδείς ωρολογιστές κυριολεκτικώς.

Μερικά απ' αυτά τα ψέμματα, τα πιο τερατώδη, σας παραθέτουμε στην σελίδα αυτή :

«Εδώ και μερικά χρόνια γράφει κάποιος Φ. Κέυ, αξιωματικός του ναυτικού από το Πλήιουθ — ταξιδεύει στο εξωτερικό μ' ένα γιούτ. Ένω όμως παραπλάσι τις δυ-τικές αυτές της Αφρικής, έ-τιναι πελώριο σμήνος κουνου-πιών ριχτηκε στο καράβι μας. Εγκαταστάθηκαν πάνω στο πλοίο μας σαν ένα μαύρο σύννεφο, έτσι που αναγκα-σθήκαμε να ζητήσουμε κατα-φύγιο μέσα στις καμπίνες. Αργότερα όμως, όταν άνε-βήκαμε στο κατάστρωμα, αλλά κοινωνία είχαν φύγει, αλλά με κατάληξή μας παρατηρή-σαμε ότι μιάς είχαν φάει όλα τα πανιά !

...Αυτήν την περιπέτεια μας την διηγήθηκα σ' ένα γέιμα στο όποιο παρακάθησα τον τελευταίο χρόνο. Φυσικά κανείς δεν την πίστεψε... Ὅπου ένας απόστρατος αξιωμα-κός του ναυτικού — τελείως άγνο-στος σε μένα — επιβεβαίωσε την άκριβεια της ιστορίας μου. Είχε θυμηθεί πως την άλλη μέρα, καθώς έπλεε σ' αυτό το μέρος είχε παρα-τηρήσει το ίδιο σμήνος των κουνου-πιών και δεν ήξερε τί ήταν. Και έφερε γιατι ; Το καθένα απ' αυτά έφερε τον φανταστικό του καραβό-πανο !

...Αυτήν την περιπέτεια μας την διηγήθηκα σ' ένα γέιμα στο όποιο παρακάθησα τον τελευταίο χρόνο. Φυσικά κανείς δεν την πίστεψε... Ὅπου ένας απόστρατος αξιωμα-κός του ναυτικού — τελείως άγνο-στος σε μένα — επιβεβαίωσε την άκριβεια της ιστορίας μου. Είχε θυμηθεί πως την άλλη μέρα, καθώς έπλεε σ' αυτό το μέρος είχε παρα-τηρήσει το ίδιο σμήνος των κουνου-πιών και δεν ήξερε τί ήταν. Και έφερε γιατι ; Το καθένα απ' αυτά έφερε τον φανταστικό του καραβό-πανο !

...Αυτήν την περιπέτεια μας την διηγήθηκα σ' ένα γέιμα στο όποιο παρακάθησα τον τελευταίο χρόνο. Φυσικά κανείς δεν την πίστεψε... Ὅπου ένας απόστρατος αξιωμα-κός του ναυτικού — τελείως άγνο-στος σε μένα — επιβεβαίωσε την άκριβεια της ιστορίας μου. Είχε θυμηθεί πως την άλλη μέρα, καθώς έπλεε σ' αυτό το μέρος είχε παρα-τηρήσει το ίδιο σμήνος των κουνου-πιών και δεν ήξερε τί ήταν. Και έφερε γιατι ; Το καθένα απ' αυτά έφερε τον φανταστικό του καραβό-πανο !

Αιμήςτος όμως ήταν κάποιος Αμερικανός τερατολόγος από την Αριζόνα, όνομαζόμενος Φράνκ Α-δαις, ο οποίος έστειλε στο περιοδι-κό το παρακάτω... μαρτυρημένο-το ψέμμα του :

«Σε μια λέσχη του Λονδίνου, έφωτισμένους με μακροτάτη κου-βάλα σερβίριζε τους καλεσμένους, οι οποίοι στεκόταν στις όχθες με τα ποτήρια των στο χέρι !

άλλον τὸ διάφορα περιεργὰ τοῦ κόσμου ποῦχαν ἰδῆ μετὰ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια.

Στὴν παρέα τοὺς βρισκόταν καὶ ὁ ἄλλος Αμερικανός, ὁ ὁποῖος ὡς βραβείον τὸ κέρδισε φυσικὰ ἕνας Μαργεζέρος τερατολόγος, ὁ ὁ-δο οποίος ισχυρίστηκε δι: «στὸ πατρι-κό του σπίτι ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα παλιὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου με ἑγκρεμὲς τοῦ ὁποῦν ἡ σκιά ἀπὸ τὴν πολυκαι-ρία ἔχει κάνει πάνω στὸν τοίχο μιὰ... τρύπα !...»

Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὅ-μως κατατρόπωσαν τοὺς Γάλλους μετὰ ψέμματα. Τελευταίᾳ στὸ Λον-στά ψέμματα, σ' ἕνα παρόμοιο διαγωνισμὸ δινό, σ' ἕνα παρόμοιο διαγωνισμὸ ποὺ προεβόλετο ἕνα περιδοτικὸ, οἱ ψευδῆς ὁρολογιστὲς κυριολεκτικῶς.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ψέμματα, τὰ πὺ τερατώδη, σὰς παραθέτουμε στὴν σελίδα αὐτῇ :

«Εἰδὼ καὶ μερικὰ χρόνια γράφει κάποιος Φ. Κέυ, ἀξι-ωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἀπὸ τὸ Πλήιουθ — ταξιδεύει στὸ ἐξωτερικὸ μ' ἕνα γιούτ. Ἐνω ὅμως παραπλάσι τις δυ-τικές αὐτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ἔ-τιναι πελώριο σμήνος κουνου-πιῶν ριχτικὲ στὸ καράβι μας. Εγκαταστάθηκαν πάνω στὸ πλοῖο μας σὰν ἕνα μαύρο σύννεφο, ἔτσι ποὺ ἀναγκα-σθήκαμε νὰ ζητήσουμε κατα-φύγιο μέσα σὲς καμπίνες. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν ἀνε-βήκαμε στὸ κατάστρωμα, ἀλλὰ κοινωνία ἔχουν φύγει, ἀλλὰ μετὰ κατάληξή μας παρατηρή-σαμε ὅτι μιὰς ἔχουν φάει ὅλα τὰ πανιά !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

...Αὐτὴν τὴν περιπέτεια μας τὴν διηγήθηκα σ' ἕνα γέιμα στὸ ὁποῖο παρακάθησα τὸν τελευταῖο χρόνον. Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε... Ὅπου ἕνας ἀποστράτης αξιωμα-κὸς τοῦ ναυτικοῦ — τελείως ἄγνο-στος σὲ μένα — ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀκριβεία τῆς ιστορίας μου. Εἶχε θυμῆθῃ πὺς τὴν ἄλλη μέρα, κατὰς ἔπλεε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔχει παρα-τηρήσει τὸ ἴδιον σμήνος τῶν κουνου-πιῶν καὶ δὲν ἤξερε τί ἦταν. Καὶ ἔφερε γιὰτι ; Τὸ καθεὶνα ἀπ' αὐτὰ ἔφερε τὸν φανταστικὸν τοῦ καραβό-πανο !

μάτια σου ! Χίλιον εἰδὼν : Μικρά, μεγάλα μετὰ διαφόρους χρωματι-σμοὺς καὶ δλα... ἀπολιθωμένα ! Ἡ φολιὲς μάλιστα καὶ τ' αὐτὰ ποὺ βρισκονται μέσα, ἔχουν ἀπολιθωθῇ καὶ ἐκεῖνα, κατὰ τὸν πὺ περιεργὸ τρόπο ποὺ πορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐντομεταστὴν ἔχουν συγκεντρωθῇ γύρω καὶ οἱ ἄλλοι Ἀγγλοὶ καὶ τὸν ἀκούσαν διχως νὰ μιλοῦν.

—Βλέπετε πὺς μετὰ τὴν περι-εργα... Μήπως ἀμφιβάλλετε γιὰ δι, ὅτι σὰς λέω ; Λοιπόν... Ἄν δὲν πιστεύετε, μορῶ νὰ σὰς πάω στὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ δῆτε καὶ νὰ πισθῆτε. Ἐγὼ τὴν τελευταία φο-ρὰ ποὺ ἦμουν στὸ ἀπολιθωμένο ἐκεῖνο δάσος, εἶδα κ' ἕνα κνη-γὸ, ὁ ὁποῖος, τὴν ἐποχὴ ποῦγινε ἡ ἀπολιθώσις βρισκόταν στὸ δάσος. Τί νὰ σὰς πῶ : Εἶνε κ' αὐτὸς ἀ-πολιθωμένος καὶ μετὰ ἀπολιθωμένο

τοῦ ὅλο σκοπεῖ ἕνα ἀπολιθο-μένο ποῦλ ! Μπορεῖ μάλιστα νὰ διακρίνῃ κανεὶς, ἀκόμα καὶ τὸν κεντὸ ποῦβγαλε τὸ ὅλο καὶ νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸν... κρότο !

Ὅλα τὸν κύτταζαν κατὰ-πληκτοῖ.

Ἀκόμα καὶ τὰ σκάνια, ἐ-ξακολούθησε ὁ Γιάγκης μετὰ ἀ-πάθεια, τὰ ὁποῖα ὄγιναν ἀπ' τὴν κἀνὴν τοῦ ὅλου, μένουιν ἀ-κόμα ἀπολιθωμένα στὸν ἀέρα !

— Σὲ τὰς ὥρας ! Ἐσφόνισε τότε θρηνητικῶς ἕνας ἀπ' τοὺς ἀκούστας τοῦ. Ὁ νόμος τῆς βαρύτητας σὲ διαμεῖδαι. Τὰ σκάνια ἔπρεπε νὰχουν πέ-σει στὴ γῆ.

—Ὅστε ἔτσι λέε ; τοῦ ἀπάντη-σε ὁ Ἀμερικανός μετὰ φηφασμῶν. Μὰ ἀκριβὲς αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργ-ο : δι καὶ ὁ νόμος τῆς βαρύτητας ἔχει ἀπολιθωθῇ !

Μόλις ἀκούσαν τὴν τελευταία αὐτὴν φράσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ ἔκριναν... ἀπολιθο-μένοι.

Ἡ γιὰτὴν μου, γράφει κάποιος Ο. Στροῦτ, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι κα-τοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴν, στὴν ὁποία ἡ κορεββατοκάμαρά της χωροῦσε μόνον διὰ κορεβδάτια. Τὸ-σο τακτικὰ ὅμως τὴν ἀποτίεζε, ὅ-στε, ὅταν πέθανε, ἡ κορεββατοκά-μαρα δὲν... χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κορεβδάτι !

Ἡ γιὰτὴν μου, γράφει κάποιος Ο. Στροῦτ, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι κα-τοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴν, στὴν ὁποία ἡ κορεββατοκάμαρά της χωροῦσε μόνον διὰ κορεβδάτια. Τὸ-σο τακτικὰ ὅμως τὴν ἀποτίεζε, ὅ-στε, ὅταν πέθανε, ἡ κορεββατοκά-μαρα δὲν... χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κορεβδάτι !

Ἡ γιὰτὴν μου, γράφει κάποιος Ο. Στροῦτ, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι κα-τοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴν, στὴν ὁποία ἡ κορεββατοκάμαρά της χωροῦσε μόνον διὰ κορεβδάτια. Τὸ-σο τακτικὰ ὅμως τὴν ἀποτίεζε, ὅ-στε, ὅταν πέθανε, ἡ κορεββατοκά-μαρα δὲν... χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κορεβδάτι !

Ἡ γιὰτὴν μου, γράφει κάποιος Ο. Στροῦτ, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι κα-τοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴν, στὴν ὁποία ἡ κορεββατοκάμαρά της χωροῦσε μόνον διὰ κορεβδάτια. Τὸ-σο τακτικὰ ὅμως τὴν ἀποτίεζε, ὅ-στε, ὅταν πέθανε, ἡ κορεββατοκά-μαρα δὲν... χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κορεβδάτι !

Ἡ γιὰτὴν μου, γράφει κάποιος Ο. Στροῦτ, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι κα-τοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴν, στὴν ὁποία ἡ κορεββατοκάμαρά της χωροῦσε μόνον διὰ κορεβδάτια. Τὸ-σο τακτικὰ ὅμως τὴν ἀποτίεζε, ὅ-στε, ὅταν πέθανε, ἡ κορεββατοκά-μαρα δὲν... χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κορεβδάτι !

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ!...

(Μιά συναρπαστική αυτοβιογραφία του Ρίτσαρντ "Άρλεν, ένας από τους μεγαλύτερους «αστέρες» της «Παραμάουιντ»)

ΙΑ να γίνει κανείς «αστέρας» του κινηματογράφου δεν είναι εύκολο πράγμα! Πιστέψτε με... Κάτι ξέρω πού σάς μιλάω εσείς. "Άρλεν, για να πετύχετε, ακολουθήστε τη βιογραφία μου. Γεννήθηκα σ' ένα προάστιο της Νέας Υόρκης κι ο πατέρας μου, ο Τζέιμς δάν Μάττιμορ, ήταν ένας φτωχός βιοπαλαιστής που μόλις κατόρθωνε να δώσει τη ψωμί της οικογένειάς του. Παρ' όλας όσες φορές στερούμαι, οι γονείς μου μ' έστειλαν τα πρώτα χρόνια στο σχολείο, για να γίνω άνθρωπος... Ταχτικά άκουγα τον πατέρα μου να λέει στην άτυχη μητέρα μου:

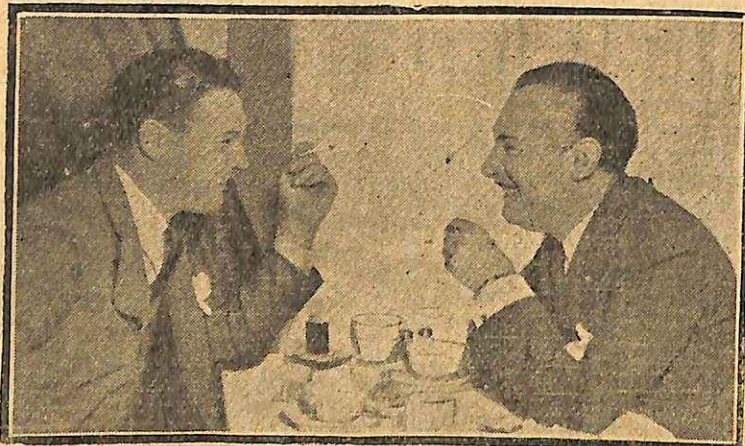
—Αυτό το παιδί είναι σωστός διδάσκαλος! Θα γίνει μεγάλος επιστήμον! Από το πρωί ως το βράδυ μελετάει ένα σωρό βιβλία!... Πρέπει με κάθε θυσία να μη τον σταματήσουμε από το σχολείο...

Κι' αλήθεια, εκείνο τον καιρό είχα μεγάλη αγάπη στα βιβλία. Μ' άρεσε από πάντων να διαβάζω αστυνομικά μυθιστορήματα και πολιτικές ιστορίες. Είχα μάλιστα ιδιαίτερη προτίμηση στα κατορθώματα των αθλητών της αμερικανικής αεροπορίας. "Ήξερα όλα τα ρεκόρ τους και κάμφωνα στους τόλμους του σπιτιού μας τις φωτογραφίες τους. Το αεροπλάνο ήταν το μοναδικό όνειρό μου. Βισκόμουν να μεγαλώσω, για να καταταχθώ στο αεροπορικό σώμα. Πράγματι, δε σ' ήλικά δεκαπέντε χρόνων, έλειπα τους γονείς μου να μου δώσουν τη συνατάρα τους για να μω στην σχολή των αεροπόρων. Μετά τρία χρόνια λοιπόν συστηματικής εκπαίδευσης, φόρεσα τέλος την άσηχη στολή που όνειρεύομαι. "Ημουν, με την αλήθεια, ένας πολύ καμμένος και πολύ δημοφιλής αεροπόρος και τα χαριτωμένα εγκλήματα της Νέας Υόρκης άρχισαν να με πολιορκούν και να μου κάνουν προτάσεις γάμου. "Εγώ όμως δεν πρόσεχα σ' αυτά... Τό μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν να γίνω ένας από τους πιο διάσημους αεροπόρους. "Έλαβα λοιπόν με μεγάλο ενθουσιασμό, μέρος στον πόλεμο και δυο τρεις φορές αναγκάστηκα, για να γλυτώσω τη ζωή μου, να πέσω με αλεξιπτώτο από το αεροπλάνο μου. Μά στάθηκα τυχερός κι' όταν υπεργράφη ή είδη, γύρισα πάλι χαριτωμένος στην Νέα Υόρκη, μαζί με τους άλλους συναδέλφους μου. "Ημουν ένας καλός πιλότος, άρετα γνώστος και με μεγάλο μέλλον. "Αλλά θά το πιστέψετε; Δεν ήμουν καθόλου ευχαριστημένος. "Ο πόλεμος μ' έκανε να βαρεθώ το αεροπλάνο. Φανταστήστε ότι πετούσα βλη σκεδόν τη μέρα και τη νύχτα για να κάνω αναγνωρίσεις και να σημειώνω τις θέσεις του εχ-

θρού. Το χόρτασα λοιπόν το αεροπλάνο και δεν μου έκανε πια καμιά εντύπωση. "Η στολή του αεροπόρου άρχισε τότε να με στενοχωρή. Για να δω την ήσυχία μου, υπέβαλα την παραίτησή μου κι' έφυγα από την Αεροπορία, αδιαφορώντας τι έπρόκειτο να κάνω στο μέλλον.

Μιά μέρα που με απασχολούσε αυτό το πρόβλημα, είδα μπροστά μου ένα σαράφικο, καθώς περπατούσα σε μια λεωφόρο. Χωρίς δέ να πολυσκεφθώ, διάλεξα κιόλας το νέο επαγγελματί μου. "Εγίνα σαράφης, κι' άρχισα να κάνω εμπόρους με τη Γουόλ Στρίτ!... Τό αποτέλεσμα; Παρ' όλο που με πείσωναν σίς φυλακές, γιατί είχα κάνει θάλασσα τους λογαριασμούς των πελατών μου. "Ήταν πολύ μεγάλη σκοτούρα αυτό το σαράφικο! "Επρεπε να παρακολουθώ τον πίνακα του Χρηματιστηρίου, τις διακυμάνσεις των αξιών, κι' ένα σωρό άλλα πράγματα που με πονοκεφάλιζαν. Και τό παράδοξο είναι ότι παρ' όλας τις προσπάθειές μου, αινίως

δεν έφτανα στο σκοπό μου. "Από τό παιδί είνε σωστός διδάσκαλος! Θά γίνει μεγάλος επιστήμον! Από τό πρωί ως τό βράδυ μελετάει ένα σωρό βιβλία!... Πρέπει με κάθε θυσία να μη τον σταματήσουμε από το σχολείο...

Ο Ρίτσαρντ "Άρλεν και ο Λιού Κόντι

έβγαίνα ζημιωμένος! Πώς τ'α κατάφερα; Ξέρω κι' εγώ!... Μ' έλεγε λοιπόν ο φίλος μου, ο Τζέιμς, "Όταν τ'είδες, είνε κι' αυτό, είδα μ' αυτές τις ανεξουσίες του σαράφικου, τό έλειπα κι' έβγαίνα πάλι κωμωδίες. "Ύστερα από λίγο, άλλαξα επαγγελματί μου. "Εγίνα κωμικός, κι' άρχισα να κάνω κωμωδίες με τη Γουόλ Στρίτ!... Τό αποτέλεσμα; Παρ' όλο που με πείσωναν σίς φυλακές, γιατί είχα κάνει θάλασσα τους λογαριασμούς των πελατών μου. "Ήταν πολύ μεγάλη σκοτούρα αυτό το σαράφικο! "Επρεπε να παρακολουθώ τον πίνακα του Χρηματιστηρίου, τις διακυμάνσεις των αξιών, κι' ένα σωρό άλλα πράγματα που με πονοκεφάλιζαν. Και τό παράδοξο είναι ότι παρ' όλας τις προσπάθειές μου, αινίως

δεν έφτανα στο σκοπό μου. "Από τό παιδί είνε σωστός διδάσκαλος! Θά γίνει μεγάλος επιστήμον! Από τό πρωί ως τό βράδυ μελετάει ένα σωρό βιβλία!... Πρέπει με κάθε θυσία να μη τον σταματήσουμε από το σχολείο...

θέσι μπανιέρα σε μια «πλάζ» του Μισισσιππύ. Τη δέχθηκα με μεγάλη χαρά κι' άρχισα να περιποιούμαι με εξαιρετική ευγένεια όλα τα άμορφα κορίτσια που έρχόντουσαν να δουθήσουν στα νερά, για να δροσισθούν.

«Ο Τζέιμς δάν Μάττιμορ, ο πατέρας μου, τό έφερε βαρέως ότι παρ' τις προσπάθειές του και την επιμέλειά μου, δεν είχα κατορθώσει να ριζώσω σε μια καλή θέση, αλλά είχα καταντήσει να γίνω ένας άπλως μπανιέρης! Με διωρούσε σαν ένα άστοχο γυνί και μιά μέρα, χωρίς πολλά λόγια, μου έκλεισε την πόρτα κατόμουτρα και μου είπε να πάω να ζήσω, όπως μου άρεσε. Σκέφθηκα τότε ότι κάτι έπρεπε να κάνω στη ζωή μου, και άλλαξα τ' όνομά μου. "Από Ρίτσαρντ δάν Μάττιμορ, μετωνομάσθηκα άπλως Ρίτσαρντ "Άρλεν. "Επειτα, πήρα τό τραίνο για την Καλιφόρνια. Τί πήγαινα να κάνω εκεί κάτω; Να γίνω μεγάλος «αστέρας» του κινηματογράφου! Δεν πρόφτασα όστόσο να πατήσω τό

φάνεια και να παίξω ως «κομπάρσο» στο «στούντιο», όταν ένας φίλος μου με συμβούλεψε να μάθω λιπιδία. Αυτό τό σπόρο, είχε ξετρελλάνει τότε τους "Αμερικανούς. "Άκουσα τη συμβουλή του κι' έγίνα ένα από τα περιφημότερα κούμπους!...

«Εκείνο τον καιρό γνώρισα την αγαπημένη μου γυναίκα, την Τζομπίνα Ράλστον, την «απαιτητική» του Χάρολ Λούδ. Τό ειδύλλίό μας είνε μιά από τις πιο τρυφερές ερωτικές ιστορίες του Χόλλυγουντ. "Η Τζομπίνα Ράλστον κέρδιζε τότε πάνω από δυο χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα. "Εγώ, μόνο διακόσια! "Εκείνη ήταν διάσημη. "Εγώ, μόλις τότε άρχιζα τό στάδιό μου. "Η γυναίκα μου λοιπόν έκανε μιά λογική σκέψη: "Αν μέναμε κι' ο δυο στον κινηματογράφο, δεν θά κατορθώναμε ποτέ να κάνουμε οικογένεια. Γι' αυτό προτίμησα να άποσυρθή εκείνη από τόν κινηματογράφο και να μ' αφήσει έμένα στο «στούντιο», άφού ήθελα τόσο πολύ να γίνω «αστέρας»! "Επειτα, δεν ήταν καί δική μου; Μέχρι τότε δεν είχα δει ούτε μιά καλή μέρα. Αινίως πάλευα με την πεύνα και την αλητεία, άνώ εκείνη είχε δουλέψει κι' ήταν γνωστή σ' όλο τό Χόλλυγουντ. "Αποτραβήχθηκε λοιπόν στην μικρή βίλλα μας, στο Τολούκα - Λέιμ Ντίστοντ κι' άρχισε να φροντίζει για τό νοικοκυριό μας. "Όσο για μένα, άρρωσιάθηκα με περισσότερο κέφι στη δουλειά και κατόρθωσα να γίνω ένας από τους πιο γνωστούς «αστέρες».

Την ευτυχία μου κατόπιν ήθελε να συμπληρώσει ένα μικρό άγγελούδι, που πριν άκόμη γίνει ένας χρόνος, άρχισε να παίζει στον κινηματογράφο! "Ο μικρός Ρίτσαρντ, όταν «γνωρίσει» σήμερα στο «στούντιο» κερδίζει 30 δολάρια την ώρα κι' είνε πολύ καλύτερος του περιφημου Μπέικιν Λεονά!

«Για να εξασφαλίσω τώρα στην αγαπημένη μου Τζομπίνα μιά εύτυχισμένη ζωή, κάνω ό,τι μου πη και πάντα ικανοποιώ κάθε επιθυμία της. Της άγόρωνα ένα πολυτελές αυτοκίνητο, για να κάνει τόν περίπατό της και κάθε όσο της χαρίζω ένα σωρό πλούσια δώρα. Τίποτα δεν δείχνει ότι είμαστε έφτά γράδια παντρεμένοι. "Όποιος μ'αδεί για πρώτη φορά, μάς νομίζει για δυο έρωτευμένους! Μά μήπως δεν είμαστε; "Η ζωή μας είνε μιά διαρκής τρυφερότης και κανείς δεν στενοχωρεί ποτέ τόν άλλον, για τίποτε. "Έτσι σήμερα μπορώ να πω ότι είμαι ευτυχισμένος. "Έχω κατορθώσει επί τέλους να πραγματοποιήσω τό όνειρό μου, να γίνω «αστέρας» της θόνης!

«Τώρα δεν όνειρευομαι τίποτε άλλο και δεν επιθυμώ με τίποτε ευτυχία άπ' αυτή που έχω σήμερα. Θέλω μονάχα να ξεκουρασώ, για να ξεχάσω όλες τις μυθιστορηματικές περιπέτειές της τυχονοκτικής ζωής μου.

«Ευτυχώς, όστερα από μερικούς μήνες, ή τύχη με θυμήθηκε. Κατόρθωσα τότε να προσληθώ με χιλία δόσανα ως «κομπάρσο» σ' ένα «στούντιο» και μετά ένα χρόνο, παρουσιάσθηκα πειρά ως «ξέν-πρεμιέ» σ' ένα μικρό φιλμ. "Εκείνο τόν καιρό γνώρισα την Γκλόρια Σβάνσον, τίς άρεσα και μου υποσχέθηκε ότι θά φρόντιζε για μένα. Γρήγορα όμως με... λησιμόνησε... "Άρχισα λοιπόν πάλι να πέφτω στην α-

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΑΡΛΕΝ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Πονταλάι έπαψε τότε να σφυρίζη, κι' άρχισε να γρατουνίζει την πόρτα με συνθηματικό τρόπο, λέγοντας συγχνώνως σιγά, μ' άρκετά, ώστε ν' άκουσθί από μέσα:

—Άνοιξτε στους ρομφαιοφύρους της μικρής ρομφαίας!...

—Γι' ζητούν αυτοί οι ρομφαιοφόροι της μικρής ρομφαίας!... άποκριθήκε μιά υπόκοψη φωνή άπ' τό άντιθετο μέρος της πύλης.

—Κάτι θέλουν!... Ξανάπε ο Πονταλάι.

Μιά μικρή θυρίδα, κάτω σαν «γκισέ», κατασκευασμένο επάνω στο βαρύ θυροφύλλο, μισοάνοιξε. "Ο Πονταλάι πλησίασε στο άνοιγμα κι' άρχισε να χειρονομά άργα και μυστηριωδώς. Τότε ή πύλη άνοιξε λιγάκι, ίσα-ίσα να μπορέσουν να μπουν μέσα, κι' ύστερα ξανάκλεισε. Πέρασαν μιά χορταριασμένη αλλη, και μπήκαν σε μιά γαλαρία, της όποιας τά τόξα στηριζόντουσαν στο άέρα, από θαύμα άνεξήγητο ισορροπίας.

«Ύστερα κατέβηκαν τά φαγωμένα άπ' την πολυκαιρία σκαλοπάτια μιάς πέτρινης σκάλας, και βρέθηκαν άμέσως σ' ένα μεγάλο υπόγειο, φωτισμένο πένθιμα από τρία-σέσσερα διά διά άναμμένα, τά όποια κάπνιζαν φριχτά.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, κανένας δεν είχε φανή μπροστά τους. Στο υπόγειο όμως που κατέβηκαν, βρήκαν εκεί άρκετούς ανθρώπους, άν ταίριαζε έννοείται τό όνομα «άνθρωπος», σ'τά συγκεντρωμένα εκεί μέσα ύπουλα και κουρελλιάρικα θηρία. "Ο Μοντωμπάν με τη σύγυρη και διαπεραστική ματιά του, τούς ύπολόγισε έως σαρράντα. "Όλοι τούς είχαν μούτρα άγρια, και πελώρια σαγόνια σαν ρύγχη άγριμων. "Όλοι πάλι είχαν περασμένο στο ζωνάρι τούς άπάντα φαρυδ στίλεττο. "Άρκετο από αυτούς έπαιζαν, άλλοι χαρτιά κι' άλλοι ζάρια, βλαστημώντας και λογομαχώντας μεταξύ τούς σαν λυσσασμένοι, χωρίς όμως και νάρχωνται στα χέρια. "Άλλοι πάλι περιριζόντουσαν να πίνουν κρασί, και ν' άλλαζουν χαχανίζοντας τόσο χονδοσειδί άστεία, που θά μπορούσε να κοκκινίσει από ντροπή κι' ένας παλαίμαχος άκόμα ύπαξιωματικός τόν σωματοφύλακον!... Κι' οι ύπόλοιποι, τυλιγμένοι σε κουρέλλια, τά όποια κάποτε θά ήταν έξάπαντος μανδύες, είχαν ξαπλώσει κατάχαμα σ'ίς γωνίες και κοιμόντουσαν βαθεία.

Κανένας δεν φάνηκε να δύν

προσοχή στους δυο νεοφερμένους. Κανένας δεν γύρισε τό κεφάλι του προς τό μέρος τους. "Αφού είχαν περάσει την πύλη, αυτό σήμαινε πως ήσαν συνάδελφοι, κι' ότι είχαν τό δικαίωμα να βρίσκονται εκεί. Χωρίς να προφέρη ούτε λέξι ο Πονταλάι, ξαπλώθηκε στο πάτωμα κι' άποκοιμήθηκε, ή τουλάχιστον προσποιήθηκε ότι κοιμάται. "Ο Μοντωμπάν πάλι, σύμφωνα με τίς συστάσεις που τού άποκριθήκε μιά υπόκοψη φωνή του, ξαπλώθηκε κι' αυτός πλάγι του και προσποιήθηκε τόν κοιμώμενο.

«Άρκετες ώρες έμειναν έτσι. Κατά τίς πεντέμισι όμως τή πρωί—μιά δολόκληρη ώρα δηλαδή, πριν βγί ή ήλιος—ένα τραχύ κι' επιτακτικό πρόσταγμα άκούστηκε:

—«Όλοι στο πόδι!... Δίχως μουρημούς και μαχμουρηκία, όλοι ύπάκουσαν άμέσως στη βροντερή διαταγή. "Ο Μοντωμπάν κι' ο Πονταλάι συμμορφώθηκαν κι' αυτοί. Κι'

Ο Μέγας Πρέσβης Ναυαρίν

χιστο μπερδεμα μεταξύ τους, ήταν άπλούστατη. Σχημάτισαν δηλαδή μιά αλυσίδα, άπ' την είσοδο ενός ύπογειου — μπρος στην όποια στεκόταν ο Κοκκινοχέρης—έως τη σκάλα άπ' την όποια κατέβηκε ή Πριμερόζα κι' επιβιβάστηκε στη βάρκα. Κι' ο Μοντωμπάν, ο όποιος έπεφε από έκπληξι σε έκπληξι, άναγνώρισε άμέσως την αγαπημένη του, καθώς την είδε να στέκη στο κεφαλόσκαλο, πλάγι στον Καρποδόκαλο!...

Είδε επίσης ο Μοντωμπάν, σ'τά κάτω σκαλοπάτια αυτής της σκάλας ήσαν δεμένα άρκετά πλοίαρχα, επάνω σ'τά όποια ηγαλιονερχόντουσαν — πηδώντας άπ' τό ένα στο άλλο — οι τέσσερες ναυτικοί της ταβέρνας της όδου Χυρεπούα. Και κάτι άλλο άκόμη είδε, ο Μοντωμπάν: "Απ' τά πλοίαρχα ξεφωτώνόντουσαν σακκιά γεμάτα, τράβηξε κοντά του επάνω στην έρημη αποβάθρα, όπου πυκνά σκοτάδι έβικαρούσε άκόμα.

«Η δουλειά που έπρόκειτο να κάνουν αυτές ή ανθρώπινες σκιές που σάλευαν χωρίς τό έλα-

πιο πάνω—και στην είσοδό του, βρισκόταν ο Κοκκινοχέρης, ο όποιος τά μετρούσε προσεκτικά κι' έπιστατούσε στην μεθοδική τοποθέτησή των σε σωρούς κανονικούς.

«Ο Μοντωμπάν θυμήθηκε τότε, ότι ο Πονταλάι είχε άποκριθί πρό άρκετών ώρών, στον άγνωστο θυρωρό της πύλης—όταν εκείνος τόν ρώτησε, τί ζητούσαν οι ρομφαιοφόροι της μικρής ρομφαίας — ότι ζητούσαν «άλατι». Αυτή ή άνάμνησίς του, ήταν τί στιγμή εκείνη, κατά τόν φως άσπετερό, τό όποιο έβίλεισε τά σκοτάδια του μυστηρίου στο μυαλό του.

«Θά άρκεζόμουν στον Τίμιο Σταυρό, ότι αυτά τά σακκιά είνε τά περιβόητα σακκιά με άλατι, που κρύβουν μέσα τους δυο εκατομμύρια δολάρια σε χρυσά νομίσματα!... μουμύρισε μέσα του έκθαμβος. Κι' έγώ ο ίδιος, βρεθώ τώρα αυτούς τούς τράνδους τά τά κλέψουν!... Φτωχ, σατανά!...

«Έστρεψε γύρω τη ματιά του, και τούς είδε καμιά σαράνταρια, όλους ρωμαλέους, σιδερέκις, και γερά όπλισμένους. Αυτό όμως δεν τό φόβισε, αυτοί τούς τράνδους τά τά κλέψουν!... Φτωχ, σατανά!...

«Έστρεψε γύρω τη ματιά του, και τούς είδε καμιά σαράνταρια, όλους ρωμαλέους, σιδερέκις, και γερά όπλισμένους. Αυτό όμως δεν τό φόβισε, αυτοί τούς τράνδους τά τά κλέψουν!... Φτωχ, σατανά!...

«Έστρεψε γύρω τη ματιά του, και τούς είδε καμιά σαράνταρια, όλους ρωμαλέους, σιδερέκις, και γερά όπλισμένους. Αυτό όμως δεν τό φόβισε, αυτοί τούς τράνδους τά τά κλέψουν!... Φτωχ, σατανά!...

στη ξέθρική κίνησή του, εκείνη θα ήταν χαμένη. Ο ίδιος εύχρηστος θα ριψοκινδύνευε τη ζωή του. Δεν ήθελε όμως να εκθέσει και στον κίνδυνο, την αγαπημένη του!

Γι αυτό, περιρίστηκε με εγκαρτερησι να συμμετεχει κι αυτός στην άλυσια, που σχημάτιζαν οι τρυάνοι, να δεχτεί τα σασκία, τα οποία τουσινε αταραχος ο Πονταλαί, κανα τα μεταοιαζή στον πλαγινο του τρυανσο. Ο ίδιος όμως, ο οποίος κυλούσε σε χοντρές σταγόνες απ' το μέτωπό του, δεν προερχόταν απ' τη σωματική κουρασία του, αλλά απ' την τραγική προσπάθεια, την οποία κατέβαλε, για να συγκαταστή.

Ευτυχώς, το μαρτύριό του δεν κρατήσε πολύ. Έπειτ' απο μισή ώρα, όλα τα σασκία είχαν ξεφορτωθί κι είχαν στοιβαχτεί σε σωρούς, μέσα στο υπόγειο, το οποίο ο κοκκινοχέρης κλείδωσε γερὰ, κι έβγαλε το κλειδί στην τσέπη του. Στο διάστημα αυτό, όλα τα πλοίαρια είχαν φύγει, κι οι τρυάνοι εξαφανίζοντουσαν ένας-ένας, όσο λιγότευε ή δουλειά.

Η βαρεία πόρτα του μεγάρου είχε ξανακλείσει πια, κι η άπουσθρα του ποταμού έρημώθηκε, όπως και πρίν. Ο κοκκινοχέρης κι ο Καπροκέφαλος, βάζοντας στη μέση την Πριμερόζα, βάδιαν προς τη γέφυρα Σαιν-Μισέλ, ενώ ο Μοντωμπάν κι ο Πονταλαί τους ακολουθούσαν από αρκετή απόσταση πίσω. Καί τότε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Μοντωμπάν αποφάσισε να ξεσπάσει, σιγουρλιάζοντας με δυσκολοσυγκράτητο θυμό:

—Ατιμάστηκα για πάντα, μά τον Τίμιο Σταυρό!...

—Πού στο διάβολο τ'ονάνακλυσες αυτό;... Άπό πού συμπεράνες ένα τέτοιο πράγμα;... Έκανε βία ο Πονταλαί.

—Κι ήθελες περισσότερα;... Ξανασύρλιαξε ο Ιππότης. Νά, έγω ό Χοέλ ντε Μοντωμπάν βοήθησα τρυάνδους, πού ξεφρτωναν σασκία γεμάτα μέ...

—...μέ αλάτι, κύριε, μέ αλάτι!... τόν διέκοψε ο Πονταλαί τόσο βιαστικά, ώστε ήταν ολοφάνερο πώς ήξερε τ'πραγματικό περιεχόμενο των σασκιων.

—Ναί, μέ αλάτι!... συνέχισε ψυχρά ο Μοντωμπάν, συγκρατώντας τ'ο θυμό του. Μέ αλάτι όμως, τ'ο οποίο ανήκει σ'όν βασιλέα... Καί τ'ο οποίο τούκλειψαν αυτοί οι βρωμο-τρυάνδοι... Καί τ'ο οποίο τούκλεψα κι' έγω, μαζί τους κα' π'ός χάριν τους, έφόσον τούς βοήθησα... Έγώ, ένας Μοντωμπάν!...

—Δέν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά!... μουρμούρισε ο Πονταλαί. Στην παραμικρή αντίστασή μας, θά μάς πετόκοθαν άμειλιχτα!...

—Έκατό φορές θά ήταν προτιμότερο να μάς έσκόζαν, παρά να γ'νομε — έγω τουλάχιστον — συνένοχοι λωποδυτών!...

—Παρντόν!... Έκανε ο Πονταλαί. Μη ξεχνάς ότι ή δεσποινίς Πριμερόζα θά ξεσκίζόταν σε κομμάτια, σάν κι' έμάς!...

—Μά αυτό ακριβώς, μέ άνα-

γκασε να συγκρατηθώ!... έίπε μέ άνάχυρη άπελπισία ο Μοντωμπάν.

—Άσε λοιπόν τώρα τις άνώφελες «έκ των υστερών» μουρμούρες!... πρόσθεσε ο Πονταλαί φιλοσοφικά. Ότι έγινε, έγινε!...

Κι' ύστερα, μέ άνυπόφορη κι' έννευριστική για τόν συντροφό του αταραξία, συνέχισε:

—Γι' αυτό, τ'ο καλύτερο πού-χεις να κάνης τώρα, είναι να μέ πληροφορήσης άν ζήτησες σέ γάμο την Πριμερόζα απ' την κυρία ντε Μπανιολέ... Κι' έπίσης άν δέχτηκε την αίτησή σου αυτή!...

—Γήν παραδέχτηκε!... άπάντησε ο Ιππότης.

—Καί δίνει προίκα στην κόρη της;... Ξαναρώτησε μέ ένδιαφέρον ο Πονταλαί.

—Τής δίνει, μά έγω την άρνήθηκα... Τής είπα ότι θά πάρω την Πριμερόζα χωρίς πεντάρα!...

—Γιατί;... Ήταν, μήπως, έξευτελιστικά μικρή ή προίκα;...

—Ισα-ίσα! Έκανε ζωηρά ο Μοντωμπάν. Την προίκιζε μέ έκατό χιλιάδες λίβρες!...

—Κατάρα καί πανούκλα!... βλαστήμησε κατάπληκτος ο Πονταλαί. Κι' άρνήθηκες τόσο χρήμα;...

—Δέν θέλω τ'α λεπτά της Μπανιολέ!... άποκρίθηκε ξερά καί περιφρονητικά ο Ιππότης.

Ένα χαμόγελο άνεξήγητο

φάνηκε τώρα σ'α χείλη τ'ο Μονταλαί. Κι' άνασπώνοντας τούς ώμους του, μουρμούρισε: —Πάντα σου είχες κάτι άλλότες ιδέες, φίλε μου, τις όποιες όμως δέν συμμερίζεται κι' ο άλλος κόσμος!... Πρέπει να είνε τρελλός κανένας, καί μάλιστα τρελλός για δέσιμο, για ν' άρνηθί έκατό χιλιάδες ολοστρογγυλες καί κομψές λίβρες!... Η διάβολο σου ήρθε, καί φέρθηκε έτσι;...

—Άς παραδεχτούμε, άδελφέ, ότι ήμουν κι' είμαι τρελλός για δέσιμο, όπως είπες!... Έκανε ο Μοντωμπάν, αδιάφορα τώρα.

—Ωστόσο, παρά τη φαινομενική αυτή άδιαφορία του, τέντωσε άγρυπνη κι' άπαράτηρητη την προσοχή του. Τόν είχε ψυχολογήσει άρκετά τόν Πονταλαί του, τόν ήξερε πια κατά βάθος τί άνθρωπος ήταν, κι' έννοιθε πώς ή δθεν έπιπόλαιες αυτές έρωτήσεις του, έκρυβαν κάποιον άλλον βαθύτερο σκοπό. Γι' αυτό, άν κι' άπαντούσε έτσι — έπίσης έπιπόλαια — περίμενε ώστόσο από στιγμή σέ στιγμή, να μάθι καί τις πραγματικές σκέψεις τ'ο συντρόφου του.

Κι' εκείνος σέ λιγάκι, ύστερα από κάποια σιγή άναμεταξύ τους, είπε αδιάφορα: —Άφού λοιπόν είνε έτσι τ'α πράγματα, τί κάθεται καί παραπονιέσαι;... Θάπρεπε ίσα-ίσα να θεωρής τόν έαυτό σου τυχερό!...

—Ιατι;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

—Ιατι;... άποκρίθηκε ο Πονταλαί, ιατι εχεις μπροστά σου τώρα τ'ο μεσον άκ κεροισης ένα μέρος άκ την προικα, την οποία αρνήθηκες να σεις της άκ την κυρία ντε Μπανιολέ!...

Κι' άναθώντας τώρα από έξαψι, λες καί τον εθριζαν ή τον χαστουκιζαν αποτομα, ξεφώνισε ξανά: —Εύκολο να τ'ο καταλάβης, διάβλε, μά τα κερατά τ'ο υιασούλου!... Αυτό τ'ο αλάτι προσωπεύει χρηματα... Αυτό τ'ο αλάτι ανήκει σ'όν βασιλέα... Κλέβοντας τού τα, τούκλειψαν τα χρηματά του... Σίγουρα θά ανταμώη βασιλικά, σάν ρασι-λεως που είνε, έκείνον πού θά του τ'ο ζανάθρη!... Λοιπόν, έσυ ξέρεις που ρρικοεται τώρα αυτό τ'ο αλάτι... Καί... καί να ένα τιμιο μέσον μπροστά σου, για να κεροισης καμποσα παρασάκια!...

—Α!... Α!... διαμαρτυρήθηκε μέ άηδία ο Μοντωμπάν. Ήδηπως μέ νομίζεις τόσο πρόστυχον, να προσώσω τούς τρυάνδους;...

—Καί ποιός σου μίλησε για προδοσίες;... ξέσπασε βίαια ο Μονταλαί. Μυγιάζεσαι κάθε λίγο καί λιγάκι, δίχως άφορμή... Ενωώ μέ την προτασή μου, τ'ο έξης: "Ότι τώρα πού ξέρεις σέ ποίον κρυψώνα θρίσκειται τ'ο αλάτι, θά σου είνε π'ο εύκολο να τ'ο πάρης καί να τ'ο αποδώσης σ'όν βασιλέα, σ'όν οποίο καί ανήκει... Καί εις άνταμώην εκείνος, θά σου χαρήσθί να άρκετά σεθαστό ποσόν απ' τ'α λεπτά!...

—Σέ παρακαλώ, να πιστέψης, φίλε μου, ότι ακριβώς αυτό σκέφτηκα — απ' την άρχή — νά κάνω!... άποκρίθηκε ζωηρά ο Μοντωμπάν. Καί μάλιστα, δίχως να δεχτώ καμιά άνταμώη, γι' αυτό... Βοήθησα να λωποδυτήσουν τόν βασιλέα, κι' όφειλω τώρα να έπανορθώσω τ'ο κακό πού τούκανα!... "Η τιμή μου έξαρτάται απ' τ'ο ειαόθημά μου αυτό, καί δέν θά ήσυχάσω ούτε στιγμή, άν δέν κατορθώσω να έκτελέσω αυτή την υποχρέωσή μου!...

—Δίχως καμιά άνταμώη;... διέκοψε κοροϊδευτικά ο Πονταλαί. "Ε, τί να σου π'ω, αθέντα μου ντε Μοντωμπάν: Κουρελής γεννήθηκες, κουρελής είσαι, καί κουρελής θά πεθάνης... Έγώ ο Πονταλαί, σου τ'ο προλέγα καί σου τ'ο προφητεύω σίγουρα!...

—Καλύτερα κουρελής σέ όλη μου τη ζωή, πρόφερε έπίσημα ο Μοντωμπάν, παρά να γίνω πλούσιος μέ χρηματα πού μυρίζουν από βρωμοδουλιές!...

—Ού!... γκρίνιασε νευρικά ο Πονταλαί. Μιλάς, καμμένε, σάν να μπορούσε νάχη μωρωδιά τ'ο χρυσάφι!... Μιά βαρεία σιωπή απλώθηκε τώρα μεταξύ τους, κι' άποτελείωσαν την πορεία τους σκεπτικοί καί βουβά. Βεβαιώθηκαν ότι ο Κοκκινοχέρης κι' ο Καπροκέφαλος ώδήγησαν σί-

αυτά;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

—Ιατι;... άποκρίθηκε ο Πονταλαί, ιατι εχεις μπροστά σου τώρα τ'ο μεσον άκ κεροισης ένα μέρος άκ την προικα, την οποία αρνήθηκες να σεις της άκ την κυρία ντε Μπανιολέ!...

Κι' άναθώντας τώρα από έξαψι, λες καί τον εθριζαν ή τον χαστουκιζαν αποτομα, ξεφώνισε ξανά: —Εύκολο να τ'ο καταλάβης, διάβλε, μά τα κερατά τ'ο υιασούλου!... Αυτό τ'ο αλάτι προσωπεύει χρηματα... Αυτό τ'ο αλάτι ανήκει σ'όν βασιλέα... Κλέβοντας τού τα, τούκλειψαν τα χρηματά του... Σίγουρα θά ανταμώη βασιλικά, σάν ρασι-λεως που είνε, έκείνον πού θά του τ'ο ζανάθρη!... Λοιπόν, έσυ ξέρεις που ρρικοεται τώρα αυτό τ'ο αλάτι... Καί... καί να ένα τιμιο μέσον μπροστά σου, για να κεροισης καμποσα παρασάκια!...

—Α!... Α!... διαμαρτυρήθηκε μέ άηδία ο Μοντωμπάν. Ήδηπως μέ νομίζεις τόσο πρόστυχον, να προσώσω τούς τρυάνδους;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

—Ιατι;... άποκρίθηκε ο Πονταλαί, ιατι εχεις μπροστά σου τώρα τ'ο μεσον άκ κεροισης ένα μέρος άκ την προικα, την οποία αρνήθηκες να σεις της άκ την κυρία ντε Μπανιολέ!...

Κι' άναθώντας τώρα από έξαψι, λες καί τον εθριζαν ή τον χαστουκιζαν αποτομα, ξεφώνισε ξανά: —Εύκολο να τ'ο καταλάβης, διάβλε, μά τα κερατά τ'ο υιασούλου!... Αυτό τ'ο αλάτι προσωπεύει χρηματα... Αυτό τ'ο αλάτι ανήκει σ'όν βασιλέα... Κλέβοντας τού τα, τούκλειψαν τα χρηματά του... Σίγουρα θά ανταμώη βασιλικά, σάν ρασι-λεως που είνε, έκείνον πού θά του τ'ο ζανάθρη!... Λοιπόν, έσυ ξέρεις που ρρικοεται τώρα αυτό τ'ο αλάτι... Καί... καί να ένα τιμιο μέσον μπροστά σου, για να κεροισης καμποσα παρασάκια!...

—Α!... Α!... διαμαρτυρήθηκε μέ άηδία ο Μοντωμπάν. Ήδηπως μέ νομίζεις τόσο πρόστυχον, να προσώσω τούς τρυάνδους;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

—Ιατι;... άποκρίθηκε ο Πονταλαί, ιατι εχεις μπροστά σου τώρα τ'ο μεσον άκ κεροισης ένα μέρος άκ την προικα, την οποία αρνήθηκες να σεις της άκ την κυρία ντε Μπανιολέ!...

Κι' άναθώντας τώρα από έξαψι, λες καί τον εθριζαν ή τον χαστουκιζαν αποτομα, ξεφώνισε ξανά: —Εύκολο να τ'ο καταλάβης, διάβλε, μά τα κερατά τ'ο υιασούλου!... Αυτό τ'ο αλάτι προσωπεύει χρηματα... Αυτό τ'ο αλάτι ανήκει σ'όν βασιλέα... Κλέβοντας τού τα, τούκλειψαν τα χρηματά του... Σίγουρα θά ανταμώη βασιλικά, σάν ρασι-λεως που είνε, έκείνον πού θά του τ'ο ζανάθρη!... Λοιπόν, έσυ ξέρεις που ρρικοεται τώρα αυτό τ'ο αλάτι... Καί... καί να ένα τιμιο μέσον μπροστά σου, για να κεροισης καμποσα παρασάκια!...

—Α!... Α!... διαμαρτυρήθηκε μέ άηδία ο Μοντωμπάν. Ήδηπως μέ νομίζεις τόσο πρόστυχον, να προσώσω τούς τρυάνδους;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

—Ιατι;... άποκρίθηκε ο Πονταλαί, ιατι εχεις μπροστά σου τώρα τ'ο μεσον άκ κεροισης ένα μέρος άκ την προικα, την οποία αρνήθηκες να σεις της άκ την κυρία ντε Μπανιολέ!...

Κι' άναθώντας τώρα από έξαψι, λες καί τον εθριζαν ή τον χαστουκιζαν αποτομα, ξεφώνισε ξανά: —Εύκολο να τ'ο καταλάβης, διάβλε, μά τα κερατά τ'ο υιασούλου!... Αυτό τ'ο αλάτι προσωπεύει χρηματα... Αυτό τ'ο αλάτι ανήκει σ'όν βασιλέα... Κλέβοντας τού τα, τούκλειψαν τα χρηματά του... Σίγουρα θά ανταμώη βασιλικά, σάν ρασι-λεως που είνε, έκείνον πού θά του τ'ο ζανάθρη!... Λοιπόν, έσυ ξέρεις που ρρικοεται τώρα αυτό τ'ο αλάτι... Καί... καί να ένα τιμιο μέσον μπροστά σου, για να κεροισης καμποσα παρασάκια!...

—Α!... Α!... διαμαρτυρήθηκε μέ άηδία ο Μοντωμπάν. Ήδηπως μέ νομίζεις τόσο πρόστυχον, να προσώσω τούς τρυάνδους;... Έκανε έκπληκτος ο Μοντωμπάν, με την απροσέκτη αυτή φρασί τ'ο συντρόφου του.

γούρα την Πριμερόζα στο σπίτι της, κι' απομακρυνθήκαν από κει μοναχα, όταν εισαν την εξωπορτα της να κλεισωνεται με ασφαλεια.

Ο Μονταλαί συνώδεψε τότε τόν Μοντωμπάν στο σπίτι του. Η εκεί στο κατωφλι της εξωπορτας πεια, τον ρώτησε απροσέκτη:

—Ώστε έτσι;... Σκέπτεσαι να παρης τους κλεμμένους σασκους, καί να τούς παραδώσης στον νόμιμο ιδιοκτήτη τους;...

—Σου είπα, ότι όσο δέν κατορθώνω να πραγματοποιήσω αυτή την απόφασή μου, θά θεωρώ κηλιωμένη την τιμή μου!... άποκρίθηκε ο Μοντωμπάν μέ άλύγιστο ύφος.

—Σέ προειδοποιώ τότε, είπε ο Πονταλαί, ότι τ'ο μέγαρο ντε Νέολ φρουρείται... φρουρείται γερὰ μάλιστα, σέ θεβαινών γι' αυτό, κι' άς φαίνεται άβύλαχο... Πώς λοιπόν θά μπορέσης να τρυπώσης καί μέσα στο υπόγειο;... Καί πρό παντός, να μεταφέρης τ'α σασκία;...

Ο Μοντωμπάν έννοιωσε —σάν προειδοποιημένος από κρυφό έντοκτο — ότι ο συντροφός του άρχιζε τώρα να τού ξεσκεπάζι τις βλαθείς, τις ένδόμυχες σκέψεις του. Έγινε λοιπόν έντονα προσεκτικός, καί μέ τ'ο ίδιο άποφασιστικό ύφος άποκρίθηκε:

—Δέν έξρω άκόμη μέ τί τρόπο θά τρυπώσω στο υπόγειο, μά ασφαλώς θά τ'ο κατορθώσω!...

—Ναί, αλλά ξέρεις κάτι;... Έκανε ο Πονταλαί. Τ'ο δυσκολώτερο δέν είνε τ'ο πώς θά τρυπώσης, αλλά τ'ο πώς θ' άρπάξης καί θά μεταφέρης τ'α σασκία... Θά σέ πεσοκόψουν οι τρυάνδοι, πρίν άκόμη προλάβης ν' άγγίξης ένα σασκί!...

—Καλύτερα να' μέ πεσοκόψουν, παρά να ζήσω μέ μία τέτοια μουντζούρα στο οικόσημό μου!... είπε, σφίγγοντας τ'α δόντια του ο Μοντωμπάν.

Ο Πονταλαί έννοιωσε απ' τ'ο ύφος τ'ο συντρόφου του, την άκράδαντη απόφασή του για την έκτέλεσι αυτού τ'ο ριψοκίνδυνου τολμήματος. Στάθηκε μερικώς στιγμές σιωπηλός καί σκεπτικός, κι' ύστερα είπε, σηκώνοντας τούς ώμους του:

—Έστω... Μά δέν θέλω καί να σέ τσεκουρώσουν σάν μοσχάρι, σέ μέγαρο ντε Νέολ... Πρόσεξε λοιπόν σ' αυτά πού θά σου π'ω... Άν θέλεις ν' άρπάξης αυτά τ'α σασκία, μέ κάποια μικρή έλπίδα έπιτυχίας, δέν πρέπει να π'ας στο μέγαρο ντε Νέολ, αλλά...

—...άλλά στο Μπανιολέ, έ;... ξεφώνισε μέ άθελι παραφορά ο Μοντωμπάν.

—Ναί, στο Μπανιολέ!... άποκρίθηκε έπιβεβαιωτικά ο Πονταλαί.

Καί μέ βίαιη παραφορά κι' αυτός τώρα, ούρλιαζε κατακόκκινος, συνεχίζοντας:

—Μά μήπως νόμισες, άρχισα, ότι θά μεταφέρουν οι τρυάνδοι στο μέγαρο της κυρίας ντε Μπανιολέ εκείνα τ'α σασκία;... Μήπως φαντάστηκες σασκία;... Άρχοντική αυτή θσάρά, ότι ή άρχοντική αυτή δέσπονα έχει σχέσεις καί νταραβέρια μέ την ύποστάμη των

άλητών της Άργκό;... Η φράσεις του αυτές βγήκαν με τόση αγανάκτησι απ' τ'ο στόμα του, καί μέ τόση προσποίηση ειλικρινείας στο ύφος τους, ώστε ο Μοντωμπάν ξεγελάστηκε. Καί κάπως ντροπισαμένος τώρα, άποκρίθηκε μουρμούριστα:

—Είπα «στο Μπανιολέ»... Κι' όχι «στο μέγαρο της κυρίας ντε Μπανιολέ»!...

—Α, θαυμάσια!... Έκανε ο Πονταλαί, δθεν ίκανοποιημένος απ' την εξήγησι αυτή. Ιώ, ρα είμαστε σύμφωνοι... Λοιπόν, εκεί στο Μπανιολέ, καλά θά κάνης να έπιτηρης προφυλακτικά την ταβέρνα τ'ο «Κοιμισμένου Χοίρου»... Γιατί εκεί θά μεταφερθούν τ'α σασκία... Δηλαδή, πιστεύω ότι εκεί θά μεταφερθούν, άν δέν μέ έξεγελούν τ'α προαισθημάτα μου!...

—Έννοια σου!... ψιθύρισε ο Μοντωμπάν, χαμογελώντας για την τελευταία φρόνη έπιφύλαξι τ'ο μυστηριώδους Πονταλαί. Θά στείλω εκεί τόν Λανγκρόν, να έπιτηρή τις κινήσεις καί τ'α κατατόπια!...

—Κι' όταν μεταφερθούν τ'α σασκία στον «Κοιμισμένο Χοίρο», ξανάπε ο Πονταλαί, πρόσεξε να μην καταπιαστής μέ τίποτε, άν δέν μέ προειδοποιήσης!...

—Αυτό σου τ'ο υπόσχομαι!... άποκρίθηκε αδιστάχτα ο Μοντωμπάν, χωρίς να ζητήση εξηγήσεις, τις όποιες έννοιθε έλωστε πώς δέν θά τ'ο τις έδι-ναν.

—Γιατί, ποιός ξέρει;... "Ι-

σως μπορέσω να σου φανώ άκόμη χρήσιμος!... συνέχισε άόριστα ο Μονταλαί. Γιατί καί στην ταβέρνα εκείνη, μού φαίνεται, θά συναντήσης άρκετους κινδύνους!...

—Τό έχω κι' αυτό όπ' όψιν μου!... ψιθύρισε χαμογελασιά ο Μοντωμπάν.

—Καί τώρα, έπιτρέπατέ μου, να άποσυρθώ για ύπνο, έξοχώτατε αθέντα Μοντωμπάν!... είπε μέ πομπώδες ύφος ο Πονταλαί, κάνοντας συγχρόνως καί μια έξωφρενική υπόκλαισι. Δούλος σας ταπεινότητας, λοιπόν, καί ώρα να στρίβουμε κι' οι δύο μας, γιατί μας πήρε ή χαρραυγή!...

Άρχισε κιόλας ν' απομακρύνεται μέ τ'ο συνηθισμένο γοργό περπάτημά του, κουνώντας συγχρόνως μπρός καί πίσω τ'α πελωρία, μακρουλά του χέρια, ενώ ο Μοντωμπάν έμπαινε στο ξενοδοχείο του...

XXII
ΟΠΟΥ Ο ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ ΝΟΜΙΖΕΙ, ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

Καθ' όλο τ'ο διάστημα της ήμέρας εκείνης, τίποτε δέν συνέβη τ'ο άξιο να σημειωθή. Η Πριμερόζα έμεινε στο σπίτι της, καί βγήκε μοναχα για να έπισκεφθή την κυρά Πεμπρενέλ. Καί, φυσικά, κι' ο Μοντωμπάν έμεινε στο ξενοδοχείο, έφόσον έννοιθε την Πριμερόζα κλεισμένη στο σπίτι της. Καί φυσικά — πάλλ! — τσακίστηκε

να βγή έξω, μόλις τόν πληροφορήσαν πώς ή μνηστή του βρισκόταν στο διαμέρισμα της εξαίρετης κ. Πεμπρενέλ!...

Συνάντησε λοιπόν εκεί την Πριμερόζα. Κι' έπειδή ή μνηστή του δέν τού άνέφερε καθόλου για τις νυχτερινές περιπλανήσεις της μέ τους δύο τρυάνδους, ούτε ο Μοντωμπάν της είπε λέξη για τ'α άλλόκοτα συμβάντα της νύχτας.

Κατά τ'ο ρράβυ, ή Πριμερόζα βγήκε καί πήγε στην όδο ντε λα Κορντερί. Φυσικά κι' ο Μοντωμπάν δέν παρέλειψε να την παρακολουθήσει. Άλλά κι' αυτή τη φορά άκόμη, γύρισαν καί οι δύο τους στενοχωρημένοι απ' τ'ο άκαρπο διάθημά τους, κι' ή μέν Πριμερόζα κλειστηκε στο διαμέρισμά της, ο δέ Μοντωμπάν ζάρωσε στο σπίτι του.

Η νύχτα κύλησε ήσυχα... Την επόμενη, κατά τ'ο διάστημα των προώνων ώρών άκόμη, μια έξωφρενική ειδήσις διαδόθηκε στην πόλι καί τη συντάραξε: Διαδόθηκε, ότι οι τρυάνδοι είχαν κατορθώσει να γίνουν κύριοι των πλοαρίων, τ'α όποια ήταν φορτωμένα μέ τ'ο αλάτι!...

Η ειδήσις, ήταν τρομαχτική. Γιατί, στο κάτω-κάτω, δέν κλέβουν δολοκληρα πλοίαρια μέ την εύκολα πού κλέβουν έμεν μαντήλι απ' την τσέπη ενός της, καί βγήκε μοναχα για να έπισκεφθή την κυρά Πεμπρενέλ. Καί, φυσικά, κι' ο Μοντωμπάν έμεινε στο ξενοδοχείο, έφόσον έννοιθε την Πριμερόζα κλεισμένη στο σπίτι της. Καί φυσικά — πάλλ! — τσακίστηκε

Αυτό ξεπερνούσε κάθε όριο τόλμης, έπιδειξίτητος καί θρασύτητας. Μιά χούφτα ριψοκίνδυνων άλητών είχε καταφέρει αυτό τ'ο τόλμημα, κάτω απ' τη μύτη της Έξουσας, κι' οι άγαθοί Παρισινοί τρομοκρατήθηκαν άπερίγραπτα.

Μέ τέτοιες όμως πληροφορίες καί λεπτομέρειες σερβιρισμένη αυτή ή ειδήσις, δέν ήταν άκριβής. Τ'α πλοίαρια τ'ο άλατος δέν είχαν κλαπεί. Ίσα-ίσα, οι Παρισινοί πού πλημμύριζαν τις αποθήκες τ'ο ναυστάθμου — για να βεβαιωθούν μέ τ'α ίδια τους τ'α μάτια, για την άκρίβεια των διαδόσεων αυτών — έδλεπαν κατάπληκτοι τ'α πλοίαρια δεμένα στις κανονικές των θέσεις, καί φορτωμένα μέ σασκία. Άχθοφόροι πολυάριθμοι τ'α ξεφορτωναν, σύμφωνα μέ τις οδηγίες τ'ο ντε Νουαρθίλ, καί τ'ο Ζάν Μορέν, οι όποιοι έπιστατούσαν προσωπικά, καί τ'α τοποθετούσαν μέσα σε μία σίγουρη άποθήκη τ'ο ναυστάθμου!

Άνακουφισμένοι οι τρομοκρατημένοι περιεργοί, άπομακρυνόντουσαν τότε για τις δουλειές των, καί βλαστημούσαν μάλιστα εκείνους πού διάσπειραν πρώτοι μια τέτοια ψεύτικη διάδοσι.

(Ακολουθεί)

Ο πρεθός των εμπόρων Ζάν Μορέν

Ο Κοκκινοχέρης

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΠΡΟΔΩΓΗ!

ΤΟΥ ANTHONY PARSONS

τόσο την πέννα του στο καλαμάρι και συλλογισμένος άφησε το μελάνι να στεγνώσει, χωρίς ν' αποφασίσει να τελειώσει το γράμμα που έγραφε. Τέλος αποφασιστικά έγραψε:

«...Αυτό είνε, αγαπημένη μου! Ένδ' έλπιζα τόσο πολύ πώς το ταξίδι αυτό, το τόσο μακρινό, θα εξασφάλιζε τη θέση μου, αφού μάλιστα έχω ως επιβάτες τον ίδιο τον διευθυντή και ιδιοκτήτη με τη γυναίκα του και την κόρη του, τα δεινρά μου διαλύθηκαν!... Κινδυνεύω να χάσω τη θέση μου! Μάρτυς μου είναι ο Θεός, πόσο πρόθυμος είμαι και τη ζωή μου ακόμα να θυσιάσω στην έκτακτη του καθηκόντος μου! Νάταν τίποτε άλλο! Άλλω αυτό που μου συμβαίνει, δεν έχω το δικαίωμα να το κρύψω! Στο διάστημα του τελευταίου μηνός, τρεις φορές αναγκάστηκα να προσποιηθώ πως είμαι άρρωστος και ν' αναθεώρο το διεύθυνσι του πλοίου στον Γκρέγκορ, γιατί δεν τολμούσα να μπω νύχτα στο λιμάνι. Κι' άποψε πάλι προσαστήκα αδιαθεσία, για να μη διευθύνω το πλοίο ανάμεσα στις ύφαλους των νήσων. Ο Γκρέγκορ άρχισε θαρρώ να υποπτεύεται πως τα νεύρα μου έχουν κλονισθή. Και μεταξύ των ανδρών του πληρώματος άρχισε να ψιθυρίζεται ότι...!

Με μια γρήγορη κίνηση, ο πλοίαρχος σκέπασε το γράμμα του με το στυλόχαρτο, καθώς η πόρτα της καμπίνας του άνοιξε και στο κατάφλη φάνηκε ο σέρ Ουίλλιαμ Μπλόρ, ο διευθυντής - ιδιοκτήτης της Έταιρείας, για τον οποίο έγραφε στο γράμμα του.

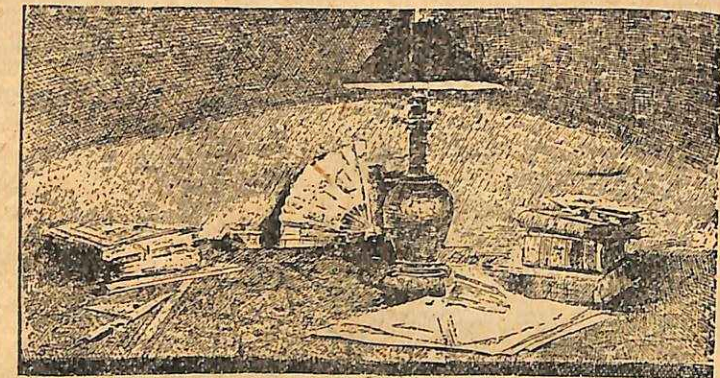
— Άλλο, καπετάνιε, έμαθα από τον Γκρέγκορ πως είσαι άρρωστος, βλέπω όμως πως...

— Άλλά ο Ντύντενι δεν πρόσεχε στα λόγια του διευθυντή του. Μόνο σκεπτόταν αν έπρεπε να του κάνει την παρατήρηση, ότι υιοιόντι ήταν ο διευθυντής, ο οποίος δεν είχε το δικαίωμα να μπαίνει έτσι ελεύθερα μέσα στην καμπίνα του πλοίαρχου, όπως συνήθιζε να κάνει από την άρχη του ταξιδιού. Ο στέσος συγκρατήθηκε κι' απάντησε πως ήταν κάπως καλύτερα. Όσο για τον υποπλοίαρχο ήταν περιττό να ανακατείνεται.

— Καλά Ντύντενι, μη θυμώνεις! Είπε ο σέρ Ουίλλιαμ λίγο άπτομα. Δεν είναι διά τόσο σπουδαίο, αν ο Γκρέγκορ μά έλεγε πως είσαι λίγο αδιάθετος! Άς είνε όμως! Ήρθα για να σε προσκαλέσω εκ μέρους της γυναίκας μου

να δειπνήσουμε μαζί απόψε... Σήμερα θα σου δείξω τον χώρο που μένουμε, στη διαδρομή μας και πρέπει να γιορτάσουμε το γεγονός... Άφου είσαι καλύτερα, δεν πιστεύω να μας άρνηθής!... Τι διάβολο! Έγινε άκουστικός τελευταίως, σωστό άρσος!...

Ο Ντύντενι δεν είχε κανένα λόγο ν' άρνηθι την πρόσκλησι του προϊσταμένου του κι' άκολούθησε τον σέρ Ουίλλιαμ. Το καστάρωμα και τα σαλόνια ήταν σχεδόν έρημα εκείνη την ώρα, οι επιβάτες βρίσκόντουσαν μέσα στις καμπίνες τους και ντυνόντουσαν για το δείπνο. Οι δύο άνδρες προχώρησαν στον διάδρομο, όπου βρίσκόντουσαν τα διαμερίσματα πολυτελείας, ένα από τα οποία, το καλύτερο, κρατούσε ο σέρ Ουίλλιαμ με την οικογένειά του. Ξαπνικά μέσα από μια καμπίνα, βγήκε μια νέα με θραυνή τουαλέτα, και χωρίς να κοιτάξει ούτε δεξιά, ούτε αριστερά προχώρησε δίπλα και χάθηκε στην άκρη του διαδρόμου. Συγχρόνως οι δύο άνδρες έμπαιναν στο διαμέρισμα του σέρ Ουίλλιαμ. Ή λαίδη Μπλόρ, μια ύψηλη και καλώςτεκνημένη γυναίκα, με ευγενική φροσύνη, τους δέχθηκε με καλωσύ-

νη. Κι' ένω έμπαιναν το κοτέλι τους, ο Ντύντενι αναρωτιόταν γιατί τόσο γρήγορα η γυναίκα αυτή, η τόσο παλαιά κι' ευνυγής είχε αυτό το ποικίλο, το μικρό χαμόγελο που μαρτυρούσε κάποιο κρυφό καμώ! Ή ίσως την στενωχορούσε η ύγεια της κόρης της! Μήπως γι' αυτήν άκριβώς δεν είχαν άποφασίσει το μακρινό αυτό ταξίδι!

— Πού είνε η Μάργκαρετ; ρώτησε εκείνη τη στιγμή ο σέρ Ουίλλιαμ.

— Πήγε στην αθούσα της μουσικής! Απάντησε η γυναίκα του. Γιατί;

— Έτσι, ρώτησα.

Οι δύο σέβγγοι κυτάτηκαν μια στιγμή, με άμείσως η λαίδη Μπλόρ, άρχισε να μιλάει γρήγορα με προσποιητή ευθυμία...

Σε λίγο ένα χτύπημα στην πόρτα διέκοψε την κουβέντα τους.

Ο καμαρότος ζήτησε να μιλήσει ιδιαιτέρως στον πλοίαρχο.

— Ω! άδελφέ! φώναξε ο σέρ Ουίλλιαμ. Τι μυστικά έχεις να πής στον καπετάνιο που να μη μπορέ να σου άκούση ο διευθυντής! Μίλησε άφοβα, παλληκάρι μου! Τι συμβαίνει.

Ο καμαρότος διάσσε μια στιγμή και κατόπιν είπε:

— Κύριε πλοίαρχε, έγινε μια κλοπή!

— Κλοπή! φώναξαν κι' οι τρεις συγχρόνως.

— Μάλιστα, ή κ. Φορτεσιού, ήρθε πριν από λίγο και παραπονέθηκε πως της έλειψαν το μπριλάντινο περιδέραιο της! Έχει άναστατάσει το πλοίο με τις φωνές της!...

— Κατάρα! Κατάρα! Και πάλι κατάρα! ούρλιαζε εκείνη τη στιγμή ο σέρ Ουίλλιαμ, έξω φρενών. Γκρεμισασαριστήτε άπ' εδώ ύμεις!

— Τι πάθατε, σέρ Ουίλλιαμ; ρώτησε αίσθητά ο πλοίαρχος.

— Τι έπαθα; τί έπαθα; και βλέποντας τα περιεργα βλέμματα του καμαρότου, ο σέρ Ουίλλιαμ πρόσθεσε πρ σιγά. Φύγε άπ' εδώ ύμεις!

— Άλλά κι' ο πλοίαρχος τώρα είχε χάσει την ύπομονή του, και με ξερό, άπτομο τρόπο, έλεγε:

— Θα σάς παρακαλέσω, σέρ Ουίλλιαμ, να καταλάβετε πως οι άνδρες του πλοίου λαμβάνουν διαταγές μόνον από μένα! Όσο είμαι ο πλοίαρχος του πλοίου, εγώ μονάχα διευθύνω εδώ! Πήγαινε, Ντύντενι!

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο σέρ Ουίλλιαμ βγήκε από την καμπίνα του, και πήγε ίσια στην καμπίνα του πλοίαρχου. Καθώς άνοιξε η πόρτα σχηματίστηκε ρεύμα και το στυλόχαρτο το οποίο σκέπαζε το άτελειωτο γράμμα, έπεσε κάτω. Ο σέρ Ουίλλιαμ έσκυψε και το σηκωσε. Άλλά, καθώς το άκουμπουσε στο τραπέζι, μια φράσι του χτύπησε στο μάτι. Κινδυνεύω να χάσω τη θέση μου!

Αυδόκητα ο σέρ Ουίλλιαμ πήρε το γράμμα και το διάβασε δίλο. Στάθηκε μια στιγμή άκίνητος, συλλογισμένος. Κατόπιν έβαλε το γράμμα στη θέση του και το σκέπασε με το στυλόχαρτο. Άποφασιστικά κάθισε σε μια πολυθρόνα και περιέμενε τον πλοίαρχο.

— Όστε έτσι! μουρμούριζε ο σέρ Ουίλλιαμ. Τον έχω στο χέρι μου τώρα! Όστε κλονίστηκαν τα νεύρα του! Δεν τολμά να κυβερνήσει το πλοίο την νύχτα! Χμ! άφαια όμολογία για έναν πλοίαρχο, ο οποίος διευθύνει ένα άτιμόπλοιο είκοσι χιλιάδων τόννων και μεταφέρει χιλιάδες τόσους επιβάτες! Τι μου χαράζει!... Χα! χά! Άνθρωπος με άρχές!...

— Όλα αυτά όμως δεν άρχούσαν για να σώσουν την ύπόληψή της κόρης του. Κι' αν έπαινε τον Ντύντενι από τη θέση του, τί ρν έμποδίζε να πη την άλήθεια για την Μάργκαρετ...

Η είσοδος του πλοίαρχου με τον Γκρέγκορ διέκοψε τις σκέψεις του. Ο Ντύντενι έβριζε μια ματιά στο σκεπασμένο γράμμα, κατόπιν κυτάταζε τον σέρ Ουίλλιαμ. Έκείνος κοκκίνισε μορσάτο στο σταθερό βλέμμα του πλοίαρχου.

— Διάβολε! σκέφθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ. Μήπως με ύποπτευθηκε!

Άλλά ο πλοίαρχος έλεγε μονάχα:

— Ά! καλά που ήρθατε, σέρ Ουίλλιαμ, γιατί έχω άνάγκη να ε-

— Δεν γίνεται αυτό, Ουίλλιαμ! Ο Ντύντενι δεν είνε χαριτήρ, τον οποίο μπορείς ν' άπειλήσεις!

Αυτός είνε τίμιος, πιστός στο καθήκον, καμιά άπειλή δεν θα τον πείσει. Ίσως θάταν καλύτερα να του πής την άλήθεια. Τι φταίει ή δυστυχισμένη ή Μάργκαρετ αν πάσχει από κλεπτομανία;... Ίσως ο πλοίαρχος μάς λησθή, αν μάλιστα άνακαλήθουμε που έκρυψε το κόσμημα!

— Και θέλεις να ταπεινωθώ μπροστά του! Νά με κρατά πάντοτε ύπο την άπειλή ενός σκανδάλου!

— Ά! όχι! φιλάτη μου, ποτέ!... Άκουσε, Άλιν, φρόντισε να βρής την Μάργκαρετ και το περιδέραιο, και βάλε την ν' αλλάξει φόρεμα...

— Άς βάλω ένα μαύρο... διηγήθηκε.

— Άλλά, φίλε μου, την είδε ο πλοίαρχος, και άλλοι ίσως! Άφησέ με έμένα να μιλήσω του πλοίαρχου. Έχω πεποιθήσι πως θα φερθή σαν άφωτισμένος ύπλληλος άπέναντί σου! Όχι, ως ύπαιστικέ σου, αλλά ως άνθρωπος!...

— Ποτέ! Προτιμώ να τον αντίξω, παρά να του έπαρσώ να ξεστομίσει μια προσβλητική λέξη έναντίον του παιδιού μας!

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο σέρ Ουίλλιαμ βγήκε από την καμπίνα του, και πήγε ίσια στην καμπίνα του πλοίαρχου. Καθώς άνοιξε η πόρτα σχηματίστηκε ρεύμα και το στυλόχαρτο το οποίο σκέπαζε το άτελειωτο γράμμα, έπεσε κάτω. Ο σέρ Ουίλλιαμ έσκυψε και το σηκωσε. Άλλά, καθώς το άκουμπουσε στο τραπέζι, μια φράσι του χτύπησε στο μάτι. Κινδυνεύω να χάσω τη θέση μου!

Αυδόκητα ο σέρ Ουίλλιαμ πήρε το γράμμα και το διάβασε δίλο. Στάθηκε μια στιγμή άκίνητος, συλλογισμένος. Κατόπιν έβαλε το γράμμα στη θέση του και το σκέπασε με το στυλόχαρτο. Άποφασιστικά κάθισε σε μια πολυθρόνα και περιέμενε τον πλοίαρχο.

— Όστε έτσι! μουρμούριζε ο σέρ Ουίλλιαμ. Τον έχω στο χέρι μου τώρα! Όστε κλονίστηκαν τα νεύρα του! Δεν τολμά να κυβερνήσει το πλοίο την νύχτα! Χμ! άφαια όμολογία για έναν πλοίαρχο, ο οποίος διευθύνει ένα άτιμόπλοιο είκοσι χιλιάδων τόννων και μεταφέρει χιλιάδες τόσους επιβάτες! Τι μου χαράζει!... Χα! χά! Άνθρωπος με άρχές!...

— Όλα αυτά όμως δεν άρχούσαν για να σώσουν την ύπόληψή της κόρης του. Κι' αν έπαινε τον Ντύντενι από τη θέση του, τί ρν έμποδίζε να πη την άλήθεια για την Μάργκαρετ...

Η είσοδος του πλοίαρχου με τον Γκρέγκορ διέκοψε τις σκέψεις του. Ο Ντύντενι έβριζε μια ματιά στο σκεπασμένο γράμμα, κατόπιν κυτάταζε τον σέρ Ουίλλιαμ. Έκείνος κοκκίνισε μορσάτο στο σταθερό βλέμμα του πλοίαρχου.

— Διάβολε! σκέφθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ. Μήπως με ύποπτευθηκε!

Άλλά ο πλοίαρχος έλεγε μονάχα:

— Ά! καλά που ήρθατε, σέρ Ουίλλιαμ, γιατί έχω άνάγκη να ε-

πιβεβαιώσετε όσα είπα στον Γκρέγκορ. Πριν από λίγο ώρα είσατε μαζί μου, όταν είδαμε την κοπέλλα που έβγαινε από το διαμέρισμα 73. Ήταν ύψηλη και λεπτή...

— Στάσου! Ντύντενι! φώναξε ο σέρ Ουίλλιαμ με άγωνία, ενώ χονδρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν στο μέτωπό του.

Συγχρόνως κυτάταζε τον πλοίαρχο κατόπιν με έκτεντικό βλέμμα. Άλλά ο Γκρέγκορ, χωρίς να άντιληφθή τη δουλή σκηνή που παιζόταν δίπλα του, έλεγε:

— Μάλιστα, σέρ Ουίλλιαμ, ο καπετάνιος μου έλεγε ότι ή νέα ήταν ύψηλη, μελαχροινή και φορούσε μαύρη τουαλέτα...

— Πώς; φώναξε έξαλλος ο σέρ Ουίλλιαμ.

— Ά! τον καυμένο τον Ντύντενι! Πόσο τον είχε παραγνώρισει! Τι καλός κι' άφωτισμένος! Έσωσε την ύπόληψή της κόρης του...

— Ά! Δεν συμφωνείτε λοιπόν μαζί μου; ρώτησε ο πλοίαρχος διατακτικά.

— Άλλά ναι, άσφαλώς! Συμφωνώ! Τό κορίτσι φορούσε μαύ-

— Αυτό είνε το δύσκολο, έλεγε ο Γκρέγκορ. Ή μισέ κυρίες φορούν μαύρα, πως λοιπόν να μάθουμε ποιά ήταν;

— Υποθέτω πως ή... κλέφτρα — κατόρθωσε να πη ο σέρ Ουίλλιαμ, ξεθαρομένος τώρα — θα φορήθη σαν άφωτισμένος ύπλληλος άπέναντί σου! Όχι, ως ύπαιστικέ σου, αλλά ως άνθρωπος!...

— Λέτε; έλεγε ο Γκρέγκορ. Οποιοδήποτε πηγαίνο να ιδώ τί γίνεται!

Όταν έφυγε ο υποπλοίαρχος, ο σέρ Ουίλλιαμ έλεγε με συγκίνηση:

— Δεν θα ξεχάσω εύκολο, ήσα συνέβησαν άπόψε Ντύντενι, άναγνωρίζω τον ήμιο και ποτό χαράκτηρα σου, φίλε μου. Έλα, μη με κυτάξεις έτσι, ξέρω ή σκέπτεσαι και σε καταλαβαίνω!... Άς μ' ή γίνεται λόγος λοιπόν! Μόνο πές μου ειλικρινώς, σαν τίμιος άνδρας. Βαρέθηκες τη θάλασσα ή...

Ο πλοίαρχος έβριζε ένα γρήγορο βλέμμα στο άτελειωτο γράμμα του καί πήγε να πη, αλλά ο σέρ Ουίλλιαμ τον πρόλαβε:

— Βαρέθηκες, τό ξέρω! Λοιπόν μπορείς να άποστηθής, Ντύντενι. Μετά ένα μήνα κενούται ή θέσις του γενικού έπιθεωρητή της Έταιρείας μας, και σε διορίζει στη θέση του...

— Ω! σέρ Ουίλλιαμ! τραίλισε ο πλοίαρχος, μη τολμώντας να πιστέψει σε τόσο εύτυχη.

— Καλά! καλά! φίλε μου, μη μ' εύχαριστείς. Σε γνώρισα ως άνθρωπο σήμερα, και σ' έξέτιμησα! Άναγνωρίζω τη θύσι σου και σ' εύγνωμονώ, καθώς και ή οικογένειά μου. Καλή νύχτα, φίλε μου!...

Ο Ντύντενι έμεινε κάμπος ό-ρα συλλογισμένος, σαστισμένος. Δεν μπορούσε να καταλάβη τί είχε συμβή. Μόνο ένα ήξερε, ότι αντί χάσις τη θέση του, δεν διώριζε ο διευθυντής σε μια άλλη πολύ άδυσχερή! Και μοναχιάς κάθισε να σκέφτεται! Και μοναχιάς κάθισε να σκέφτεται! Και μοναχιάς κάθισε να σκέφτεται!

Όσο για την αίτια που έκανε τον σέρ Ουίλλιαμ να με διορίσει στην Ήρα, αυτό θα το εξηγήσω αργότερα! μουρμούριζε ο καπετάνιος, ο οποίος δεν είχε άντιληφθή την κοινή τραγωδία που είχε παύη μπροστά στα μάτια του...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο άνδρας του Χάινε και ή αυτοκράτειρα Έλισάβετ. Ένα... διήγημα του Μάρκ Τουαίν. Ο Γκαίτε και τα καθήκοντα των πολιτών. Τι συνέστησε έμμέτρως στους συμπολίτες του. Τριχοκύπης και Σολωμός. Ή σπατάλη του Άλεξάνδρου Δουμά, υιού. Τι έλεγε γι' αυτόν ο πατέρας του. Ο Λιστ και ή άγάπη του πρς τα πιεζά.

Μετά τον θάνατο του Έρρίκου Χάινε, οι φίλοι του καλλιτέχνες και λόγια έκαναν έρωτα, για να του στησουν άνδριάντα. Μά δεν υπόρσαν να συγκεντρώσουν, παρά ένα μικρό μέρος του ποσού που χρειαζόταν για το σκοπό αυτό.

Οι Γερμανοί δεν έδωσαν τίποτε, γιατί δεν ήθελαν ν' άκούσουν το όνομα Χάινε, κι' όχι να του στήσουν άνδριάντα, γιατί ήταν Έθραιόφιλος και γιατί είχε ήμνησει τον μεγάλο Κορσικανό κατακτητή.

Άπελπισμένοι οι φίλοι του Χάινε, άπεφασίσαν και ζήτησαν τη συνδρομή της αυτοκράτειρας της Αυστρίας Έλισάβετ, ή οποία λάτρει τον Χάινε.

Δεν μπορού, παρ' όλη τη λύπη που αισθάνομαι γι' αυτό, να σάς άναποτήσω, άπάντησε ή Έλισάβετ στην έπιτροπή του άνδράντος του Χάινε. Άν έμάντεσα σωστά τον χαρακτήρα του μεγάλου ποιητή, σάς βεβαίω πως δεν θάθελε ποτέ να στηθί το μνημείο του μ' έρώνους!...

Η έπιτροπή έφυγε άπογοητευμένη, με ή ποικίλη βουλή, μέσα στον ίδιο χρόνο, έκδόθηκε το Άγίλειον της Κερκύρας μ' ένα ύπεροχης τέχνης άγαλμα του άγαπημένου της ποιητή.

Πρσ σαράντα περίπου χρόνων, κάποιο Άμερικανικό περιοδικό έήτησε από τον περίφημο χιομιορίστα Μάρκ Τουαίν να του δώση ένα άνεκδοτο έργο του.

Ο Μάρκ Τουαίν εκείνο τον καιρό ήταν κατεστραμμένος οικονομικά, γιατί ο έκδοτης του είχε χροκοπήσει, κι' έστειλε άμείσως ένα «έδιηγημα» στο περιοδικό, άφου έτέλειπρε προκαταβολικά ένα όχι

κεί να σοο πώ, ότι άπόψε, ο Σέρ Ουίλλιαμ Μπλόρ με διώρισε γενικό έπιθεωρητή της Έταιρείας. Άλλά θα καταλάβής πόσο εύτυχής είνε ο διορισμός μου, όταν σοο πώ ότι τελευταίως δεν μπορώ να ξεχωρίσω τα διάφορα γράμματα! Είνε άποτέλεσμα του φρικτού εκείνου πυρετού, που έπαθα στο Ντάρ-εσ-Σαλαμά. Λίγο με νοιάζει τώρα, αν τη νύχτα τα κόκκινα τάρ πράσινα και τα ναλάκια τάρ φώτα μου σάκνουνται όλα σαν άχρωμα, άφου δεν θάχω να διηγηθώ πλοίο μέσα σε λιμάνια!

Όσο για την αίτια που έκανε τον σέρ Ουίλλιαμ να με διορίσει στην Ήρα, αυτό θα το εξηγήσω αργότερα! μουρμούριζε ο καπετάνιος, ο οποίος δεν είχε άντιληφθή την κοινή τραγωδία που είχε παύη μπροστά στα μάτια του...

Εκείνος που ένεθάρρυνε περισσότερο από κάθε άλλον τον Σολωμό στο μεγαλειώδες έργο του ήταν, χωρίς καμιά άμφισβήτηση, ο Ιστορικός Σπυρίδων Τριχοκύπης. Ο Τριχοκύπης πήγε στη Ζάκυνθο, στα 1822, και όσον καιρό έμεινε εκεί, καθώδηγούσε τον Σολωμό στη σπουδή της άρχαίας Έλληνικής και της νεωτέρας, της έωτανής γλώσσας, της γλώσσας των δημοτικών τραγουδιών.

Παρατηρώ, έλεε μια μέρα ο Τριχοκύπης στον Σολωμό, ότι όσο προχωρείς στη μελέτη της άρχαίας, τόσο άπλούστερα γράφεις τη δημοτική.

—Τούτο σημαίνει, του άποκρίθηκε ο Σολωμός, ότι έννοω καλύτερα και τη μια και την άλλη!...

Ο Άλεξάνδρος Δουμάς, υιός, μεταχειρίστηκε, καθώς είνε γνωστόν, με ύπερβολική άυστηρότητα και τραχύτητα τις γυναίκες στα έργα του. Άν κυρίως στα δράματά του. Σ' έναν πρόλόγο του, μάλιστα, χαρακτηρίζει την γυναίκα ως «έδον της Άποκαλήννης», που έπλάστηκε μόνο και μόνο για να τυραννή τον άνδρα!...

Μια μέρα, λοιπόν, σε κάποια συναναστροφή, μια κυρία τον ρώτησε: —Και τί γυναίκες θα έχετε, κύριε Δουμά, στο καινούριο σας δράμα;...

—Γυναίκες... τίμες, κυρία μου!... άποκρίθηκε σοβαρώτατα ο Δουμάς.

—Άλήθεια;... Όστε ύπόχρον και τίμες γυναίκες; Και πού τις βλέπετε; Ξαναείτε, με ειρωνικό τόνο ή κυρία.

—Στο σπίτι μου, κυρία!... της άποκρίθηκε ο Δουμάς, με μια παγερή ψυχραιμία.

Κάθε γειτονιά άς είνε καθαρή, καθένας άς καταπίνεται με τη δουλειά (του),

κι' όλα θα πηγαίνουν καλά στον τόπο (μας).

Κάτω από το ποιηματάκι αυτό είνε σημειωμένη ή ημερομηνία «6 Μαρτίου 1862», πράγμα που δηλώνει ότι ο ποιητής το έγραψε 16 μέρες πριν πεθάνει.

Τό πόσο ειλικρινής και έλευθερόσπρος ήταν ο μέγας ποιητής της έλευθερίας, ο Διονύσιος Σολωμός, και ποιά άκατάβλητη θέλησι και ύπομνη είχε, μπορούμε να το άντιληφθώμε κι' από τα λόγια αυτά, που έλεε ο ίδιος σ' ένα φίλο του: —Θά μείνω στην Έλλάδα, να γίνω Έλληνας ποιητής. Αυτό είνε όλο σχολο πολύ. Έδώ δεν άπόχει τί-λόγια, δεν ύπόχει γλώσσα. Τόσο το καλύτερο. Ή δόξα μου θα είνε μεγαλείτεση! Έγώ θα τις διηγηθώ και τις δύο!...

Οά μείνω στην Έλλάδα, να γίνω Έλληνας ποιητής. Αυτό είνε όλο σχολο πολύ. Έδώ δεν άπόχει τί-λόγια, δεν ύπόχει γλώσσα. Τόσο το καλύτερο. Ή δόξα μου θα είνε μεγαλείτεση! Έγώ θα τις διηγηθώ και τις δύο!...

Και μ' ένα ήπος συμπερασματοκό, φώναξε:

—Αυτό το παιδί, δυστυχώς, δεν έχει ούτε κοινωνιστικό μυαλό!...

Εκείνος που ένεθάρρυνε περισσότερο από κάθε άλλον τον Σολωμό στο μεγαλειώδες έργο του ήταν, χωρίς καμιά άμφισβήτηση, ο Ιστορικός Σπυρίδων Τριχοκύπης. Ο Τριχοκύπης πήγε στη Ζάκυνθο, στα 1822, και όσον καιρό έμεινε εκεί, καθώδηγούσε τον Σολωμό στη σπουδή της άρχαίας Έλληνικής και της νεωτέρας, της έωτανής γλώσσας, της γλώσσας των δημοτικών τραγουδιών.

Παρατηρώ, έλεε μια μέρα ο Τριχοκύπης στον Σολωμό, ότι όσο προχωρείς στη μελέτη της άρχαίας, τόσο άπλούστερα γράφεις τη δημοτική.

—Τούτο σημαίνει, του άποκρίθηκε ο Σολωμός, ότι έννοω καλύτερα και τη μια και την άλλη!...

Ο Άλεξάνδρος Δουμάς, υιός, μεταχειρίστηκε, καθώς είνε γνωστόν, με ύπερβολική άυστηρότητα και τραχύτητα τις γυναίκες στα έργα του. Άν κυρίως στα δράματά του. Σ' έναν πρόλόγο του, μάλιστα, χαρακτηρίζει την γυναίκα ως «έδον της Άποκαλήννης», που έπλάστηκε μόνο και μόνο για να τυραννή τον άνδρα!...

Μια μέρα, λοιπόν, σε κάποια συναναστροφή, μια κυρία τον ρώτησε: —Και τί γυναίκες θα έχετε, κύριε Δουμά, στο καινούριο σας δράμα;...

—Γυναίκες... τίμες, κυρία μου!... άποκρίθηκε σοβαρώτατα ο Δουμάς.

—Άλήθεια;... Όστε ύπόχρον και τίμες γυναίκες; Και πού τις βλέπετε; Ξαναείτε, με ειρωνικό τόνο ή κυρία.

—Στο σπίτι μου, κυρία!... της άποκρίθηκε ο Δουμάς, με μια παγερή ψυχραιμία.

Κάθε γειτονιά άς είνε καθαρή, καθένας άς καταπίνεται με τη δουλειά (του),

κι' όλα θα πηγαίνουν καλά στον τόπο (μας).

Κάτω από το ποιηματάκι αυτό είνε σημειωμένη ή ημερομηνία «6 Μαρτίου 1862», πράγμα που δηλώνει ότι ο ποιητής το έγραψε 16 μέρες πριν πεθάνει.

Τό πόσο ειλικρινής και έλευθερόσπρος ήταν ο μέγας ποιητής της έλευθερίας, ο Διονύσιος Σολωμός, και ποιά άκατάβλητη θέλησι και ύπομνη είχε, μπορούμε να το άντιληφθώμε κι' από τα λόγια αυτά, που έλεε ο ίδιος σ' ένα φίλο του: —Θά μείνω στην Έλλάδα, να γίνω Έλληνας ποιητής. Αυτό είνε όλο σχολο πολύ. Έδώ δεν άπόχει τί-λόγια, δεν ύπόχει γλώσσα. Τόσο το καλύτερο. Ή δόξα μου θα είνε μεγαλείτεση! Έγώ θα τις διηγηθώ και τις δύο!...

Οά μείνω στην Έλλάδα, να γίνω Έλληνας ποιητής. Αυτό είνε όλο σχολο πολύ. Έδώ δεν άπόχει τί-λόγια, δεν ύπόχει γλώσσα. Τόσο το καλύτερο. Ή δόξα μου θα είνε μεγαλείτεση! Έγώ θα τις διηγηθώ και τις δύο!...

Και μ' ένα ήπος συμπερασματοκό, φώναξε:

—Αυτό το παιδί, δυστυχώς, δεν έχει ούτε κοινωνιστικό μυαλό!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ

ΕΚΝΕΥΡΙΣ Μ ΕΝΟΣ άπ' τις άδικότερες άποτιχίες μου να βρω μιá άποιαδήποτε δουλειά, συντριμμένους άπ' την κούρασι που μου έφεραν τα άκαρπα τρεχάματα μου στους διαφόρους έργοδότες, κάθησα — έπεσα βαρύν ολόν — στο μαρμαρίνο σκαλοπάτι μιás έξωπορας.

Ή πεύνα με άφάνιζε, κι' ή δίψα μου φλόγιζε τó λαρυγγί. Αυό μέρες είχα να φάω και τό στομάχι μου συσπαζόταν όδυνηρά. Κι' άν έπινα νερό νά ξεδιψάσω, τό άδειο στομάχι μου άναγοιλιάζε, και τό ξερούσσα άμέσως !

Στην από μήνες άδεια τσίπει μου δέν ύπoρχε ούτε πεντάρα... Στάναξα, γιατί ό ήλιος με πυροπολούσε. Ένα ξενάγρι γελούσε, χαρωπό, πέρασε από κοντά μου: —Νά δυό χορτάτοι ! είπα με πίκρα.

Σέ λίγο πέρασε κι' ένας καλοθεριμένος κοίλαρας. Τόν άκολουθούσε ένας άχθοφόρος μ' ένα κοφίνι στην πλάτη, γεμάτο : Γάλοι καλοθεριμένοι, δονήθια τριγερά, φρούτα δροσιτικά... και τί δέν είχε μέσα εκείνο τό κοφίνι.

—Νά ένας που καλόφαγε, και που θα καλοφάη και θα καλοπιή! μουρμούρισα.

Μιά γρηά, ένα χούφταλο σάρκας ξαρωμένης και κοκκάλων, πέρασε κιαμαρώνοντας σε πολυτελέστατο άμάξι, που άΐριζε δυό περιουσίες. Άλλες δυό περιουσίες άΐριζαν τα άλογά του. Και τό κολλίε που ήσαν στο στεγνό λαμύ της, άΐριζαν άπειρες περιουσίες.

—Μ' ένα μαργαριτάρι άπ' τα κολλίε της, γινόμουν εύτυχιμένος ! μούγκρισα. Κι' όμως ένός ά νέος χαντακωνόμια, ένός έκείνη ή έξοφλημένη πειά άπ' τη ζωή, ξή και βασίλειει !..

Δέν είχα τη δύναμι να σφίξω τις γροθίες μου. Τόσο ή έξάντλησι και τό ήλιόκαμα στογγισάν τη ζωτικότητά μου. Έβριξα τα δόντια μου με λύσσα.

—Άχ, θα την βρω την δύναμι ! ξεφώνισα βραχνά. Θα βρω την δύναμι να πιήξω τό μαχαίρι στην κοιλιά του κοίλαρα, για να πάρω τό πορτοφόλι του... Θα βρω την καταποσίωση να σκαρφλώσω στο μέγαλο της γροθιάς, για να της κλέψω τα κολλίε της... Νά... Θα τη βρω... Θα ξεδιψήσω την άσπορη της κοινωνίας... Και την άνασθησία των άνασθητών !..

Κι' έκανα να σηκωθώ. Μά ξανάπεσα στη θέσι μου έλαιμένους... Ναυθόντας, μιά νύστα άκαταμάχητη, έμμηδενισμένος, σήκωσα τα μάτια στον ήλιο να παραπονεθώ... Καί τότε...

Τότε κάποιος στάθηκε μπροστά μου, κοντά μου, ένει στο πεζοδόμο... Σήκωσας άπ' τό σκελετό του βλέμμα, καθώς με κτύπησε με συμπόνια... κι' είδα. Είδα πως αυτός ό Κάποιος ήταν ένα να-

λύ άλλόκοτο πλάσμα:Τό κορμί του, άν και λουσμένο από τόν ήλιο, δέν έρχριγε όστόσο σκιά στο πεζοδόμο !..

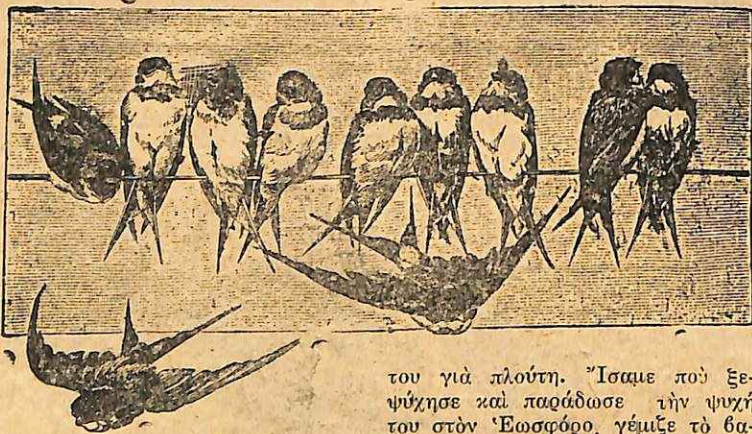
—Τί έχεις ;... μου είπε. Δέν άποκρίθκα, μά τόν κύτταξα βουδός.

Τόν έβλεπα με άγωνία να ψηλώνη, να ψηλώνη, να γίνεται θεόρατος, κι' όμως... ούτε δαχτυλάκι καν σκιάς — παρ' όλο τό ψηλόναι του — δέν άφηνε τό κορμί του στις φλογισμένες, από τόν ήλιο, πλάκες του πεζοδρομίου !..

—Τί έχεις ;... μου ξανάπε. Μά ξερω τί έχεις... Έχεις εκείνο που δέν έχω... Κι' έχω εκείνο που δέν έχεις... Κάνουμε άλλαξιά ;...

Δέν άποκρίθκα. Ποιός θ' άποκρινόταν σ' αυτά τα γριφώδη λόγια ;... Ποιός θα έννοιασε τί σημαίνουν, ή ιερογλυφικές, ή άκατάληπτες αυτές φράσεις, για ν' άποκριθώ κατάλληλα σ' αυτές ;...

—Χαχαχά !.. κάγχασε ό Κάποιος. Δέν συννενοομίσαστε, βέλπω... Καί φάνεσαι νάχης μέλλον,

ναρό μου... Άς είνε... Θα σου τα κάνω και λιανά... Έχω εκείνο που σου λείπει... Έχω άφθονα λεπτά... Έχω τό μαγικό έβαλάντιο του Φορτουνατούς στη διάθεσί σου, και σου τό χαρίζω άν...

—Άν ;... λαχτάρησα διακρίπτοντάς τον, μόλις άκουσα να μιλή τό άνεξάντλητο σε πλούτη βαλάντιο του περιφαιμον μάγου.

—Άν μου χαρίσης κι' εσύ, εκείνο που δέν έχω... Άν μου χαρίσης τη σκιά σου !..

—Χαχαχά !.. άκρισα τώρα κι' εγώ με τη σειρά μου να χαχανίζω.

Κι' ύστερα μουρμούρισα μέσα μου, μήπως και μ' άκούσει :

—Τί εύτυχία !.. Τό βαλάντιο του Φορτουνατού να μου δόση... Γιατί ;... Για να τό δώσω τη σκιά μου... Την άχρηστη κι' άνόητη σε όλα, παλιοσκιά μου !..

Είχα διαβάσει κάπου την ιστορία του έλαομισμένου μάγου Φορτουνατού, ό οποίος έζησε τόν μεσαίωνα στην Ιταλία. Άλχημιστής περίφημος και μάγος άπ' τους λίγους, κατοώθισε να κατασκευάξη άφθονο τό χρυσάρι. Μά τό πολύτιμο μέταλλο, μόλις έβγαζε από τα χημικά καζάνια του, ήταν τόσο καυτερό, ώστε ήταν άχρηστο τελεί-

ως... Ούτε με την άροδο του χρόνου, ούτε με πάγο, ούτε με χιόνια και νερό μπορούσε να κρυώσει. Κι' ό Φορτουνατός, άπελπισμένος που βόριζε, έπ' τέλος, τη θαιναστή λύσι, την άχρηστη όμως και μάταιη, άποφάσισε να παζαρέψη την ψυχή του με τόν Σατανά. Κι' έτσι χαρίζοντας την στην Κόλασι με τη διαθήκη του, πήρε για αντίλλαγμα ένα μικρό δευμάτινο βαλάντιο. Άν και μικρό τό βαλάντιο αυτό, χωρούσε όστόσο όλόκληρα βουνα από καθαρίο χρυσάφι. Και τό σπουδαιότερο άπ' όλα ήταν, ότι μόλις έμπανε τό χρυσάφι μέσα — φλογισμένο και καυτερό — κρύωνε παρ'ένθις, και μετατρέποταν σε άστραφτερά νεόκοπα φλουριά !..

Και τώρα θα γινόταν δικό μου εκείνο τό θαυματουργό βαλάντιο. Σαράντα όλόκληρα χιόνια άδειάζε μέσα του ό Φορτουνατός, καζανές — καζανές τό χρυσάφι του. Ούτε λεπτό δέν σταματούσε, κεντριμένος άπ' τό πάθος της άνακαλινψέως του κι' από τη δίψα

σαν τόσο στεγνά, ώστε θρόβισαν στο τέντωμά τους. Και τότε έσκυψε κάτω. Μ' ένα κοντόφαρδο μαχαίρι έκοψε γύρω-γύρω την άπλωμένη στο πεζοδόμο σκιά μου, όπως κόβουν με τό ξυραφάκι μιá εικόνα έφημερίδας !..

Ύστερα τη σήκωσε, μαυρουλή-μαυρουλή καθώς ήταν, άπ' τό έδαφος και τη δίπλωσε στα δυό, στα τέσσερα, στα όχτω, και τέλος στα δεκάξη προσεχτικά. Έπειτα την έχωσε στον κόρφο του, που έβριζε ένα καταχθόνιο βλέμμα, που μ' έκανε να άνατριχίσω άδελά μου, και δίχως πειά να γελή, κίνησε για νά φύγη.

—Έλα δώ, λοιποθύτη !.. άκούστηκε τότε μιá φωνή θυμωμένη. Κι' άμέσως είδα έναν σεβάσμιο άσπορομάλλη γέρο, να παρουσιάζε-ται ξαφνικά, να τού κόβη τό δρόμο, και, άρπάζοντάς τον από τό στεγνό και τριχωτό — ώ, ναι... ήταν τριχωτό ! — χέρι, να νάναφέρνη διά της βίας κοντά μου.

—Έλα δώ, Καταραμένε !.. ξεφώνισε πάλι ό άσπορομάλλης κι' άγαδός εκείνος γέρος. Δός του πίσω τό «Ευλογημένους που τού πήρες, και πάρε' του πάλι τό «Κόλασιμένους που τούδωσες... Κι' άλλη πορά άν σε πετύχω να κάνης τέτοιες βρομομουλιές, θα σε ραντίσω με άγιασμό !..

—Μουδωσε τό δικαίωμα ό «Υψιστος !.. ξεφώνισε ό Κάποιος, άνατριχιάζοντας από τρόμο να κι' άφρίζοντας από άνίσχυρη λύσσα.

—Πρόσεξε καλά !.. άποκρίθηκε ό γέρος. Σούδωσε βέβαια τό δικαίωμα να δάξης σε πειρασμό πεινασμένους, κι' έξάντλημένους ανθρώπους... Μά πρέπει οι άνθρωποι αυτοί νάναί μεγάλοι και νάχουν πείρα από τη ζωή. Μά σε νέους, όπως αυτός, σε άτιχα θύματα μιás πρόσκαιρης διωτικής τριφυμίας, σε παιδιά άνήξερα κι' άμάθητα άκόμη, κανένας δέν σούδωσε δικαίωμα να επιδιώξης την καταστραφή τους... Άπό πάνω τους άγρυπνεί άκόμη, όσο να φτάσουν σε ηλικία, ή πένσωση και πανάγοστη πρόνοια του Πλάστη !..

Έπαψε να μιλά ό γέρος, κι' έσφιξε τρομερά τό χέρι του Κάποιου. Κάτι τό γοργό σαν άστραπή έπακολούθησε, κάτι που με έάλισε και μούγκρισε τα μάτια άπ' τό θάμνομα. Κι' όταν τα ξανάνοιξα, είδα τόν Κάποιον άφαντον, τό βαλάντιο του Φορτουνατού να λείπει, τη σκιά μου στη θέσι ποίξε πρώτα, και τόν άγαθό γέρο μπροστά μου να μου ψιθυρίζει :

—Κουράγιο, παιδί μου, στη ζωή... Για ένα μικρό, έστω κι' όδυνηρό, προσωρινό, κατατρεγμένο της Τύχης, προσωποποιημένο, να πουλήσης τη σκιά σου, τη συνείδησί σου δηλαδή... Τό σκέφτηκες καλά ;... Όσο τεροκόδια φαίνεται κορμί άνθρωπινο δίχως έσαιο, άλλο τόσο βδελυρό είναι ψυχής δίχως συνείδησι... Τί έβια έχει τό χρυσάρι, τό καταραμένο χρυσάρι του Φορτουνατού, άν πρόκειται να σου λερώση την ψυχή και να σου στερηθή τις σωτήριες ήτοιδείξεις

του για πλούτη. Ίσως που ξεψύχησε και παράδωσε την ψυχή του στον Έωσφόρο, γέμισε τό βαλάντιό του δημερις κι' όλονυχτίς !.. Πόσα άπειρα πλούτη, ασύλληπτα για τό μυαλό μου, έκλεινε μέσα του αυτό τό δωρο που μοιτάζε ό Κάποιος μου...

—Πάρε τη σκιά μου !.. ξεφώνισα βιαστικά, μήπως και τό μετάνιωσε. Και δός μου τό βαλάντιό !..

—Άλλόκοτο χαμόγελο τέντασε τα χείλη του.

—Πάρε, μου λέει, και δοκίμαστο !.. Μ' άρέσουν ή παστρικάς κι' ή έντιμες... χαχαχά !.. κι' ή έντιμες δουλειές !..

Τό χούφτωσα με δίψα κι' έχωσα τα δαχτυλά μου μέσα του. Έβγαλα μιá πρόξα φλουριά... μιá χούφτα... δυό χούφτες... δέκα... έκατό χούφτες !.. Η τσίπες μου κόντεναν να τρυπήσουν από τό βάρος, και στο πεζοδόμο... τί... τί... τί... άρχιζαν κιάλως να κουδουνίζον — καθώς ξεχειλίζουν και γλιστρούσαν κι' έπεφταν άπ' τις τσίπες μου — τα λαμπερά και πολυπόθητα εκείνα φλουριά !..

—Πάρε τη σκιά μου !.. ξεφώνισα άνυπόμονα, θέλοντας να ξεμπεδεύω πειά μαζύ του, και να φύγω μακριά του με τόν θησαυρό στα χείρα μου.

Ένα σαδόνειο χαμόγελο αώτισε τα χείλη του Κάποιου, που ή-

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΠΡΙΒΑΤΙ

ΟΙ ΑΙΜΟΣΤΑΓΕΙΣ ‘ΣΤΑΥΡΑΔΕΡΦΟΙ,, ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ

Τά παράξενα έθιμα των Τσιγγάνων της Ρουμανίας. Πώς γίνονται σιδηρουργοί και μουσικοί. Η τελετή του αίματος. Μία έπίσκεψις στον βασιλέα των Τσιγγάνων. Οι «σταυράδες φούντες» ή γυναίκες τους. Πώς τις πουλάνε στις άλλες Τσιγγάνες φυλές. Ένα στυγερό έγκλημα στο δάσος του Φουντένι. Στο κλαρί. Άπο τα Καρπάθια στην Κόλασι του Ράμνιν, κτλ.

αλητική ζωή των Τσιγγάνων κρύβει, κάτω από τό μυστηριό της, φρι για στικά και άπορόπαια έγκλήματα. Έν' άπό αυτά είνε και τό άκόλουθο :

Στό τέλος του Ίανουαριού του 1934, μιá φυλή «χαλοκοπόσωπων» έστησε τις σκηνές της κοντά στο χωριό Πιερρέλε της Τρανσυλβανίας. Η φυλή ήταν μικρή κι' είχε μόνον πέντε οικογένειες, με άρχηγους τους Γκαβρίλο Μοτζί, τόν έπληγένιμο «Κεραυνός», τόν Νάε Κόμπζα, τόν Ίον Σουρντό, τόν Νίτσα Παστράμα και τόν γέρο Πέστελκον. Ύστερ' από μιá βδομάδα ή γυναίκα του «Κεραυνός» γέννησε ένα παιδί. Μετά τό βάπτισμά του, σύμφωνα με τα πανάρχαια έθιμα των Τσιγγάνων, έπρεπε τό παιδί αυτό να ύποστη τη δοκιμασία του κονταλιού και του βιολιού, για να καταλάβουν τί έπαγγελία του προόριζε ή μοίρα. Θα γινόταν σιδηρουργός ή μουσικός ; Τοποθέτησαν λοιπόν ένα κοντάλι δεξιά του κι' ένα βιολί άριστερά του, και περιέμεναν σε ποιά από τα δυό αντικείμενα θ' άπλώση τό χέρι του τό παιδί. Τό μωρό όμως δέν έδειξε καμιά προτίμηση. Άπλωσε και τα δυό χείρα του, για να πάση τα πράγματα που τού είχαν βάσει μπροστά του.

Ό «Κεραυνός» τότε, που δέν είχε καμιά συμπάθεια στη μουσική, άποφάσισε να κινή τό παιδί του σιδηρουργό. Μά ή γυναίκα του έπέμενε ότι τό παιδί της θα γινόταν ό καλύτερος σιδηρστής του κόσμου. Ό Γκαβρίλο θύμωσε τότε και της έδωσε ένα μάστιγο, τό ίδιο δέ έπαθε κι' ή γυναίκα του Κόμπζα, που θέλησε ν' άνακατευθή στο «οικογενειακό» του. Τό άποτέλεσμα της φασαρίας αυτής ήταν τρομερό. Οι άλ-

μιας λευκής κι' άμόλυντης συνειδήσεως ;... Θάροςος κι' ύκουνη !.. Άγώνας κι' έγκατέρησις... Ποτέ άπογοήτευσις, ποτέ άποθάρρυνσις. Και πάντα προσπάθεια, πάντα έπιμονή, πάντα ό ίσος δρόμος του καθήκοντος και της τιμής... «Κρούετε και άνοίγηστε όμν», έπ' τέλος !..

Τινάχτηκε και... ξύπνησα. Ό ήλιος μ' έκαιγε άκόμα, τό σπλάχνα μου πονούσαν άκόμα άπ' τό θέρισμα της πείνας, και τό λαρυγγί μου κаяίγαν... ή δίψα. Μά... ή ψυχή μ' ήταν τώρα δροσερή και δυνατή, γεμάτη ζωτικότητα.

Δέν έβλεπα πειά τόν άσπορομάλλη γέρο, μπροστά μου. Μά έβλεπα τώρα τόν κόσμο άμωφότερο.

Σπρώχθηρα στο πόδι και τράβηξα να βρω δουλειά, με καινούριο θάροςος κι' έλπίδα...

Η ΜΗΣΤΥΡΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΟΙ ΑΙΜΟΣΤΑΓΕΙΣ ‘ΣΤΑΥΡΑΔΕΡΦΟΙ,, ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ

Τά παράξενα έθιμα των Τσιγγάνων της Ρουμανίας. Πώς γίνονται σιδηρουργοί και μουσικοί. Η τελετή του αίματος. Μία έπίσκεψις στον βασιλέα των Τσιγγάνων. Οι «σταυράδες φούντες» ή γυναίκες τους. Πώς τις πουλάνε στις άλλες Τσιγγάνες φυλές. Ένα στυγερό έγκλημα στο δάσος του Φουντένι. Στο κλαρί. Άπο τα Καρπάθια στην Κόλασι του Ράμνιν, κτλ.

—Έλνε αλήθεια ότι μάς λείπουν γυναίκες, γιατί ή φυλή μας έχει μό-νο τέσσερες. Μά δέν θέλουμε μωρά. Όσο για τα μεγαλειότερα παι-διά σας, άφου λές ότι μπορούν να δουλεύουν, θα τα κρατήσουμε.

Άγόρασε λοιπόν από τόν «Κεραυνό» τρεις γυναίκες και δυό από τα παιδιά, τό κάρρο του και τ' ά-λογό του, με 1200 λεί, κι' έτσι έ-κείνος γλύτωσε από όλα τα πρ-άγματα που τού θύμιζαν την πρώτη ζωή του. Αυτή ή άγοραπωλησία έ-κλεισε μ' ένα όλονυχτιό γλέντι, σύμ-φωνα με τα έθιμα των Τσιγγάνων. Την άλλη μέρα οι «σταυράδες φούν-τες» άρχισαν να δέρονται την πρώτη στε τις άφισαν άνασθητες.

Τό ίδιο βράδυ ό «Κεραυνός», για να δείξη την άγάπη του στον Κόμ-τζα, τού πρότεινε να γίνουν κι' οι πέντε άρχηγοί «σταυράδες φούντες». Ό Κόμπζα δέχτηκε κι' έπακολούθησε ή «τελετή του αίματος». Έκωσαν, δηλαδή, λίγο τα χείρα τους, πάνω από τόν καρπό, και οι πέντε, τα έ-δεσαν σφιχτά κι' άνακάτεψαν έτσι τό αίμα του ένός με τό αίμα του άλλου.

Ύστερ' άπ' αυτή την τελετή, ό Γκαβρίλο διάταξε τη φυλή να έτοι-μασθή. Θα πήγαιναν στο Σιμπτον, γιατί ήθελε να δη τό βασίλειά της. Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί πέ-ρα, ό «Κεραυνός» πήγε και βρήκε, ό Γκαβρίλο τών Τσιγγάνων, τού-τον βασιλέα των Τσιγγάνων, έτοι-μο να τον δει.

Την ίδια άρνητική άπάντησι έδω-σαν στον «Κεραυνό» και στις άλλες φυλές που πήγε με τούς «σταυρά-δες φούντες» του. Ό Γκαβρίλο τότε, άπελπισμένος, έζητησε τη συνιδουλ- των συντρόφων του, με ποιά τρόπο θα μπορούσαν να ξεφορτωθούν αυ-τό τό «άθλιο πλάσμα», που τούς έμπαδίζε να ζήσουν έλεύθεροι, σύμ-φωνα με τόν όρκο που έκαναν...

—Άς περιμένουμε άκόμη μιá μέ-ρα, τού είπε τέλος ό Κόμπζα. Έπ-αίνα γλιτώμερα πιο πέρα, στο Φαν-τένι, έπ' άρχη.

Μπορείτε εύκολα να βρείτε άν-δρες για τις γυναίκες σας στη φυ-λή του 'Ολινέστι. Μά για τα τρία λι ή του μικρά παιδιά σας και τόν γέρο Πέστελκον τα πράγματα είνε δύ-σκολα. Αλλά τί θα τό κάνετε ;

—Θα τα πουλήσουμε ! τού άπάν-τησε μ' άπάθεια ό «Κεραυνός», και έξανάφερε για νά συναντήση τούς συντρόφους του.

Μετά δυό μέρες ό Γκαβρίλο κι' ό Κόμπζα, παίρνοντας τις γυναίκες και τα παιδιά τους, έφυγαν άπ' την κατασκήνωσι, πέρασαν τα Καρπά-θια κι' έφτασαν στο 'Ολινέστι. Μο-ρεί να κατορθώσουμε να πουλήσου-με σ' αυτούς τη γυναίκα και τα μωρά...

Ό «Κεραυνός» παραδέχτηκε τα λόγια του «σταυράδερο» του και έξάλωσε καταγής για να ξεκουρα-σθή. Πιο πέρα, μακριά από τούς τέσσερες Τσιγγάνους, είχε καθίσει ή γυναίκα του Γκαβρίλο και προσ-κάθισε να σωπάση τό παιδί της, που έκλαιγε γιατί δέν έβρισκε να πιη καθόλου γάλα. Η δυστυχισμένη «σταυράδερο» είνε κλεισμένη στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών του Ράμνιν, στην κόλασι αυτή των άνθρωπων.

Σήμερα, ό τέσσερες Τσιγγάνοι «σταυράδεροι» είνε κλεισμένοι στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών του Ράμνιν, στην κόλασι αυτή των άνθρωπων.

Την άλλη μέρα όμως ή φυλή του Φαντέκ άρνήθηκε κι' αυτή ν' άγο-ράση την όμορφη γυναίκα του Γκα-βρίλο, γιατί είχε τό μωρό της. Πα-ραδόξως όμως, ό «Κεραυνός» δέν άδούχησε αυτή τη φορά μιá της και δέν άρχισε να την βρίζη. Όταν μά-λιστα προχώρησαν άρκετά μέσo στο δάσος και κάθισαν για να φάνε, την προσκάλεσαν κι' αυτή να φάη μαζί τους. Ύστερα ξάπλωσαν κον-τά στο ποτάμι για να κοιμηθούν. Η δυστυχισμένη Τσιγγάνα τότε είχε κυριολεκτικώς χαμένη. Έκλαιγε και γελούσε από τη χαρά της, που εί-χε χορτάσει την πείνα της, και τέ-λος, όπως ήταν κατάκοιτη, βυθίστη-κε σ' ένα βαθύ ύπνο. Οι τέσσερες «σταυράδεροι» τότε την πλησία-σαν κι' ό Γκαβρίλο, ό άνδρας της, της θωπήμασε με μιá βαρεία πέ-τρα τό κεφάλι ! Μετά σκότωσε, με τόν ίδιο τρόπο, και τό παιδί του.

Κατόπιν έσκυψαν ένα λάκκο κι' έθαψαν τα δυό πτώματα κι' έπειτα συνέχισαν τό δρόμο τους...

Τό πρωί όμως, ό δασοφύλακας του Φαντέκ βρήκε τη ματωμένη πέ-τρα και δέν άόργησε ν' ανακαλύψη τό μέρος που ό έγκληματίας είχαν θάψει τα θιματά τους. Είδοποίησε άμέσως τούς άστυνομικούς της πε-ριφέρειας, κι' ύστερ' από λίγο οι Τσιγγάνοι συνελαιβάντο.

Μετά τρεις μήνες έγινε ή δική τους και καταδικάστηκαν από τό Κακογροδικείο σε ισόβια καταναγ-καστικά έργα στις άλικές του Ρά-μνιν.

Οι τέσσερες Τσιγγάνοι, με ή συνόδεα των άστυνομικών, πήραν τό τραίνο για τις άλικές, σκεπτό-μενοι τα φοικιαστικά μαρτύρια που τούς περιέμεναν στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών. Έτσι, σε μιá στιγμή, πήσαν την άπόφασι να δραπετεύσουν. Είχαν άκόμη μαζί τους 950 λεί από τό πούλημα των γυναικών τους. Μόλις λοιπόν κατέ-βηκαν από τό τραίνο, προσκάλεσαν τούς άστυνομικούς να πουν ένα πο-τήρι ράμνι. Εκείνοι δέν άρνήθησαν. Μά τό ένα ποτήρι έφερε τ' άλλο, κι' έτσι οι άστυνομικοί δέν άργη-σαν να γίνουν τυφλά στο μεθύσι και να πέσουν άπ' τις καρέκλες τους καταγής. Έτσι οι τέσσερες «σταυ-ράδεροι» κατορθώσαν εύκολα να φά-ρουν τα περιστρόφα των χωρο-φυλάκων και να φύγουν προς τα Καρπάθια δάση.

Ό «Κεραυνός», ό Κόμπζα, ό Ίον Σουρντό κι' ό Νίτσα Πα-στράμα — ό γέρο Πέστελκον πέ-θανε στο μεταξύ — από εκείνη τη μέρα βγήκαν στο δρόμο. Δέν εί-χαν όμως την ύποστήριξη των χω-ρικών, κι' ένας άπ' αυτούς τούς πρόδωσε στην άστυνομία. Στάλη-καν λοιπόν άποστάσιμα εις κατα-δωξήν τους, κι' ύστερ' από μιá άρρωματική μάχη στα βουνά, κα-τώφθησαν να τούς συλλάβουν.

Σήμερα, ό τέσσερες Τσιγγάνοι «σταυράδεροι» είνε κλεισμένοι στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών του Ράμνιν, στην κόλασι αυτή των άνθρωπων.

του είπε ότι είχαν γίνει «σταυράδε-ροι» με τόν Κόμπζα, κι' ότι οι πέντε άρχηγοί της φυλής είχαν πάρει την άπόφασι ν' άφισουν τις γυναίκες τους και να γίνουν Τσιγγάνοι έλεύ-θεροι, άν όχι άγνοί.

Ό βασιλιάς τους σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα τό άπάντησε :

—Μπορείτε εύκολα να βρείτε άν-δρες για τις γυναίκες σας στη φυ-λή του 'Ολινέστι. Μά για τα τρία λι ή του μικρά παιδιά σας και τόν γέρο Πέστελκον τα πράγματα είνε δύ-σκολα. Αλλά τί θα τό κάνετε ;

—Θα τα πουλήσουμε ! τού άπάν-τησε μ' άπάθεια ό «Κεραυνός», και έξανάφερε για νά συναντήση τούς συντρόφους του.

Μετά δυό μέρες ό Γκαβρίλο κι' ό Κόμπζα, παίρνοντας τις γυναίκες και τα παιδιά τους, έφυγαν άπ' την κατασκήνωσι, πέρασαν τα Καρπά-θια κι' έφτασαν στο 'Ολινέστι. Μο-ρεί να κατορθώσουμε να πουλήσου-με σ' αυτούς τη γυναίκα και τα μωρά...

Ό «Κεραυνός» παραδέχτηκε τα λόγια του «σταυράδερο» του και έξάλωσε καταγής για να ξεκουρα-σθή. Πιο πέρα, μακριά από τούς τέσσερες Τσιγγάνους, είχε καθίσει ή γυναίκα του Γκαβρίλο και προσ-κάθισε να σωπάση τό παιδί της, που έκλαιγε γιατί δέν έβρισκε να πιη καθόλου γάλα. Η δυστυχισμένη «σταυράδερο» είνε κλεισμένη στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών του Ράμνιν, στην κόλασι αυτή των άνθρωπων.

Σήμερα, ό τέσσερες Τσιγγάνοι «σταυράδεροι» είνε κλεισμένοι στις ιδόγειες στοές των άτακτορχιών του Ράμνιν, στην κόλασι αυτή των άνθρωπων.

Την άλλη μέρα όμως ή φυλή του Φαντέκ άρνήθηκε κι' αυτή ν' άγο-ράση την όμορφη γυναίκα του Γκα-βρίλο, γιατί είχε τό μωρό της. Πα-ραδόξως όμως, ό «Κεραυνός» δέν άδούχησε αυτή τη φορά μιá της και δέν άρχισε να την βρίζη. Όταν μά-λιστα προχώρησαν άρκετά μέσo στο δάσος και κάθισαν για να φάνε, την προσκάλεσαν κι' αυτή να φάη μαζί τους. Ύστερα ξάπλωσαν κον-τά στο ποτάμι για να κοιμηθούν. Η δυστυχισμένη Τσιγγάνα τότε είχε κυριολεκτικώς χαμένη. Έκλαιγε και γελούσε από τη χαρά της, που εί-χε χορτάσει την πείνα της, και τέ-λος, όπως ήταν κατάκοιτη, βυθίστη-κε σ' ένα βαθύ ύπνο. Οι τέσσερες «σταυ-ράδεροι» τότε την πλησία-σαν κι' ό Γκαβρίλο, ό άνδρας της, της θωπήμασε με μιá βαρεία πέ-τρα τό κεφάλι ! Μετά σκότωσε, με τόν ίδιο τρόπο, και τό παιδί του.

Κατόπιν έσκυψαν ένα λάκκο κι' έθαψαν τα δυό πτώματα κι' έπειτα συνέχισαν τό δρόμο τους...

Τό πρωί όμως, ό δασοφύλακας του Φαντέκ βρήκε τη ματωμένη πέ-τρα και δέν άόργησε ν' ανακαλύψη τό μέρος που ό έγκληματίας είχαν θάψει τα θιματά τους. Είδοποίησε άμέσως τούς άστυνομικούς της πε-ριφέρειας, κι' ύστερ' από λίγο οι Τσιγγάνοι συνελαιβάντο.

Μετά τρεις μήνες έγινε ή δική τους και καταδικάστηκαν από τό Κακογροδικείο σε ισόβια καταναγ-καστικά έργα στις άλικές του Ρά-μνιν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

ΤΟΥ Ζ. ΣΑΙΝ-ΖΙΔ

Πέτρος γυναικάς του και, τελευταία, έσφιξε το χέρι γυναικάς του και χαμογελώντας της είπε:

—Δεν θ' άργησω και πολύ, αγαπητέ μου συνάδελφε.

Κι έφυγε.

Μια κυρία φάνηκε σαν ν' απορούσε με τα λόγια που άκουσε.

—Όποτε γράφετε και σεις, αγαπητή μου Ζακελίνα; Κι' εγώ δεν έχω ιδέα, είπε με άπορία στην κυρία Μπρετέιγ, που κύτταζε τον άντρα της καθώς έφευγε.

Και πλησιάζοντας το καθισμά της προσέθεσε:

—Είμαι απ' τις πιο θεμιές θανμάστριες του ταλέντου του συζύγου σας. Δεν μπορούσα όμως ποτέ μου να φανταστώ πως είσθε και σεις συγγραφέας!

—Ω! Όχι και σπουδαία πράγματα! Απάντησε με ένα δροσερό χαμόγελο η Ζακελίνα. Δεν έχω πολλές αξιώσεις... Είνε όμως ολόκληρη ιστορία αυτό...

—Αιτιώμε τις πρωτότυπες ιστορίες. Μήπως θα φανόμουν ζήλορητη αν σας παρακαλούσα να μου διηγήσετε την ιστορία σας αυτή;

—Πριν από πέντε χρόνια, άρχισε να διηγείται η Ζακελίνα, ήμουν δεκαοκτώ ετών. Είχα μεγάλη κλίση στην φιλολογία. "Όλο τον καιρό που μπορούσα να εξοικονομήσω από τις καθημερινές μου αποσχολήσεις, τον περνούσα κλεισμένη στο δωμάτιό μου, καταβροχθίζοντας περιοδικά, μυθιστορήματα, δράματα, δι.τι μου έφευγε στο χέρι. Δεν έφτασα πειά πάνω στη γη, αλλά σ' έναν κόσμο φανταστικό, ανάμεσα στους ήρωες και τις ηρωίδες των βιβλίων μου. Οι γονείς μου άρχισαν ν' ανησυχούν γι' αυτή την κατάσταση.

—Η κόρη μας κοιτάνει να παλαβώσει! Έλεγε ο πατέρας μου.

—Δεν ξέρω τί να της κάνω, έγινε παράξενη, άλλαξε ο χαρακτήρας της, προσέθετε ταραχμένη κι' η μαμά.

—Για να μη μένουν πίσω κι' οι αδελφοί μου έλεγαν κι' αυτοί τα λόγια μου.

—Εννοια σας και θα γίνη σπουδαία! Θα ιδίτε!... Αυτή θα μάς δοξάσει όλους μια μέρα και μαζί με μας και την Γαλλία.

—Αφίνα αυτές τις μπροές να περνούν με ένα υφος φιλοσοφικό και με κάποια περιφρόνηση, πρό πάντων για τα παιδιά, τους αδελφούς μου.

—Ετσι, έκεινον τον χρόνο, έστε-ρα από πολύ σένη, οι γονείς μου άπεράσισαν να περάσω το κοινοκαίο μου κοντά σε μια ήλικια, έφη-φεία του μπαμπά, που έβενε, και μένει άκόμη, στην ήσυχη πολι-της 'Ορλεάνης. Πίστευαν πως αυτή ή άλλαγή, το νέο, ήσυχο και ήρεμο, κοινωκρατικό περιβάλλον, θα συν-τελούσε να συνέλθω και να γίνω κι' εγώ όμοιος άνθρωπος.

—Και πραγματικά, στην 'Ορλε-

νη αναγκάστηκα να περιορίσω τη μενία μου για το διάβασμα. Η δειά μου είχε ελάχιστα βιβλία, κι' σ' αυτά χωρίς κανένα ενδιαφέρον για μένα, έπαιρνε όμως κάθε μέρα την «Έφημερίδα της 'Ορλεάνης». Με-τά το γεύμα της διάβαζα την έφη-μερίδα της κι' αυτό ήταν σχεδόν ή μόνη μου διασκέδαση μαζί με τον περίπατο.

—Όπως καταλαβαίνετε εύκολα, ή μέρες μου φαινότανσαν άτέλειω-τες. Κι' ή νύχτες! "Ω! ή νύχτες... Σωστό μαρτύριο! Φαντασθήτε δι-ή θεία μου πλάγιασε τις δικτύμης!

—Τότε λοιπόν άνοστητή μου, μη μπορώντας, μην έχοντας κάτι να διαβάσω, μου ήρθε ξαφνικά ή ιδέα να γράψω. Και γιατί δεν θα μπορούσα να γράψω; Ναι, να γρά-ψω και εγώ, να γίνω γνωστή, να άποκτήσω όνομα! "Αχ! Τί λαμ-

ποληρόνα της στον κήπο, όπου μάς περιέμενε ο καφές μας κι' ά-φου διάβασα γρήγορα-γρήγορα τα πολιτικά και τα διάφορα νέα της ήμέρας, της άνήγγειλα με καθα-ρώτατη και δυνατή φωνή:

—'Υπό το φώς της σελήνης», της Λίνας ντ' Αρκούρ, το ψευδώνυμό μου...

—Διάβασα λοιπόν συγκεντρωμένη το πρώτο μέρος του έργου μου, τυ-πωμένο, με όρασιότατα τυπογραφι-κά στοιχεία, στήλες ολόκληρες στην έπιφύλλίδα. "Ημουν ένθουσια-σμένη και με τρόπο, μ' ένα χαμό-γελο θριαμβευτικό στά χέιλη, έκρι-ξα μια λοξή ματιά στη θεία μου ν' άπολαύσω τις έντυπώσεις της: Δυστυχία μου όμως! Είχε άποκει-μυθή.

—Ξέχασα γρήγορα αυτή την μι-κρή άπαγοήτευση, άπεράσιμα όμως

για την άγάπη σας για την φιλο-λογία.

—Δεν άργησα να την κάνω την τρέλλα! Τί τα θέλετε; "Ο ένθου-σιασμός μ' έτνιγε κείνη την στιγ-μή!

—Κύριε Μπρετέιγ, τοί είπα, θα μπορούσατε να κρατήσετε ένα μυστικό που θα σας πώ;

—Μπορείτε να έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη σε μένα, δεσποινίς.

—'Ε, λοιπόν, μάθετε πως είμαι ή Λίνα ντ' Αρκούρ. "Η «Έφημερίς της 'Ορλεάνης» δημοσίευσε τελευ-ταία ένα μεγάλο διήγημά μου. Μόνο που δεν πρέπει να το μάθη κανείς άκόμη αυτό...

—Μά τότε, δεσποινίς Λίνα, έ-πε ό κ. Μπρετέιγ, είμαστε συνά-δελφοι!...

—Στό τέλος της βραδείας έκει-νη ό καινούργιος μου φίλος ήξε-ρε όλα μου τα καλλιτεχνικά μυστι-κά και μου είχε ύποσχεθή πως θα διάβαζε όλα μου τ' άδημοσίευτα χειρόγραφα.

—Πέρασαν μήνες κι' άρχετες φο-ρές ξανασημειώθηκα σε φίλικα-μας σπία. Μιλούσαμε με υφος μυ-στηριώδες για το ζήτημα που μ' ένδιέφερε και για μερικά άλλα ζη-τήματα...

—Κύριε Μπρετέιγ, τοί είπα έ-να βράδυ, μου ύποσχεθήκατε να μου πείτε σήμερα την γνώμη σας για τα διηγήματά μου...

—Ξέρετε, αγαπητή μου συνάδελ-φε, αυτές τις μέρες έχω κάτι άλλ-ες έγνοιες στο κεφάλι μου...

—Πειραγμένη, έκανα να γράψω, έκεινος όμως με κράτησε απαλά από το χέρι.

—Δεσποινίς ντ' Αρκούρ, μπο-ρώ να σας έμπιστευθώ ένα μυστι-κό;

—Βεβαίωτα.

—'Ε, λοιπόν, θα σας κάνω μιάν έξομολόγησι: άγαπώ κάποια νέα μ' όλη μου την καρδιά. Πριν όμως την ζήτησω απ' τους γονείς της θα ήθελα να ξέρω αν ύπάρχουν έλ-πίδες...

—Και πως διάβολο θέλετε να το ξέρω εγώ αυτό!

—Και θέλησα να φύγω νοιώθον-τας μια βαθειά πίκρα.

—Αγαπητέ μου συνάδελφε, σας παρακαλώ μη θέλετε διαρκώς να φύγετε. Την ξέρετε σεις αυτή τη νέα, γι' αυτό και σας λέγω όλα αυτά, θα σας παρακαλούσα κι' της πήρε δυό λέξεις, ονομάζεται.

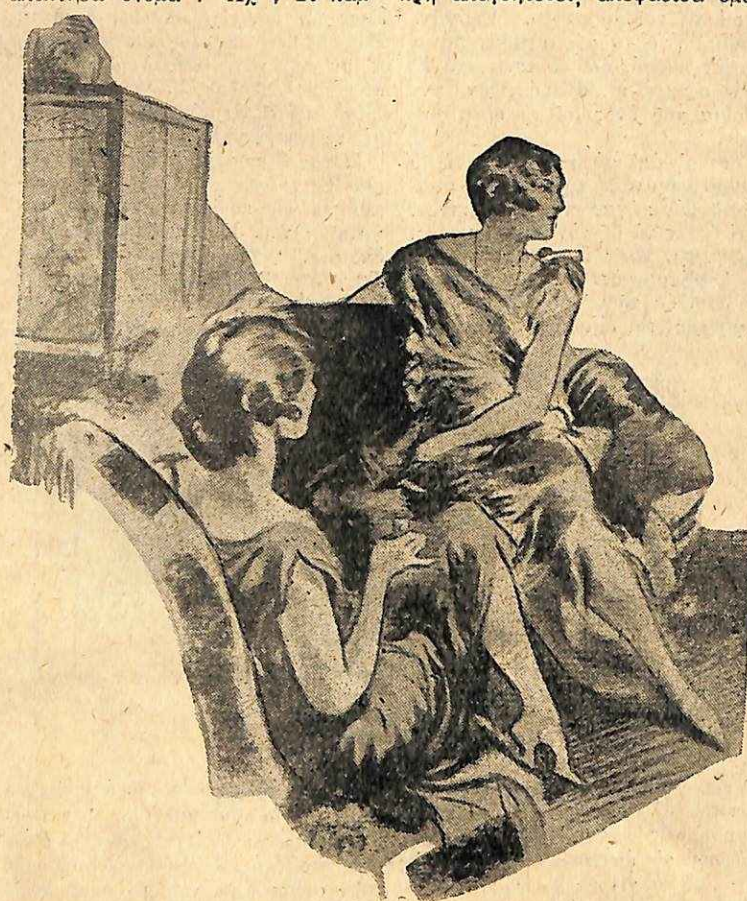
—Αφήστε με ήσυχη, επί τέ-λους!...

—'Ονομάζεται Ζακελίνα Νταρ-μουά...

—'Ετσι λοιπόν, είπε άποτελει-ώνοντας την ιστορία της ή χαρι-τωμένη Ζακελίνα Μπρετέιγ, όλη μου ή φιλολογική εργασία άποτε-λείται από ένα διήγημα κι' ένα μυ-θιστόρημα!

—'Ενα μυθιστόρημα;

—'Ενα ζωντανό μυθιστόρημα, το μυθιστόρημα της ζωής μου. Και σας βεβαιώνω, αυτό άξίζει περισ-σότερο από όσα θα μπορούσα να γράψω με την φαντασία μου!

Κύτταζε τον άνδρα της, καθώς έφευγε...

πρή έκδοσης για τους δικούς μου, για τ' αδελφια μου πρό πάντων, που δεν ξεχνούσα τις πικρές κοροϊ-δίες τους. "Αρχισα τη δουλειά και δεν μετρούσα πια τις νύχτες, ότ-τε τις ώρες. Έγραφα, έγραφα μέσα στη σιωπή του κοιμισμένου πα-ληού σπιτιού. Δεκαπέντε μέρες με είχε κυριέψει πραγματικός πυρετός.

—'Επ' τέλος, ένα όρωιο πρωί, γλύτωσησα από το χέλι έξω απ' την πόρτα και, τρέμοντας από τη συγ-κίνηση, πήγα τό άριστοσημά μου στην «Έφημερίδα της 'Ορλεάνης».

—Φαντάζεστε τη χαρά μου και τον τρελλό ένθουσιασμό μου, όταν με είδοποισαν πως θα δημοσιευόταν το έργο μου!... Λίγες μέρες πριν φύγω από της θείας μου, μόλις τε-λειώσαμε το φαγητό μας, την έ-βαλα να καθίσει άναπαυτικά στην

να κρατήσω λίγον καιρό άκόμη το μυστικό απ' τους γονείς μου.

—Τόν Φλεβάρη — και μάλιστα στις 15 του μηνός — σε μια φιλι-κή δεξίωση μου παρουσίασαν τον κ. Πέτρο Μπρετέιγ, τον γνωστό συγγραφέα.

—Μόλις άκουσα κείνο τό όνομα θαμώθηκα... Χωρίς διόλου να λο-γαριάσω τους κανόνες της σαλονί-στικης συμπεριφοράς και τους τύ-πους, με μια ξαφνική έγκορδιότη-τα, που θύκανε τη μαμά να λιπο-θυμήσει αν μ' έβλεπε από κάπου, τοίδωσα και τα δυό μου χέρια έν-θουσιασμένη.

—Δεσποινίς, μου είπε ό συγ-γραφέας με πολλή λεπτότητα και χάρη, είμαι έξαιρετικά εντυπωσι-σμένος για την γνωριμία σας, γιατί ό αδελφός σας ό Μωρίς μου ήλπιζε

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Λουίζα Ροφ-λάν κι' ή Εύ-γενία Φορ-σού ήσαν δυό μικρού-λες, πού, ό-πως τό σεις άλλες, έδού-λευαν στο θέ-ατρο, έπειδή

δεν ήσαν ικανές για καμιά άλλη δουλειά.

—'Αλλά και για την δραματική τέ-χνη δεν είχαν βέβαια καμιά ικα-νότητα, όπως και για καμιά άλ-λη τέχνη. Βρέθηκαν όμως μερικοί φίλοι που τις έξηγησαν πως στο θέατρο, όταν μια γυναίκα δεν έ-χει τις ειδικές ικανότητες για να προσοδύσει, τ' αντικαθιστά δι' αυ-τά με τη φυσική της χάρη και τα ασιατικά της χαρίσματα και πάει μπρός.

Παρουσιάστηκαν λοιπόν την ίδια μέρα στο «Φαντάζιο», του οποίου ό διευθυντής ζητούσε νέες κι' ό-μορφες γυναίκες για τους μικρούς ρόλους και, κατά τύχην, ή Λουίζα Ρουλάρ που άλλαζε τό όνομά της και τώκανε Τζένυ Γκασουγίς κι' ή Εύγενία Φορσού που έγινε τώρα ή Νίτα Φαρφαντέ, συναντήθηκαν για πρώτη φορά στον προθάλαμο του διευθυντού.

—'Εκείνος, μόλις τις είδε καλο-καμωμένες και νοσημιούλες τις κρά-τησε άμέσως και τους έδωσε άνεύ-θυνα ρολόκια στην πολιτελή φαν-τασμαγορική επίθεωρησι «Φάιβ-ό-κλόν» που επρόκειτο ν' άνεβάσουν σε λίγες μέρες.

Στη μεγάλη σκηνή του «Φάιβ-ό-κλόν» ή Τζένυ έπαιζε τη ζάχαρη κι' ή Νίτα την άσημνια ταμπιδού-λα, με την όποια πίνουν την ζάχα-ρη. Κρατιόντουσαν από το χέρι σφιχτά, για να φαίνεται ή στενή σχέση που έχουν πάντα ή άσημέ-νια ταμπιδούλα με τα κομμάτια της ζάχαρης σε κάθε «Φάιβ-ό-κλόν». Πνεύμα μια φορά!

—'Όπως ήσανε πολύ φυσικοί, ή δι'ό νέες σιγοκουθένετιαναν σ' όλο αυτό τό διάστημα. "Ετσι άνεκαλύ-ψαν πως κι' ή δυό τους προτιμού-μενες τόσο άσημα, έξακολουθού-σαν τό ίδιο χτυπητά χρώματα, τα σκοντούτ με ζαμπόν, τα ξυρισμένα πρόσωπα και τα γκριζα λουλού-σκυλάκια. Δεν χρειάζοτανε βέβαια και περισσότερο για να γίνουν ά-χώριστε φίλες. Πήγαιναν παντού μαζί, στα μαγαζιά, στα τσάγια κι' έπειτα βόρηναν στο ίδιο σπίτι δυό δαμάτια, στο ίδιο πάτωμα, τό ένα άπέναντι στο άλλο, πολύ κατάλληλα κι' άμέσως έτρεξαν και τα νοίκια-σαν.

—'Ετσι ζούσαν ή δυό φιληνάδες, άγαπημένες και μονοιασμένες, έ-σαν ήρθε κάτι να ταραξή αότην την ήληντή γαλήνη. "Όχι κανένας νέος με γαλανά ή μαύρα μάτια, κάτι άλλο, σοβαρότερο...

—'Όταν άρχισαν ή πρόδες για την επόμενη επίθεωρησι, ό συγγραφέας που είχε παρατηρήσει με πόσο μισό έλεγε τα λίγα λόγια της ή Νίτα στο «Φάιβ-ό-κλόν», άπεράσισε να της έμπιστευθή στο νέο του έρ-γο τον σημαντικό ρόλο της «Πετα-λούδας», που θα έλεγε και κάποιο

τραγουδάκι, τέσσερες ολόκληρες γραμμές παρακαλώ, δεν εν' ά-στεια πράγματα αυτά!

—Λιγότερο ικανοποιημένος από τον τρόπο, τον σχεδόν άτονο και άηχο, με τον όποιο ή Τζένυ είχε παίξει τό μέρος της, της έδωσε μονάχα τό νοούμερο της «Κοινοβου-τήν Ικανότητα, όλο της τό υπέρο, λευτική ευγλωττία», έναν ρόλο, δηλαδή, βουβό, μιάν άπλή εμφάνι-σι κι' αότην όχι πολύ σπουδαία, ούτε πολύ χτυπητή.

—'Όπως ήσανε φυσικοί, ή Τζένυ έ-γινε έξω φρενών, τάβαλε με τη Νίτα, της είπε πως εκείνη φρόν-τισε για να πάρη έναν μεγάλου ρόλο κι' έπειτα, με τρόπο, τα κα-τάφερε με τό μέσα κάποιον φίλου θέατρο, όταν μια γυναίκα δεν έ-χει τις ειδικές ικανότητες για να προσοδύσει, τ' αντικαθιστά δι' αυ-τά με τη φυσική της χάρη και τα ασιατικά της χαρίσματα και πάει μπρός.

Καταλαβαίνετε τώρα πολύ, είκο-λα τη συνέχεια: κλάμιατα, φωνές, φασαρίες, σχεδόν έτεςαι και ξύλοι "Ενα τρομερό μίσος γέμισε άμέ-σως την καρδιά της Νίτας Φαρ-φαντέ, και δεν ζούσε παρά μονά-χα για να εκδικηθή την άπονη

—Δεσποινίς, της είπε ό κ. Μα-ζολινέτι, άφου την χαρίτισε με μεγάλη ευγένεια, ήμουν χθές στο «Φαντάζιο» και πρόσεξα... πρόσε-ξα πολύ τό παίξιμό σας... Οι ρό-λοι σας, βέβαια, δεν είνε από αυ-τούς στους όποιους μια καλλιτέ-χνης μπορεί να αναπτύξη ήλη της την Ικανότητα, όλο της τό υπέρο, και μάλιστα, όταν, όπως σεις, βρί-σκειται στα πρώτα βήματα του στα-δίου της. "Η πείρα μας όμως, τα χρόνια, αν προτιμάτε, που κάνουμε έμεις αυτή τη δουλειά, μάς έχουν διδάξει να μαντεύουμε, να κατα-λαβαίνουμε την άξία μιας καλλιτέ-χνης που πηγαίνει σχεδόν χα-μένη στα χέρια διευθυντών που δεν έξουν ή, ίσως δεν θέλουν να την χρησιμοποιήσουν όπως πρέπει. "Ε-πομένως, από την Νίτα και να δοθί σ' αυτήν!

—Είπε πολύ ευγενής, ψιθύρι-ζοντας, ή Τζένυ πετούσε στον έβδομο ούρανό!... "Εοφίξε κι' ένθουσια-σμέ τό χέρι του υπερασπίου, που ήξερε να εκτιμή τό πραγματικά ταλέντα και τον συνόδευσε ως την πόρτα της.

—'Εκείνη τη στιγμή, ή Νίτα Φαρ-φαντέ έβγαλε από τό διαμέρισμά της... "Όπως καταλαβαίνετε, ή Τζένυ δεν μπόρεσε να μην ύποκ-νη στον περασμό και έπρεπε να χαστοκιάση την αντίηλό της με την άπίστευτη επιτυχία.

—Συμφωνοί! φώναξε στον ιμ-περσάριο: όπως είπατε, 200 φράν-κα τη βραδεία για την εργασία του Λονδίνου και 30,000 για τις έξη ταινίες... "Όσο για την εργασία της «Αμερικης» θα μιλήσουμε αργό-τερα...

—Συμφωνήταί! άπάντησε ό κ. Μαζολινέτι. Θα σας φέρω τό συμβόλαιο. "Αλήθεια, δεν μού λέτε, παρακαλώ: Τό όνομά σας τό γρά-φετε με δυό τ ή με ένα;

—Με δύο ταύ; ρώτησε άνήσυ-χη ή Τζένυ.

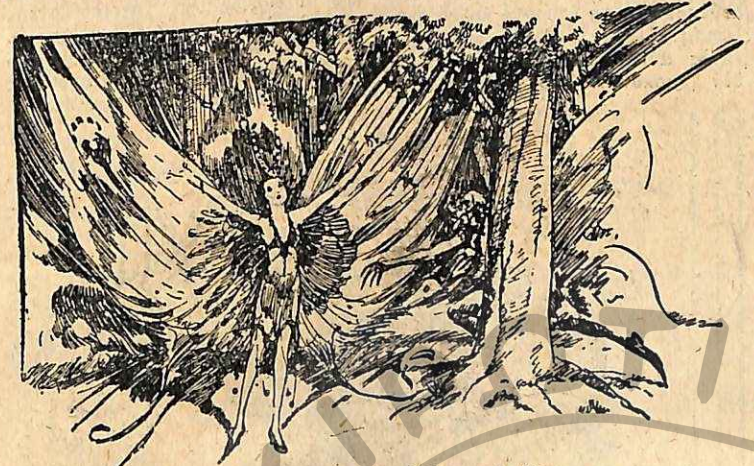
—Ναι, έννοώ, Φαρφαντέ, τό γράφετε με ένα ταύ ή με δύο;

—Φαρφαντέ; ... Φαρφαντέ;... "Εκανε λάθος στην πόρτα, ήλ-θιε!... "Εμένα με λένε Γκασουγίς. Κτήνος, βλάκα!...

—'Η πόρτα της έλεισε με πάτα-γο κι' άμέσως άκούστηκε από μέ-σα όλη ή φασαρία κι' ή φωνή μιας δυνατής νεύρης γλώσσας. Την ίδια ώρα στον διάδρομο, ή Νίτα Φαρ-φαντέ κι' ό συνένοχος της —για-τί όλα αυτά ήσαν μία καταχρόνια εμπνευσίς της— άρχισαν να χο-ρεύουν την άσάνοστη εκείνη πόλ-κα, που, όπως γράφουν, όλοι οι έξορνηταί της ζούγλας, χορεύ-ουν οι άγριοι άνθρωποράγοι, γύρω απ' τον νεκρό σόμα του έχθρου των, πριν να τον φάνε!

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια κα-λή ρεκλάμα, έναν λαμπρό ρόλο σε μια φαντασμαγορική επίθεωρησι... Θα έχετε συγχρόνως την ευκαιρία

'Ο ρόλος της πεταλούδας δόθηκε στη Νίτα...

έχθρα και πρώην φίλη της.

—'Όπως είνε εύκολο να καταλά-βω κανείς ή ζωή καταντούσε πολύ δύσκολη, πολύ δύσκολη άγνιό-φορη, για τις δυό έχθρες. Τσιτα-φισ, για τις δυό τους προτιμού-μενες τόσο άσημα, έξακολουθού-σαν τό ίδιο χτυπητά χρώματα, τα σκοντούτ με ζαμπόν, τα ξυρισμένα πρόσωπα και τα γκριζα λουλού-σκυλάκια. Δεν χρειάζοτανε βέβαια και περισσότερο για να γίνουν ά-χώριστε φίλες. Πήγαιναν παντού μαζί, στα μαγαζιά, στα τσάγια κι' έπειτα βόρηναν στο ίδιο σπίτι δυό δαμάτια, στο ίδιο πάτωμα, τό ένα άπέναντι στο άλλο, πολύ κατάλληλα κι' άμέσως έτρεξαν και τα νοίκια-σαν.

—'Ετσι ζούσαν ή δυό φιληνάδες, άγαπημένες και μονοιασμένες, έ-σαν ήρθε κάτι να ταραξή αότην την ήληντή γαλήνη. "Όχι κανένας νέος με γαλανά ή μαύρα μάτια, κάτι άλλο, σοβαρότερο...

—'Όταν άρχισαν ή πρόδες για την επόμενη επίθεωρησι, ό συγγραφέας που είχε παρατηρήσει με πόσο μισό έλεγε τα λίγα λόγια της ή Νίτα στο «Φάιβ-ό-κλόν», άπεράσισε να της έμπιστευθή στο νέο του έρ-γο τον σημαντικό ρόλο της «Πετα-λούδας», που θα έλεγε και κάποιο

σε μισοαλιωμένη ή Τζένυ.

—Ναι, ναι, είμαι βέβαιος γι' αυ-τό, μπορείτε, έχετε όλα τα προ-σόντα να κάνετε πολύ περισσότερα, έχετε ταμπιεραμένο δραματικό, κι' αν σας έμπιστευθώ τους κατάλλη-λους ρόλους, είμαι βέβαιος πως ίδη να λάμψη ένα καινούργιο όλο-λαμπρό άστέρι. "Η τιμή θα είνε δική μου και τ' όφελος και για τους δυό μας!...

Καταχρόνια από ευχαρίστησι, σχεδόν τρέμοντας, ή Τζένυ ψιθύ-ρισε:

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια κα-λή ρεκλάμα, έναν λαμπρό ρόλο σε μια φαντασμαγορική επίθεωρησι... Θα έχετε συγχρόνως την ευκαιρία

ΤΟΥ Μ.Γ.Κ. ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ

ΤΟΥ Μ.Γ.Κ. ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ

να εργασθήτε στο Λονδίνο στίς έξ- ταινίες που πρόκειται να γυρίσω. Δεν θα μπορούσα βέβαια να σας δώσω περισσότερα από 3,000 φράν-κα για κάθε ταινία, αλλά, όπως εί-παμε, πρόκειται για την αρχή, αρ- γότερα ή άμοιβή σας θα είνε πολύ σημαντικώτερη.

—Πέντε χιλιάδες είπατε για κάθε ταινία; ... ρώτησε ή Τζένυ αστασιένη.

—Ναι, για τις έξη πρώτες ται-νίες... Κατόπιν θα κάνουμε άλλη συμφωνία. "Εχω τό σχέδιό μου για την «Αμερικη», θα μιλήσουμε αρ- γότερα για όλα αυτά κι' έλπίζω να συνεννοηθούμε... Λοιπόν, για τό Λονδίνο, δέχσεθε;

—'Η Τζένυ πετούσε στον έβδομο ούρανό!... "Εοφίξε κι' ένθουσια-σμέ τό χέρι του υπερασπίου, που ήξερε να εκτιμή τό πραγματικά ταλέντα και τον συνόδευσε ως την πόρτα της.

—'Εκείνη τη στιγμή, ή Νίτα Φαρ-φαντέ έβγαλε από τό διαμέρισμά της... "Όπως καταλαβαίνετε, ή Τζένυ δεν μπόρεσε να μην ύποκ-νη στον περασμό και έπρεπε να χαστοκιάση την αντίηλό της με την άπίστευτη επιτυχία.

—Συμφωνοί! φώναξε στον ιμ-περσάριο: όπως είπατε, 200 φράν-κα τη βραδεία για την εργασία του Λονδίνου και 30,000 για τις έξη ταινίες... "Όσο για την εργασία της «Αμερικης» θα μιλήσουμε αργό-τερα...

—Συμφωνήταί! άπάντησε ό κ. Μαζολινέτι. Θα σας φέρω τό συμβόλαιο. "Αλήθεια, δεν μού λέτε, παρακαλώ: Τό όνομά σας τό γρά-φετε με δυό τ ή με ένα;

—Με δύο ταύ; ρώτησε άνήσυ-χη ή Τζένυ.

—Ναι, έννοώ, Φαρφαντέ, τό γράφετε με ένα ταύ ή με δύο;

—Φαρφαντέ; ... Φαρφαντέ;... "Εκανε λάθος στην πόρτα, ήλ-θιε!... "Εμένα με λένε Γκασουγίς. Κτήνος, βλάκα!...

—'Η πόρτα της έλεισε με πάτα-γο κι' άμέσως άκούστηκε από μέ-σα όλη ή φασαρία κι' ή φωνή μιας δυνατής νεύρης γλώσσας. Την ίδια ώρα στον διάδρομο, ή Νίτα Φαρ-φαντέ κι' ό συνένοχος της —για-τί όλα αυτά ήσαν μία καταχρόνια εμπνευσίς της— άρχισαν να χο-ρεύουν την άσάνοστη εκείνη πόλ-κα, που, όπως γράφουν, όλοι οι έξορνηταί της ζούγλας, χορεύ-ουν οι άγριοι άνθρωποράγοι, γύρω απ' τον νεκρό σόμα του έχθρου των, πριν να τον φάνε!

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια κα-λή ρεκλάμα, έναν λαμπρό ρόλο σε μια φαντασμαγορική επίθεωρησι... Θα έχετε συγχρόνως την ευκαιρία

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια κα-λή ρεκλάμα, έναν λαμπρό ρόλο σε μια φαντασμαγορική επίθεωρησι... Θα έχετε συγχρόνως την ευκαιρία

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια κα-λή ρεκλάμα, έναν λαμπρό ρόλο σε μια φαντασμαγορική επίθεωρησι... Θα έχετε συγχρόνως την ευκαιρία

—'Όλοι οι φίλοι μου, κύριε, μού τάχουν πη αυτά... Και, να σας πώ, μού φαίνεται, πως αν μού δοθί ή ευκαιρία... αν βορθη κάποιος να με λανσάρη...

—Βρέθηκε, αγαπητή δεσποινίς! Αυτός ό κάποιος είμαι εγώ! την έδωκε γελαστός ό κ. Μαζολινέτι. Για την αρχή, θα σας προτεί-νω ένα συμβόλαιο για τό Λονδίνο, ως 200 φράγκα την ήμέρα και με τό έξοδα του ταξιδιού σας, φυσικά, εις βάρος μου. Με μια

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η "ΦΙΛΕΝΑΔΑ,, ΤΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Η χήρα ενός Γάλλου προξένου και τα επεισόδιά της στη Βουλή των Ελλήνων. Βίος και πολιτεία της κυρίας Ρουζού. Ο Θεόδ. Δηληγιάννης και η Αρχικερδονίστρια. Το ταμπάρο του Κε- κέη και η αγανάκτησις της Ρουζού. Πώς την εσατέρισε ο «Ρωμηός» του Σουρή. Η Ρουζού στο άμαξι του Δηληγιάννη. Ο θάνατός της, κτλ. κτλ.

Ο Θ. Δηληγιάννης

Στά χρόνια των μεγάλων κοινο-
βουλευτικών αγώνων μεταξύ Τρι-
κοπής και Δηληγιάννη, φάνηκε
στην Αθήνα και η πρώτη Έλληνι-
δα σουφραζέτα, η περίφημη κυρία
Ρουζού. Ήτορξε ο μόνος φιλικός
τύπος της εποχής της, αλλά άπο-
στολικά ατολάνιστος, που τον άποθα-
νάτισε ή σάτυρα του Σουρή και το
γελοιογραφικό κοντύλι του Θέμου
Αννίνου.

Όταν η κυρία Ρουζού παρουσιά-
στηκε κάτω από τον Άττικό ούρα-
νό, δεν ήταν πειά στην πρώτη της
νέοτητα. Ο Χρόνος είχε πέσει στα
μάγουλά της και τα είχε χαλαρώ-
σει βαθεία. Ήταν σύζυγος Γάλλου
διπλωματικού υπαλλήλου, κι' επειδή
φυσικά, άκολουθούσε τον άνδρα
της παντού όπου τον μετέφεταν,
γι' αυτό σπανίως την έβλεπαν οι
Αθηναίοι. Όταν όμως πέθανε ο
άνδρας της, η χήρα Ρουζού έγκα-
ταστάθηκε μόνιμως στην Έλληνική
πρωτεύουσα, αφήνοντας την εξου-
λούθησι του διπλωματικού σταδίου
στο γυίο της, που ήταν πρόξενος
της Γαλλίας στο Βόλο. Από τότε
άφωστίσθηκε στην...εσωτερική πολι-
τική της Ελλάδος. Ήταν κοινή,
με πολύ μεγάλο κεφάλι, με μάτια
πεταμένα σαν αυγά, αλλά ζωηρά.
Τα χείλη της κρεμόντουσαν σαν το
γέρο-έλεφαντα και οι όμοι της ή-
σαν καμπουριασμένοι. Χωρίς να το
φαντάζεται, υπήρξε πρόδρομος της
μόδας. Τον καιρό που όλες η γυ-
ναίκες φορούσαν φουστάνια με σι-
νιό, η Ρουζού φανερώνατον στους
οφθαλμούς με φόρεμα κοντό, δέκα
πόντους από το έδαφος. Και άποτε-
λούσε χτυπητή αντίθεσι στα μακρο-
φόρεμα της εποχής, με τα εξέ-
χοντα μασοφόρια και τα σιδερωμέ-
να καπογι. Η σάρξ αυτής άνα-
πληρούσαν λίγο τις...κοίτες των
όδοκαθαριστών της Δημοχρίας, γι-
ατι καθώς σερόντουσαν μεγαλοπρε-
πώς, εκαθάρζοντο άποσπόμενοι τα
πεζοδόρμια της πόλεως! Άλλ' η
κυρία Ρουζού είχε κηρύξει πόλεμο
στις μακρές ουρές, κι' έτσι, με
την κοντή φούστα της, είχε προη-
γήθη κατά 40 χρόνια της μόδας
της σημερινής. Στην εποχή της
Ρουζού, για να ιδούν οι άνδρωποι
δυο γυναικείες γάμπες, έπρεπε να
παραινεύονταν τότε καμιά κυρία
θα κατέβαινε από άμάξι και θ' ά-
ναγκαζόταν να σκύβει λίγο το φου-
στάνι της!...

Η Ρουζού
(Σκίτσο του Θέμου Αννίνου)

νυχτερινές αυτές συνεδριάσεις, η
πολιτικισμένης γοηδία δεν πήγαινε
μόνο στο καπέλλο αλλά Κορντί, αλλά με
...ναντικό κοσμή. Κι' ένας άντιπο-
λιτευόμενος των Δηληγιάννη, εί-
πε: — Ένας κούκος δεν φέρνει την
άνοιξη!...

Η τακτική παρουσία της Ρουζού
στον θεωρείο των κυριών, την είχε
κάνει απαραίτητο κοινοβουλευτικό
στοιχείο. Βουλή χωρίς Ρουζού ήταν
άδύνατον να ένοση. Είχε γίνει
εξαρτή. Ήξερε τους βουλευτές με
τ' όνομά τους, με την επαρχία τους,
με τα έλαττωματά τους και τα μν-
στικά τους. Ήξερε τους λόγους για
τους οποίους πηδούσαν από το ένα
κόμμα στο άλλο. Δάβαινε μέρος
στις άγορεύσεις, εκφράζοντας με-
γαλόφωνα τις σκέψεις της, στέλ-
νοντας τους κεραυνούς της εναντίον
εκείνων που τολμούσαν να έχουν ά-
πληκτη γνώμη από τη δική της:

— Άνακάττει τις φωνές της με τις
κροαγές των λαϊκών θεωρητών κι'
έσπερνάει χαλαρηγιστικά επίθε-
τα κατά των άντικερδονικών ρητό-
ρων. Τόν Τρικοπή τον άνόμαζε
νέα, έλεγαν ότι τότε δεν ήταν άντι-
παθητική. Άπεναντίας, η κουβέντα
της και η ευστοφία του πνεύματός
της είχαν κατακτήσει την καρδιά
του Γάλλου συζύγου της. Η λόξα
της πολιτικής την χτύπησε στη χη-
ρεία της. Από μιάς άρχής έτάχθη
με το κορδόνι, το σύμβολο του Θεο-
δώρου Δηληγιάννη, και εναντίον
της έληξας, που ήταν το έλλογικό
έμβλημα του Χαρίλαου Τρικούπη.
Έσχημαζε στη Βουλή και δεν ά-
ποσείασε σχεδόν από καμιά συνε-
δρίασι. Στο θεωρείο των κυριών έ-
πιανε φοιτημένη θέσι και καμιά άλ-
λη δεν τόλμησε ποτέ να της την
πάρη. «Τό κάθισμα της Ρουζού»,
έλεγαν οι κλητήρες της Βουλής.
Άκόμη και όταν έξ αιτίας μιάς ά-
ποσείασης του άντισυνοικιού των
«Τάμης» Στήλιαν, έγιναν πεισμα-
τώδεις συζητήσεις και όλονυχτίες
στη Βουλή, η Ρουζού τις παρακο-
λούθησε με όση ύπομονη και εβου-
ληντής. Ήσαν μάλιστα ώρες, που
έκτός αυτής, καμιά άλλη κυρία
δεν βρισκότανε στον θεωρείο. Στις

κεφαλής των βουλευτών του στη
Βουλή, με όγκωδη διαδήλωσι, και
πήρε ψηφο έμπιστοσύνης.

Η Ρουζού, όρθία από το θεω-
ρείο της, «έφρύναντε», γράφει έφη-
μερίς της εποχής. «Λημονήσασα δι-
τι υπήρξε σύζυγος Γάλλου διπλω-
μάτου, είχε μεταβληθή εις άγορίαν
τίγριν». Ουδίσιας εναντίον του βα-
σιλέως:

—Κάτω ο Δανιμαρκέζος, ο κου-
ταβόκης, που θέλει να πάρη την
κυβέρνησι, γιατί περιμένει να φάη
από τη διαθήκη του Συγγρού!...

Είπε γνωστόν ότι η ύποκριτη έ-
κείνη κρίσις είχε επέλθει εξ αιτίας
μιάς άγορεύσεως του Συγγρού, που
την έματάωσαν βήγοντες όλοι μα-
ζί οι Δηληγιάννικοι βουλευτά!

Από τότε δεν έφάνηκε στο θεω-
ρείο των κυριών η Ρουζού. Είχε πά-
θει ρευματισμούς και δεν μπορούσε
να βγίη από το δωμάτιό της. Τις τε-
λευταίες της ήμέρες της πέτασε
καρφομένη στο κρεβάτι της, και
έξωφνησε κιντάζοντας μια μεγάλη
φωτογραφία του Θεόδωρου Δηλη-
γιάννη, με ιδίόχειρη άφιέρωσι.

Στους παληούς — και δυσέυρε-
τους πειά — τόμους του «Ρωμηού»,
διαβάει κανείς έξυπνους στίχους
του Σουρή για την Ρουζού (ή Ρο-
ζού, όπως την έλεγε ο λαός). Ά-
κόμα και γελοιογραφίες, που ο Ι-
διος ο Σουρή τις έσχεδιάζε. Κά-
τω από μια γελοιογραφία, που πα-
ριστάνει την κορδονίστρια με ση-
μαία στο χέρι, υπάρχει το εξής δι-
στιχο:

Η χελιδόνα της Βουλής,
κι' όρμη έξάφνης πολλή,
Και στο ύπ' αριθ. 316 φύλλο του
έτους 1890, δημοσιεύεται ο άκόλου-
θος διάλογος των ξυλίνων ήρώων
του «Ρωμηού»:

Περικλέτος, Φασουλής,
— Ένα πάλο της Βουλής.
Φ.—Για κόττα κόσμο, Περικλή!...
Π.—Μου θάμπωσαν τα μάτια.
Φ.—Για κόττα πράγμα θηλυκό,
και δυνατό κομμάτι!...
Π.—Ξέρεις αυτήν που κάθεται
στο Προεδρείο πέρα,
όπου γελά η μούρη της
όσον Άπριλη μέρα;
Φ.—Η Κορδονίστρια Ροζού,
που δεν της βράσκες ταίρι,
που είναι το ριπίδι της
άνταρτιδος μαχαίρι,
που τα σγουρά της τα μαλλιά
και τ' άσπρα της κοτσίδια,
στον κόρφο των Τρικοπικών
μπορούν να γίνουν φειδιά.
Π.—Βρε, τι μου λές;
Φ.—Τι να σου πώ;
την βλέπω και τρομάζω,
και την μεγαλοπρεπείαν
του ύφους της θαμάζω.
Μου φαίνεται σαν Ίουδθ,
καθώς τα καταφέρνει,
που το κεφάλι έκοψε
που πάλαι Όλοφέρη.
Π.—Είχα καιρό να την ιδώ...
Π.—Επειδή δεν έφάνη;
Φ.—Επειδή μπορεί και από
μετά του Δηληγιάννη...
Μά τώρα που την έπαθε
ο τράνος της πλέον,
κι' ο Θεόδωρος κορδώνεται
ός Μέγας Ναπολέον,
τον θραμβόν του Θεόδωρ
και η Ροζού έξόμνησε,
και σήμερα πρωί — πρωί
για τη Βουλή τα πρόμησε.
Π.—Ζήτη η Κορδονίστρια!
Φ.—Παπά, κατιές που ρίχνει!
Για κόττα!... της όμπρέλλας της

Όταν τελείωνε η συνεδρίασις, η
Ρουζού κατέβαινε στο διάδρομο, πε-
ριμένοντας να περάσι οι Δηληγιάν-
νης, για να του σφίξη το χέρι και
να τον ένισχύσι στους αγώνες του
εναντίον του Τρικοπή: «Εύγε!...
Σας συγχαίρω, κύριε πρόεδρε!...»

Ο Δηληγιάννης, κι' εκεί και στο
σπίτι του, την δεχόταν φιλικώτατα.
Την άκουγε μ' ευχαρίστησι και της
πρόσφερε καραμέλλες, «διότι να ά-
νοιχη η φωνή σας, κυρία μου!...»

Όταν είχαν φύγει πειά όλοι οι
επατέρες του Έθνους, τελευταία
η κυρία Ρουζού, με βήμα άργό, έ-
πήγαινε σπίτι της.

Το στάδιό της έτελείωσε ενδό-
ξως την εποχή που ο Θεόδ. Δηλη-
γιάννης άρνιότανε να παραιτηθή
και προκαλώντας τον βασιλέα Γε-
ώργιο να τον άπολύσι, έπήγε επί

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπιτι, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ
ΟΛΟΝΟΤΙ
το
θερμόμετρο βρι-
σκεται άκόμη
στούς 38 βα-
θμούς και η ε-
λκακρινή ζωή
βρίσκεται σ' όλη
της την έντασι,

δεν πρέπει να λημονήσμε πως ο
Αύγουστος είναι ο τελευταίος καλο-
καιρινός μήνας και πως σε λίγο
μπαίνουμε στο φθινόπωρο. Οι δη-
μιουργοί της μόδας στο Παρίσι έρ-
γάζονται μ' όλη τους την δραστη-
ριότητα και τα ψαλίδια, ή βελόνες,
ή καρφίτσες, όλα είναι έτοιμα να έ-
ναμποιούν σε δουλειά. Πιστεύουμε
λοιπόν πως θάξε άρκετά ένδιαφέ-
ρον για τις άναγνωστρίδες μας, αν
σκηναίμε μιν άκριτά από τον πέ-
λο, που σκεπάζει τις φθινοπωρινές
μόδες, για να ιδούμε τί κρύβεται
από πίσω.

Λοιπόν, πρώτ' απ' όλα, πρέπει
ν' άποκαρτείσουμε τα χαρούμενα
και ζωηρά καλοκαιρινά χρώματα.Το
φθινόπωρο, με τις συννεφιασμένες
μέρες του, φέρνει άναγκαστικά πιο
θιμπτές, πιο ασημένιες τόνους. Τα
σκηπτρα, όπως πάντα, κρατεί το
μαύρο χρώμα σε συνδυασμό με ά-
σπρο. Ίδιως για τ' άπογειματινά
φόρεμα, τα δυο αυτά χρώματα
έκτοπίζουν σχεδόν έντελώς όλα τ'
άλλα. Όστόσο, για να μη φαίνον-
ται τα φορέματα τόσο πένθιμα και
για να έχουν και κάποια πρωτότυ-
πία, γαρνίζονται πολύ με στορές ή
με μετάνια καρφάκια. Το γαρνί-
ρισμα αυτό γίνεται βέβαια με ιε-
γυλή διάκρισι, για να μη φαίνεται
το φόρεμα σαν κοστούμι μπαλαρί-
νας, αλλά να φαίνεται λίγο πιο
λουατό.

Η άπλη γραμμή είναι αυτή που
υπερσιχτεί σε όλα τα μοντέλα. Η

το κόκκαλο σου δείχνει,
σαν να σου λή με αυτό,
πως αν παρακορώση,
μπορεί νόρθη στο πάλο σου
και να σε μπαγλαρώση!...

Δηγούνται ότι ο Θεόδωρος Δη-
ληγιάννης έδέχτο την κυρία Ρου-
ζού στην έπαυλή του, στην Κηφί-
σιά, γιατί του άρεσε να κουβεντιά-
ξη Γαλλικά μαζί της, και άκόμη
γιατι η φαντατική θανμάστρια του
έδρασε έξυπνους χαλαρηγισμούς
για τους πολιτικούς του άντιπάλους.
Κάποτε που τελείωσε η συνεδρίασις
της Βουλής, ενώ έξω έβρεχε πολύ,
ο Δηληγιάννης, βγαίνοντας, είδε
στα προπάγια του Βουλευτηρίου
την κυρία Ρουζού να στέκεται και
να περιμένη ποτε θα πάρη ή βο-
χή, για να γυλώσι σπίτι της. Η
Ρουζού τον έχωρτίσε, ως συνή-
θος, με βαθύ σεβασμό, και ο Γορ-
τίνιος πολιτευτής, άποδίδοντας τον
χαρητισμό, της είπε:

—Κυρία μου, δεχθήτε, παρακα-
λώ, να σας συνοδεύσω με την άμα-
ξάν μου εις τον οίκον σας.

Και ο Κορδονάρχης συνοδεύει
την Κορδονίστρια ός στη Νεάπο-
λι, όπου κατοικούσε η χήρα του
Γάλλου προξένου.

Όταν έμαθε το θάνατό της, της
έστειλε από την Κηφισιά ένα με-
γάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα, από
μείνα που έκήπευ ο ίδιος.

κοιτ' εινε σκέτη δυο παίρνει, το
κορσάκι κοιμπάνει ως επί το πλεί-
στον έμπρός, τα μανίκια είναι μα-
κρυνά και φαρδαίνουν λίγο κάτω ή
κοντά με μικρές φουσκίτσες, ή δε
ζώνη είναι έν' από τα πιο περιτοι-
μένα έξαρτήματα του φορέματος
και σ' αυτήν επαναλαμβάνεται ή
γαρντιούρα του κορσάκι.

Η φούστες είναι έντελως σκέτες
κι' ίσως. Μόνο στους γοφούς φαρ-
δαίνουν λίγο, με μικρές μπασκουίλες
ή με στοές, που έχουν σχήμα χα-
νιού και ξεχειλώνουν επάνω. Η
γραμμή αυτή στη φούστα είναι πολ-
πρωτότυπη και παρουσιάζει την α-
λουέττα τελείως διαφορετική από
δ,τι την έχουμε συνηθίσει ως τώρα.

Τα πρώινα φορέματα έχουν γομι-
μη σπόρ, άνδρικούς γιακάδες, ρε-
βέρ, κολλητές στοές, πολλά κου-
μπιά και ίσα μανίκια. Όσο για τα
χρώματα των πρώιμων φορεμάτων,
για την ώρα το μπλε κρατεί τα
σκηπτρα. Στο Παρίσι μάλιστα βγίη-
κε κι'ένα μπλε «κορμιώ», που είναι
τόσο σκούρο, ώστε πολύ εύκολα μπο-
ρεί κανείς να το μπερδέψη με το
μαύρο. Από τα άλλα χρώματα, πε-
ρισσότερο συνηθίζονται το πράσινο
λαδί, το μουντό, το γκρι-μπές
και το μπλε-μαρίν.

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΡΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Φόρεμα από Σκατσέλιο λινομέταξο. Τα μανίκια σχηματίζουν άμπεσεσάν.
Φόρεμα από Σκατσέλιο λινομέταξο. Τα μανίκια σχηματίζουν άμπεσεσάν.
Φόρεμα από Σκατσέλιο λινομέταξο. Τα μανίκια σχηματίζουν άμπεσεσάν.

λες θα σχηματίζουν σου ή ιδιότρο-
πους φιδίγκους. Θα χρησιμοποιηθούν
ως γαρνιτούρες, μικρά πτερύγια,
που θα μπαίνουν στο καπέλλο ως
είδος κοναράδας. Έπίσης συνηθί-
ζονται και ή γαρνιτούρες από πεταί
σε διάφορα χρώματα. Ένας πολύ
καμψός συνδυασμός είναι πέταινη
γαρντιούρα στο καπέλλο κι' όμοια
πέταινη ζώνη στο φόρεμα. Και να
ιδούμε άκόμη πόσες εκπλήξεις μάς
έπιφύλασσει ή φθινοπωρινή μόδα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΥΑΛΙΖΗ Η ΜΥΤΗ

Το γυάλισμα της μύτης είναι ένας
από τους χειρότερους εφιάλτες για
κάθε γυναίκα. Όση κρέμα, όση
πούδρα κι' αν της βάλοιμε, σε λί-
γη ώρα φεύγει και ή μύτη μας γυ-
αλοκόπαι και καταστρέφει και το
δραματικό πρόσωπό. Για να θερα-
πείσουμε αυτό το έλάττωμα, πολύ
άποτελεσματικό είναι να πλένουμε
τη μύτη μας με νερό, στο όποιον
έχουμε διαλύσει λίγο θειάφι ή να
την άλείφουμε με γλυκό λεμονιού.

Πρέπει ν' άποφύγετε ν' άλεί-
ψετε τη μύτη σας με άλκοολ ή με
λοσιόν, που έχει πολύ άλκοολ, κα-
θώς και με λιπαρές κρέμες. Πολύ
άποτελεσματικές είναι κι' ή καντέ-
κα κρύες κομπρέσες ενάλλως. Στο
νερό αυτό που θα κάνετε τις κομ-
πρέσες, ρίχνετε.

Πρέπει ν' άποφύγετε με κάθε
τρόπο να έρεθίσετε τη μύτη σας,
έναν δε ή θεραπεία που κάνετε την
ερεθίζει, να την διακόψετε άμέσως.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ
Η ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ

Όλοι οι άνδρωποι που έχουν κα-
λή ανατομή, διακρίνονται από
τους άλλους, χάρις στην ευγενική
τους συμπεριφορά και στην προσπά-
θειά τους να μη προκαλέσουν την
προσοχή. Γι' αυτό το λόγο, ένας άν-
θρωπος καλοανατεθραμμένος πρό-
πει ν' άποφύγη να μιλά δυνατά
σε κάθε δημόσιο μέρος: Στο ξενο-
δοχείο, στο τραίνο, στο θέατρο κλπ.,
και πρέπει επίσης ν' άποφύγη να
χειρονομή την ώρα που μιλάει.
Έμειν δυστυχώς οι Έλληνες έχου-
με τη συνήθεια να μιλούμε πιο εκ-
φραστικά με τα χείρα, παρά με τη
γλώσσα μας, κι' αυτό βέβαια μπορεί
να διευκολύνει την συνεννόησι μας
μ' έναν ξένο, αλλά δεν είναι όλοιο
εύχρηστο θέαμα στην καθημερινή
ζωή. Θα έπρεπε λοιπόν να διορθώ-
σουμε όσο δυνατόν αυτό το έλάτ-
τωμά μας. Φτάνει να το έφρασίση
καθένας στον έαυτό του και να
φροντίση να συνοδεύη τους λόγους
του με όσο το δυνατόν λιγότερες
χειρονομίες. Η γλώσσα μας είναι
άρκετά πλούσια, ώστε να μη χρειά-
ζεται αυτό το συμπλήρωμα.

Έκτός από τις κοινές χειρονομι-
ες, υπάρχουν και όρισμένες χαρα-
κτηριστικές για κάθε άτομο. Υ-
πάρχουν, π. χ., άνδρωποι που θεω-
ρούν απαραίτητο, όταν σας μιλούν,
να σας πάνουν από τα κομπιά του
σασκελιού σας, άλλοι πάλι με κάθε
λέξι σας χτυπούν, φιλικά δρην, στον ώμο, άλλοι σας πάνουν από το
χείρι και σας το κουνούν μέχρις έξ-
αφρώσεως και όττω καθέξης. Αυ-
τά όλα δεν δείχνουν καλή ανατομή
και είναι και πολύ ένοχλητικά
για τους άλλους.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ Ο ΚΟΥΡΔΟΣ

ΤΟΥ L. J. BRESTON

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σταυροπόδι πάνω σ' ένα σοφά, ο Κασίμ, εκεί στο υπάιθριο μαγαζάκι του, περίμενε με στωική απάθεια πελάτες.

Ο ήλιος ξερόφηνε τα καλντερίμια της Σταμπούλ. Στους άραιους και στενομακρούς τσικιούς που έρριχναν τα σπύτια, βρωμεροί όμιλοι από ζητιά-νους μισόγυμνους, διαμφοσθη-τούσαν με το ραβδί στο χέρι μια θεοούλα για να ξεπλύνουν. Κι όταν κατάρθονε κανέναν να νικήση, και έτοιμαζόταν ν' απο-λαύση το σκίερο καταφύγιό του, εξανόριζε πάλι δημηρικές μάχες με καινούργιους κι' απροσδόκητους παρεισάκτους: Μή τις λεγεώνες, δηλαδή, των πειναλέων και ψωσάλεων σκυ-λιών της Σταμπούλ που αδέ-σποτα πλημμύριζαν τα σοκκά-κια, ψάχνοντας μάταια για κα-νένα κόκκαλο.

Ξαφνικά, μακρὰ, στο βάθος του καλντεριμιού, διαβολικός θόρυβος άκούστηκε. Ένα ά-φορισμένο, αφηνιασμένο άλογο, υπέροχης δοάπικης ράτσας και με γρουσοστόλιστα χαλινάρια, ξεπορόβει το τέγοντας με καλ-πασμό. Σκυφτός α καθάλλ-σος τον γοντζωνίενο με από-γνωσι απ' τη ναίτη και τυφλω-μένος απ' το ήνέμισμα του λυ-μένου σαρικιού του, πάσκιζε να συνκρατηθή στη σάλλα κι' να συνκρατήση συνχρόνως το ξετοσλαϊνένο άλογό του.

—Ώυάν!... Ώυάν!... Άλ-λάν, λυπήσου τον!... Ξεφώνισε ο Κασίμ ξεφύλλοντας κι' άνειμίζοντας το χέρι του. Θά τον σκοτώσει τ' άλονό του!...

Δέν είπε άλλα ο Κασίμ. Άν κι' ήταν περασμένης ήλικίας πειά, ώστόσο «τόλενε ή καο-διά» του. Πετάχτηκε σβέλτα όο-θό απ' το σοφά του, με δυό πιδήματα βοέθηκε στο καλντε-ρίμι, και με το καλοτρογισμέ-νο μαναίό του στη ρεδιά του χοϊότα, περίμενε με άνυμία.

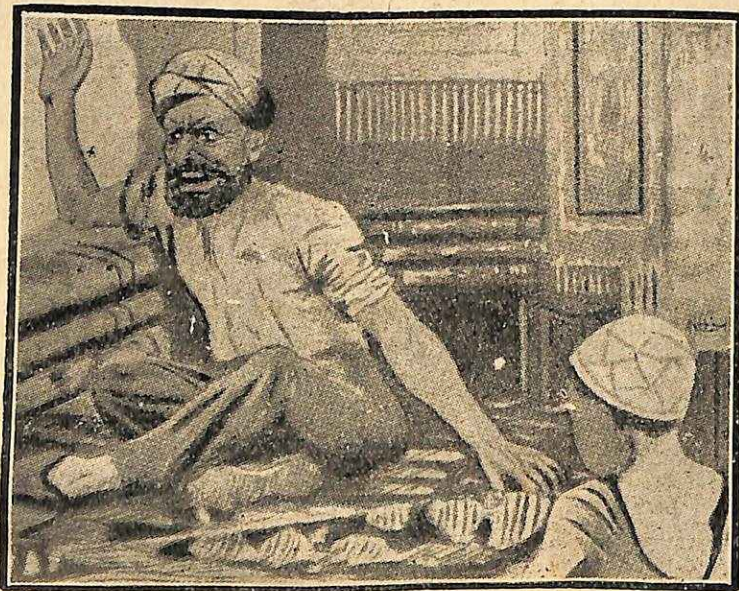
Κάτι το καταπληκτικό άρω-κό συνέβη τότε: Μή πήδημα τσαγκαλιού ο Κασίμ, βοέθηκε κολλημένους έπάνω στον τοάνη-λο του άφορισμένου άλόγου. Ά-διάφορος στα δαγκώματά του, αδιάφορος στα κόκκινα αίδια που έβγαψε άσθονα το ζεοβί του μποτάτσι, έχωσε γοήνοσα το μοναίό του στο λαούγγι του άλόγου κι' άοχισε να το στοιφογυλίση μέσα στην πλη-γή. Μεγαλώνοντας την έτσι ά-παίσια!

Είκοσι βήματα πέρα, κι' άφου σβάνισε πάνω οκτώ πόν καθάλλαση του και τον Κασίμ το άλογο, σωριάστηκε έπί τέλους στο καλντερίμι, ξερνώντας αίμα κι' άφροδες άπ'

το στόμα του. Μερικοί άπ' τους κεραυνωμένους θεατές της άστραπιαίας αυτής σκηνής, έτρεξαν να άνασκηώσουν λιπό-θυμο τον καθάλλαρη, ένώ άλ-λοι πάλι ώδηγοΰσαν στο μαγα-ζάκι του, έπίσης άναίσθητον κι' αϊμόφυρτον, τον άτυχο Κασίμ!...

Πέρασαν αρκετές ήμέρες... —Νά, αυτός είνε πολυχρονε-μένη πασα μου, ο άνθρωπος που ζητάς... Αυτός πετάχτηκε έκείνη την ήμέρα, κι' έχωσε το μαχαίρι του στο λαιμό του ά-φηνιασμένου άλόγου σου!...

Αυτά τά λόγια τάλεγε ένα πρωί, έκει στο πολυσύχναστο αυτή την ώρα σοκκάκι—και μπρός στο μαγαζί του Κασίμ— ένας οϊκτρός ζητιάνος στηρι-γμένος στα δεκανίκια του. Κι' ο άνθρωπος στον όποιο τάλεγε, ήταν ένας γηραιός πασάς, με άσπρα γένεια, με μεταξωτό σαρ'κι και με πλούσια βελου-δένια ρούχα.

—Άμάν!... Άμάν!... Άλλάχ, λυπήσου τον!...

Ο Κασίμ, άπασχολημένος τη στιγμή έκείνη να παζαρεύη με κάποιον πελάτη του έναν μικρό φτηνό Άνατολίτικο τάπητα, δέν πρόσεξε τη σκηνή αυτή. Κι' ο πασάς, βλέποντάς τον έτσι τυλιγμένον άκόμη στους επιδέ-σμούς των πληγών του, ψιθύρι-σε με συγκίνηση:

—Φτωχός άνθρωπος φαίνεται ο σωτήρας μου... Κι' έτσι, δό-ξα στον Άλλάχ, θά μπορέσω με άφθονους παράδες να κάνω εύτυχισμένα τά γερατιά του!...

Ξαφνικά, και καθώς γύρισε για μία στιγμή ο Κασίμ, άνι-κρύστηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον πασά.

—Ο Λάζαρος ο Κούρδος!... τραύ'σε με όδυνηρή κατάπλη-ξι ο Κασίμ.

—Άλλάχ!... Ο πατέρας της Λευλά!... μουμύρισε κεραυ-νωμένος ο πασάς, πίνοντας τά λευκά του γένεια με άπελπισία. Πέρασαν έτσι, μερικές σπ-

γμές, γεμάτες από άμοιβαία ά-γνία.

—Γκρεμιστήτε όλοι από δω!... μούγκρισε έπί τέλους ο πασάς, στρέφοντας όλόγυρα στους πε-ριέργους που μαζεΰτηκαν, μιά βλοσυρή ματιά του.

Ήταν πασίγνωστος, φαίνε-ται, στη Σταμπούλ και πανί-σχυρος, ο τρομερός αυτός Ό-θωμανός μεγιστά, γιατί ή δια-ταγή του εκτελέστηκε με ταχύ-τητα κεραυνού απ' το πανικό-θλητο πλήθος. Κι' όταν έμειναν πειά οι δύο τους, ο πασάς πλη-σισε τον άναυδο άκόμη μικρέ-μπορο, και καθ'όντας πύλαγι του στο σοφά, ψιθύρισε:

—Να!... Είμαι πραγματικά ο Λάζαρος ο Κούρδος... Ο έλλη-ς αρχιερατικούζουκος, κι' άρ-γότερα καϊμακάκης (έπαρχος) τοι' υνιοιού σου... Έλα, για χάρι του εύλογημένου Προφήτη μας, έχασε την έκείνη την εποχή, Κασίμ... Τώρα είμαι ο Λάζαρος Γιαρούμπ πασάς, βεζύρης όλων των παλατιών του πολυχρονε-

—Ό, τι και νάγινε, Κασίμ, σου χρωστάω τη ζωή μου, μά το Κοράνιο που πιστεύουμε κι' οι δύο μας... Ήθελες—δέν ή-θελες, είμαι όφειλέτης σου για πάντα... Ή πίστι μας προστά-ζει να ξεπληρώσω το καλό που μούκανες... Όσο για τά περα-σμένα, ξεχάσε τα πειά... Ήταν κιμέτ, ήταν γραφτό να γί-νουν... Ξεχάσε τα, όπως τά ξε-χάσα κι' εγώ, και!...

—Τά ξεχάσες εύ, σκύλε, μά πώς να τά ξεχάσω εγώ που ή-ταν σπλάχνο μου και καμάρι μου ή Λευλά μου;... ούρλιαξε έξαλλος ο Κασίμ. Μιά και μο-νάκριση μούμεινε στον κόσμο, ύστερα απ' το ξεκληρίσμα των άλλων μου παιδιών... Άφωσιώ-θηκα στην άνατροφή της σάν πατέρας της, γι' έγιναν τρυφε-ρός σάν μητέρα, όταν έχασα άργότερα τη γυναίκα μου... Μ' άρχοντοπούλα του παραμυθιού έμοιαζε το γλυκό μου το κορί-τσι... Την καμάρωνα σάν το γα-ρύφαλλο στη γλάστρα, και σάν τη δροσιά στα φύλλα του θασι-λικού... Κι' έτοιμαζόμουν πειά να την παντρέψω μ' ένα γερό και τίμιο παλληκάρι, έπιζόν-τας κι' εγώ ν' ανακουφίζομαι στον ίσκιό της νεότητάς των, και να γλυκάνω άργότερα τά γεασαίδια μου στο νεανικό τους γέλιο... Μά έφτασες... Φάνηκες εύ, με τους άτιμους βασιζού-ζούκους σου, κι' έσπειρες στο χωριό μου τη συμφορά και το πένθος!...

—Εκλαιγε πικρά σάν ανήλικο παιδί, ο δύστηνος αυτός πατέ-ρας. Στήριζε το κεφάλι του ά-νάμεσα στις δυό παλάμες του, και με σκυπό, πονεμένο πρό-σωπο, ταραζόταν κάθε τόσο απ' τους λυγμούς.

—Νά, έφτασα εγώ τότε!... ψιθύρισε ο Γιαρούμπ πασάς. Έ-γώ με τους βασιζούζουκους μου... Έκαίσα σπύτια... Σκότω-σα ανθρωπούς... Πρόσφερα στα παλληκάρια μου όλόδροσες κο-πέλλες... Καί... και κόατσα για τον εαυτό μου τη δροσερότερη απ' όλες... Τη Λευλά... Τη Λε-υλά σου!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

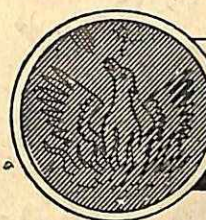
—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

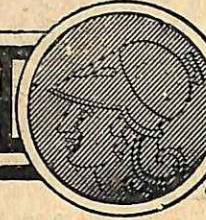
—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

—Τη μάρανες όμως, σκύλε!...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΙΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΖΗΤΗΜΑ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟΝ.

Η έπιτροπή άγώνος των συνεργαζομένων Όργανώσεων Έ-μποροπαγωγικών άλιών και ίχθυοπωλών της Έλλάδος, έ-πέδωσε προς την Κυβέρνησιν ψήφισμα, διά του οποίου κατα-φέρεται έναντιον του νομοσχεδίου περί άλιείας και τονίζει, ότι με την ψήφισι του νομοσχεδίου αυτού θά καταδικασθούν σόν έξ άσιτίας θάνατον 60 χιλ. οίκογένειες, προς όφελος όλίγων ά-τόμων, τά όποία θ' άποτελέσουν την Άλιευτική Έταιρεία.

Αντιθέτως όμως, οι άλιείς Μαγνησίας διαμαρτυρούνται διά τη-λεγραφημάτων για τις ένέργειες που γίνονται διά την ματαίω-σιν της ψηφίσεως του νομοσχεδίου και δηλούν, ότι για την ύπε-ράσπισι των δικαίων τους θά έρθουν «σύν γυναιξί και τεκνοίς» στον Πειραιά!

Τά δυό αυτά γεγονότα μαρτυρούν, ότι το ζήτημα της ίδρύ-σεως Αυτόνομου Όργανισμου Άλιείας είνε λεπτότατο κι' ότι, έπομένως, είνε άνάγκη να το μελετήση έπισταμένως ή Κυβέ-ρσις.

Επί του προκειμένου λοιπόν ευχόμεθα στην Κυβέρνησι να δώση στο έν λόγω ζήτημα τη λύσι έκείνη, ή όποια και τους φτωχούς ψαράδες δέν θά άδικήση, αλλά και ψάρι φτηνό και ά-φθονο θά έξασφαλίση στο λαό.

Αυτή είνε ή εύή μας σχετικώς κι' ελπίζουμε ότι ή Κυβέ-ρσις θά φανή δίκαια και λογική και θά προλάβη την άνα-στάσιν μεταξύ των δυό μεριδών των ένδιαφερομένων.

Νά φάμε το ψάρι φτηνό, θέβαια, χωρίς όμως και να στερη-θούν του έπιουσίου των οι φτωχοί ψαράδες.

—ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ;

Η ποιότης του ψωμιού καθημερινώς χειροτερεύει. Το μαύρο ψωμί ιδίως είνε άθλιότατο. Σε μερικές συνοικίες έσημειώθησαν κρούσματα δυσεντερίας, πολλά των οποίων οι γιατροί τά άπο-δίδουν άδιστάκτως στην κακή ποιότητα του μαύρου ψωμιού. Φταίνε οι άρτοποιοί; Ό λαός τά έχει μαζί τους. Άλλά δέν ευ-θύνονται αυτοί καθώς φαίνεται. Η κακή ποιότης του μαύρου ψωμιού—όπως θεβαιώνουν—είνε άποτέλεσμα της ύγρασίας των μαύρων άλεύρων.

Η Κυβέρνησις, συνεπώς, πρέπει να έξετάση άμέσως, χωρίς καμιά άναβολή, τις καταγγελίες αυτές και να λάβη άυστη-ρά μέτρα για την ύγεια του κόσμου.

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ.

Το Άνώτατον Οικονομικόν Συμβούλιον άνεκοίνωσε, ότι ο τιμάρθμος χονδρικής πώλησεως προϊόντων του μηνός Ιουλίου ήταν άνώτερος κατά 20 μονάδες απ' τον τιμάρθμο χονδρικής πώλησεως του μηνός Ιουνίου.

Κατά κατηγορίες προϊόντων, οι τιμάρθμοι χονδρικής πώλη-

ούρλιαξε έξαλλος ο Κασίμ. Τη μάρανες με τη βρωμερή πνοή σου, και την έστειλες ξανά σε μένα, όταν μούχτησε τ' άφα-νισμένα κάλλη της... Κι' έκείνη, μαραγκιασμένη, ξεριζωμένη, τσαλαπατημένη απ' τη μολυσμένη άγκαλιά σου, δέν άνθεξε... Ξεψύχσε στην άγκαλιά μου, ύστερα από λίγες μέρες... Ά!... Καταραμένο νάνα το χέρι μου αυτό, στο όποιο χρωστάς την ά-τιμη ζωή σου!...

Δάγκανε με λύσσα το καταπληγμένο άκόμη, απ' τις δαγκα-νιές του άλόγου, υπάτος του ο Κασίμ. Και το ίδιο του το αί-μα ολοπόρφυρο, έθαψε τώρα τά χείλη και τά δόντια του!... Ανατριχιασμένος ο Λάζαρο Γιαρούμπ πασάς, απ' τη φοβική σκηνή κι' απ' τις κατάρες του Κασίμ, θασανισμένος σκληρά απ' την άγρια τύψη του, μουμύρισε στο σωτή-ρα του:

—Τέτοια ζωή, κι' έτσι όπως μου τη χάρισες, δέν τη θέλω, τζάνουι... Ό Άλλάχ άς μάς συμπαθήσει και τους δυό!...

Και τραβώντας ένα γρουσοκάλλιστο κοντό-σαρδο γαντζάρι απ' τη μέση του, τζιμπη-θεία μέσα στην κοιλιά του.

Είχε ξεμυχήσει πειά στο δρόμο, όταν τον άκούμπισαν στο κρεβάτι του—έκει στο μέ-γαρό του—οι έντρομοι περαστικοί ποτρεξαν να τον συμμαζέψουν απ' τις πλάκες αϊμόφυρ-τον...

σεως των δύο άναφερθέντων μηνών, έχουν ως έξης:

	Ιούνιος	Ιούλιος	Αβέησις ή μείωσις
Γεωργικά προϊόντα	2082	2102	+ 20
Ζωϊκά	1910	1944	+ 34
Βιομηχ. και χημικά	1855	1881	+ 26
Καύσιμοι ύλοι	1854	1832	- 20

Επομένως έμειώθη μόνον ο τιμάρθμος των καυσίμων ύλιν... Ίσως από τον φοβερό συναγωνισμό που έκανε στις ύλες αυτές ο καυστικός ήλιος του τρέχοντος μηνός.

—ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ...

Το Χρηματιστήριο σιτηρών του Σικάγου πληροφορεί, ότι ή έφετηνή συγκοιδή σίτου στις Ηνωμένες Πολιτείες θά φτάση μετα θίας τά 482 έκατομμύρια μπουσέλς. Η περυσινή συγκο-μιδή ήταν 530 έκατομμύρια μπουσέλς κι' ο μέσος όρος των συγκομιδών της πενταετίας 1927—1931 886 έκατομ. μπουσέλς κατ' έτος.

Όταν λάβουμε υπ' όψιν, ότι τά παλιά αποθέματα σιταριού των Ηνωμ. Πολιτειών έχουν έξαντληθή, ότι ή Ρωσική παραγωγή υπολείπεται κατά τι της περυσινής, ότι των Βαλκανικών σιτο-παραγωγών χωρών ή συγκοιμή έπεσε, τότε πρέπει να είμεθα θέβαιοι πώς ή τιμές των σιτηρών θά σημειώσουν σημαντικοτάτη ύψωσι. Το γεγονός αυτό υποχρεώνει την Κυβέρνησι να λάβη δ-λα τά κατάλληλα μέτρα για την έξασφάλισι της έπαρκείας, της ποιότητος και της τιμής του ψωμιού στη χώρα μας, μέχρι της προσεχούς έσοδείας. Είνε το μεγαλειότερο και δυσκολώτερο κα-θήκον της.

Επί του σπουδαιότατου αυτού ζητήματος προτείνουμε την σύστασι μιάς μεγάλης έπιτροπής, από ειδικούς και αντιπροσώ-πους των έργαζομένων τάξεων, ή όποια να μελετήση το πρό-βλημα του ψωμιού και να υποβάλη συντόμως το πόρισμα των έργασιών της στην Κυβέρνησι.

—Η ΚΑΠΝΟΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ.

Από τά δεδομένα των τοπικών Γραφείων Προστασίας Κα-πνού συνάγεται ότι, κατά το παρόν καπνικόν έτος έκαλλιεργή-θησαν ή' όλόκληρη την Έλλάδα 772.900 στρέμματα καπνού, δηλαδή 67.500 στρέμματα λιγώτερα από το προηγούμενο κα-πνικό έτος.

Επίσης, επί τη θέσει της αυτής πηγής προβλέπεται, ότι το σύνολο της έφετηνής έσοδείας καπνών θά φτάση τά 36 έκατομ-μύρια χιλιογράμμων.

—ΔΕΝ ΘΑ ΗΣΥΧΑΣΟΥΜΕ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ...

—«Αυτό δικό μου, αυτό για μένα, τοτό για την τσέπη μου κι' ότι μείνει στη χούφτα μου.»

Κατ' αυτόν τον άρλουμποειδή και λίαν συμφεροντολογικόν τρόπον, διενεργεί ο άθάνατος Καραγκιόζης τη μοιρασιά των κερδών μιάς θαλασσοεπιχειρήσεως με τον συνέταιρό του. Κατά τον ίδιο τρόπο, υπάρχει κίνδυνος—άλλοιμονον!—να μοιράσουν κι' οι εισαγωγείς ζαχαρώς με το Δημόσιο και την κατανά-λωσι την διαφορά της τιμής της ζάχαρης που έφεραν απ' την Τσεχοσλοβακία.

Ο ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας μας καθησυχάζει σχε-τικώς μ' ένα άνακωνισθέν του, λέγοντας ότι τις 1000 λίρες—τό-ση είνε ή διαφορά—θά τις εισπράξουν ή Τράπεζες ύπερ του Δημοσίου. Άλλά έμεις, ο κοσμάκης, δέν θά ήσυχάσουμε ως τη στιγμή που θ' άνακωνισθή έπίσημως, ότι το τσέκ των 1000 λιρών το εισέπραξε πραγματι-κώς το Δημόσιο Ταμείο.

ΣΥΛΛΗΠΤΗΡΙΑ

Η «Οικογένεια» εκφράζει θερμά και έγ-κάρδια συλλυπητήρια προς τους σκληρώς δοκιμασθέντας οίκοις του διεθνοΰ της Λαϊκής Τραπεζής Διονυσίου Λοβέρδου. Ίδι-αιτέρως συλλυπείται τον άδελφόν του μετα-στάντος ύπουργόν των Οικονομικών κ. Σπυ-ρίδωνα Λοβέρδον.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΔΑΡΑ RADIUM, της λαρού Κας Χρυσούλας Ίτακι-νίδου, που πωλείται εις τα κεντρι-κότερα καταστήματα της πόλεως μας, είνε ή μόνη άθόα, λεπτή και με φυσικά μέσα χωματισμένη, χωρίς τις τοξικές χρωστικές.

Σαβυρική Δελή

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Μ' όλες αυτές τις ξέστες σε του-
(τες τις ημέρες,
όπου κι' η πέτρα σκάζουν,
μέσ' στης Βουλής τη σάλλα του
(Εθνους οι πατέρες
δλο συνεδριάζουν.

Τους νήν' η ξέστη άγρια καθώς
(κι' η άντηλιά
κι' όμως αυτοί δεν παύουν καθόλου
(τη δουλειά,
και στης Βουλής τη σάλλα ιδρώ-
(νοντες γυρίζουν
και νόμους επί νόμων άδίστοπα ψη-
(φίζουν.

Η ξέστη σακατεύει των βουλευτών
(τ' άσκέρι
και των εθνοπατέρων το τσούρο υ-
(ποσέρι
κι' δλο καλοτυγχίζει με όλη την καρ-
(διά του
τόν Παναγή που πήγε κι' έκανε
(τά λουτρά του.

Η κάρφα τους πατέρες του Έθνους
(μας λυγώνει
κι' η λαύρα της Αθήνας άγρίως
(τους φουντώνει.
κι' ένας με το μαντήλι έδω κάμνει
(άφρα,
κι' άλλος άποκοιμάται ήσυχως πα-
(ρατέρα.

Μουσκέψανε μαντήλια με τόν ιδρώ-
(τα μύρια,
κι' άνοιγουνε τις πόρτες κι' άνοι-
(γουν παραθύρια
άλλ' όμως και καμπόσι θγάζουν
και το σακκάκι
να δροσιθούν λιγάκι.

Όχι ήττον και βεντάγιες βλέπεις
(πολλούς να θγάζουν
μά ό,τι και αν κάμουν δεν είνε
(προκοπή,
και μερικοί με φάρα στον Πρόεδρο
(φωνάζουν,
να θγάλη του κτιρίου άμέσως τη
(σκεπή !...
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ

Ζήτα μου τ' άκατόρθωτα κι' ό,τι
(σ' άνοιχτούν οι άλλοι
κι' εγώ ό δειλός για χάρι σου, φτά-
(νω και μέχρι φόνου.
κι' αν για το κοίμα μου ό Θεός,
(στην κόλασι με βάλει
κρυφή θά τρώω μου χαρά, για σέ
(πώς το πληρώνω...
2

Φως στη ματιά, φως στην ψυχή,
(όλη φωτιά κι' άχτίδα
κι' εγώ μια έτοιμοθάνατη του Ό-
(χτώσθη χρυσάλλιδα.
Μ' αν είνε από τη φύλα σου,
(στάχτη να γίνω πάλι,
καλώς να όρση ό θάνατος μέσα
(σε τέτοια άγκυλή...
3

Όχι, πολυαγαπημένη μου, ό,τι για

(σε κι' αν κάνω,
όποια θυσία κι' άμάρτημα, τάχα να
(σε γλυκάνω,
κι' αυτά τα λίγα αν σου δώσω, που
(μ' άπομείναν έτη,
πάλι μ' ένα σου φίλημα θά μ' ελ-
(χες όφειλέτη...
4

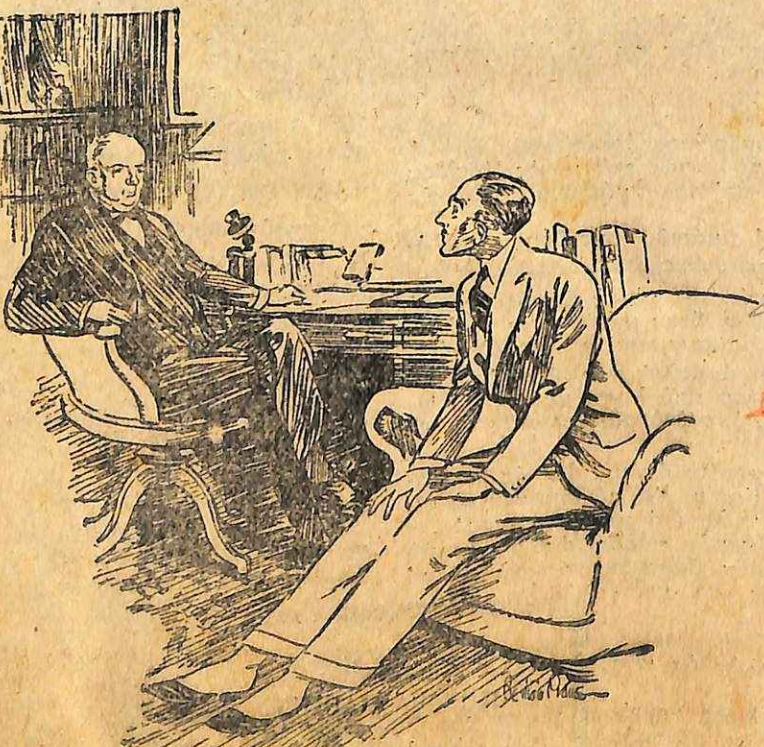
Ψευτιά φωνάζουν οι σοφοί είνε η
ζωή μας όλη,
και άσκοπα για το στεγνό τραού-
(με άραξόβόλι.
Κι' όμως, γλυκειά μου μάγισσα,
(έγώ ήρωα την άλήθεια
και το σκοπό του δίου μου σ' ένα
(ξενιάρι στήθια.

Αγαπημένη, άξέχαστη κι' εδλογη-
(μένη ή στρατά
που σε πρωτοσυνάντησα στον έ-
(χαρό μου δίο,
εδλογημένη κι' ή στιγμή, γλυκειά
(κατανομήματα,
που πρωτοκτυπήσαμε παράξενα
(κι' οι δούλοι...

Γελās και γύρω σου γλυκό σκορπās
(άχτινοδόλι.
τό μαργαριταρένιο σου μόλις φανή
(βραχιόλι,
κι' όπως σαν ρόδα άνοιχτούν τα
(δροσερά σου χέλια,
άλλου σκορπās τόν έρωτα κι' άλ-
(λου γεννάς τη ξήλεια...
6

Στά καστανά του κόρφου σου δι-

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ.—Λοιπόν, κόριε, άφού επιμένετε να γίνετε γαμβρός μου,
πρέπει να έχετε ότι στη μικρή μου κόρη δίνω προικα πεντακόσιες χιλιά-
δες, στη μεγαλύτερη έξακόσιες...
Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.—Παρντόν, μήπως υπάρχει και τρίτη, πιο μεγαλύτερη;

(μελα περισσότερία,
την τύχη άς ελχα ν' άπλωνα
(για μια στιγμή τα χέρια
κι' αν άτ' τίλιγωμα, γραφτό
(να σωριαστώ, είνε κάτω,
πί πιο γλυκό, άτ τα στήθια
(σου, στα χέρια του θανάτου;
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Συγχαίρεισαι, όταν βλέπεις ζω-
γοφικούς πύλας ;
—Ω ! τρομερά ! Μία φορά μά-
λιστα έλκαψα...
—Αλήθεια !... Πώς αυτό ;
—Έπεσε ένα κάδρο και μούσα-
σε τα μούτρα !

Επίγραμμα νενοταφείου.
«Ένταύθα κείται ο Α. Σ.,
ταφείς έν Αλυόπτω» !...

Ο χήρος της χώρας.
Ο παπās.—Αί ! ύπομονή !
Ο Θεός έτσι ήθελε και την πήρε.
Ο χήρος.—Α ! Ο Θεός
την πήρε ;... Άμ' έγνοια του, θά
καλατερόση κι' αυτός μαζί της !...

Μετά την κηδεία.
Ο έργολάβος κηδεϊών.
—Εύχαριστώ, κύριε, εύχαριστώ
πολύ !... Άν με χρειαστής καιμιά

Άλλη φορά, έδω ελμαι !

Επιτύδιον :
«Ένταύθα κείται η σύζυγος
μου πρὸς ήσυχίαν της και ήσυ-
χίαν μου».

Στο νεκροταφείο.
Ο εύσυνείδητος για-
τρός (ένω περνά μισροστά από
τους τάφους).—Πόσοι από αυ-
τούς έδω δεν χρεωστούν σε μένα...
τη θέσι τους !...

Κοπλιμάν ζητιάνων.
Ο μονόφθαλμος.—«Ε,
φίλε ! Κάτι πολύ πρωί φορτώθηκες
σήμερα !...
Ο καμπούρης.—«Α !... Έ-
πειδή σου φαίνεται πως είνε πρωί
άδωκα, γι' αυτό άνοιξες το ένα
σου μόνο παράθυρο ;

Μεταξύ ύπηρετών.
—Δεν ντρέπεσαι, να σε δέρνη ό
άφεντικός σου.
—Ποιος σου τό είπε ; Η άλή-
θεια είνε πως κάθε πρωί ό κύριός
μου κι' εγώ ξεσκονίζουμε ό ένας
του άλλου το ρούχα. Με τη δια-
φορά μόνον, ότι εκείνος υού τα
ξεσκονίζει άπάνω στη πλάτη μου,
ένω εγώ του τα ξεσκονίζω στον ά-
έρα !

Ο κύριος.—Δεν μου λές,
Γιάννη, γιατί κράτησες τη λίρα που
σου δώσα κι' έδωσες στο διωγόρο
μου μια κάλπη ;
Ο ύπηρετής.—Κύριε, τη
δαστούσα την αναθεματισμένη κά-
που έξη μήνες, άπάνω μου. Σάν
είδα λοιπόν πως δεν άξίζει τίποτε
την παρέδωσα στά... χέρια της δι-
καιούνης !

Η μικρή Φανή μόλις είδε τα νε-
ογέννητα της γάτας, τρέχει και
θρίσκει την μητέρα της.
—Μαμά, μαμά ! Τρέξε να δής...
Η γάτα έβγαλε τα ποντίκια που
έφαγε χτές !...

Τόν ένοιωσε το σεισμό ;
—Ού !... Τσαντάχτικα τόσο που
μου φύγανε δυό δόντια !...

Στο κατάστημα τροφίμων.
Η κυρία.—Αντά τ' αυγά ελ-
νε φρέσκα ;
Ο καταστηματάρχης.—
Της ώρας, κυρία. Άν δεν τό πι-
στεύετε, πάρτε το τηλέφωνο ν' άκού-
στε τις κότες που κακαρίζουν ά-
κόμα στο σπίτι !...

1.000.000 ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΩΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάσατε την νέαν ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, τροφή διά την επιδερμίδα, και
γίνετε νέα και σείς.

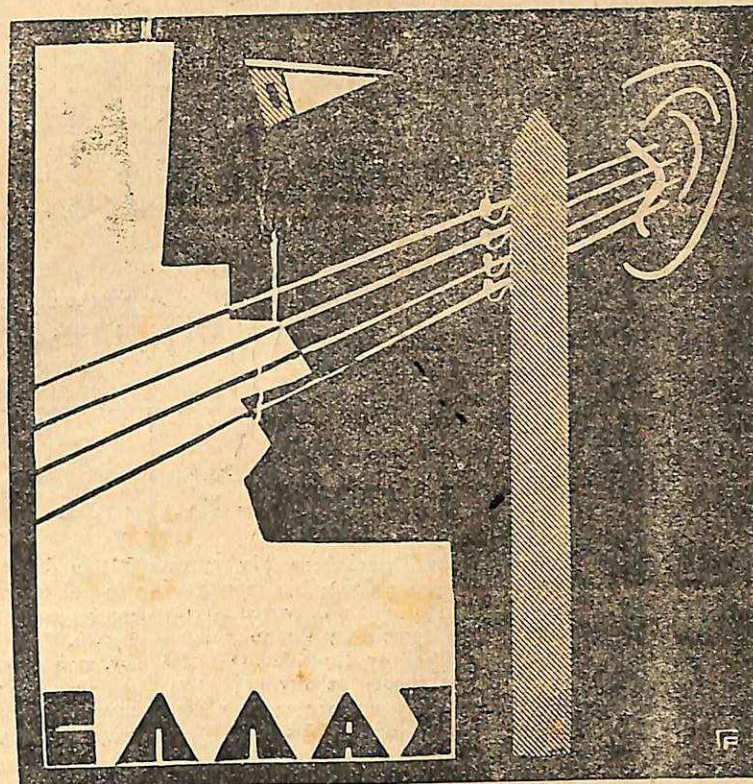
Κατόαν της εκπληκτικής ανακαλύ-
ψεως του καθηγητού Dr Stejskal, του
Πανεπιστημίου της Βιέννης, θά υπο-
ρούσαμε να πωλήσωμε ένα βάρο κρέμας
1.000 δραχμές και έκατομμύρια γυναι-
κών θά τις επλήρωναν με εύχαρίστησιν.
Άλλά, αντί αυτού, την πωλούμεν με πα-
λαιάς τιμάς.

Εάν επιθυμούσατε να βλέπατε τις γυ-
ναίκες, που επέτυχαν θαυμάσια άποτελέ-
σματα διά της χρήσεως της νέας κρέμας
Τοκαλόν, θά έχρειάζοντο περίπου 5.000
δρες, για να παραλάσουν μισροστά σας.
Εν, δύο... θά περνούσαν, ένω κουρα-
σμένη και εξηντλημένη θά τις παρατη-
ρούσατε επί 5.000 δρας ή 500 ημέρας,
από 10 δρας έκάστην.

Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν,
τροφή διά την επιδερμίδα (χρώματος
ρός) το βράδυ, προτού κοιμηθήτε. Τρέ-
φει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας,
χάρη στο Biocel, προσεχόμενον από
νεαρά ζωά. Έξαιρείται ταχέως όλας τας
άτελειās του χρώματος. Χρησιμοποιείτε
την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επι-
δερμίδα, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά),
το πρωί. Τρέφει την επιδερμίδα σας την
ημέρα και κάνει την πούδρα να κρατά.
Σε τρεις ημέρες θά άσπρίση την επιδε-
ρμίδα σας με τρόπο εκπληκτικό.

Γεν. Άντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-
ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η άρχαιότερα και άνωτέρα έν Βαλκανίους ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Άμφότεροι
έν Παρισίοις επί τριετίαν σπουδάσαντες εις την ACADEMIE
NATIONAL DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν NARO-
LITAINE.

Τελεία εκμάθησις έντός τριάκοντα ημερών.
Διά περισσότερας πληροφορίας γράψατε εις τὰ έργαστή-
ριά των, όδός Βουλής και Ήπείου άριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Προσοχή εις την διευθύνσιν 50Δ
ΤΗΛ. 26-564

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο γνωστός Όικος Καλλονής
"GEORGE"

εφίσταται εις την εύχάριστον θέσιν να
σας γνωρίση ότι η από τετραμήνου λη-
φθεία «Perfections» απέδειξε με όλας
τας περιπτώσεις, ότι άποτελεί τόν τε-
λειστάον σταθμόν της Permanente.

Διά του Perfections η Permanente
φθάνει εις τό ορεκό της επιτυχίας της
και δύνάται άσφαλώς να εφαρμοσθή σε
μαλλιά βαμμένα, άπορριζα και decolo-
rés, συνδυάζουσα στην εφαρμογή της
τήν άπόλυτον επιτυχίαν τών ondula-
tions και τών υποκλών.

Διά του Perfections η Permanente
κατέστη όχι μόνον τελείως άπλάντος,
άλλά και κατά πολύ ταχύτερα, άφου και
τά δυσκολότερα μαλλιά χρειάζονται όχι
περισσότεραν τών τριών λεπτών θέραν-
σιν, όπως γίνεται και εις τα μεγαλεί-
τερα ίνστιτούτα της Άμερικης.

Διά της Perfections δύνάται να γίνη
Permanente και ποδ της τελείας παρε-
λεύσεως της προηγουμένης, χωρίς να έ-
λαττώνεται η φυσική στιλπνότης τών
μαλλιών.

Η Permanente εκτελείται και από
προστυχόν ειδώλιν έπαίδευθεν επί τε-
τρατίαν υπό του κ. George.

Επίσης διά του Oil Tonic βελτιώ-
νεται αισθητώς και τα κατεστραμμένα
από άπονημμένην Permanente μαλλιά,
καθώς και τα άτέχνως βαμμένα τοιαύτα,
τά δε πολύ φριξέ τα καθιστά πολύ μα-
λακώτερα.

Τιμή διά μέν του κ. George δρ. 400.—
Διά δε του προσωπικού, υπό
την επίβλεψιν πάντοτε του
κ. George » 250.—

Τηλ. 20-918.—Άκαδημίας 5

ΚΕΡΔΟΣ

έξασφαλίζουν οι πωλούντες τα
χρυσά των κοσμήματα και πολυτί-
μους λίθους μόνον εις τό Χρυσο-
χοεϊόν και Άδαμαντοπωλείον Κ.
ΚΟΤΖΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ και ΝΙΚΟ.
ΛΑΟΥ ΡΕΠΟΥΣΗ, Όδός Άθηνάς
50Δ.

Προσοχή εις την διευθύνσιν 50Δ
ΤΗΛ. 26-564

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 1^η

ΑΘΗΝΑΙ, 23 Αυγούστου 1934.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τῷ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑ- σωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80) Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώ- δες, αἰσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Να- πολέοντος, περὶ τὸν πόλεμον ἐνὸς εὐγενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα Μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τῷ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40) Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειά- ζεται ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἓναν ποὺ τὸν ἔδιδασκεν, ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπου- κέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπο- ροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειέ- ραν ἐπιτυχίαν, ἐξ ὧν μυστοτορημάτων ἐδη- μοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τῷ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπετειαί τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πό- λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαιὸν σιληρὸν ἀγῶνα αἱ ἥρωες τοῦ ρο- μάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἓναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τῷ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30) Μέσα στὴς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- δίας» περιγράφεται ἓνα τρυφερότατο εἰδυλίον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με- θυσμένη τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν καλὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάρηρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τῷ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀρι- στούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παρα- δόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τραμακτικόν, πολὺπλοκον, κραεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέ- χρι τέλους ἀδιάρτητον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀ- ναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτελλίσσεται μέσα στὸς κύλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τῷ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Περιεργώτατον καὶ τραμακτικώτατον μυθι- στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ- λους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην, με- τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγρα- φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀρι- στούργημα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ Τῷ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονομαρτὴ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀ- θάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, αἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώ- χεια τῶν, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονομαρτῆς».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρη, γεμίστο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τῷ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8) Συμφορικὸ μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ τοῦ αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕ-
καστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, πε-
ριέργων καὶ υπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα»,
«Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰσῆς», «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερβιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ε-
ξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Εξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ ζωντάνεψεν», «Ἡ καινεύργια ἀγάπη
καὶ πάλιν», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξε-
νοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρῶτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλαός», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάρη τῆς νύχτας»
καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929,
1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡ-
μερολογίων τοῖς γίνεται ἑπιπτώσις 30 ο).
Ὅμοιος εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὑπάρχουν καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦν-
ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μία λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.